

BİR DURUŞ ADAMI
EROL BATTAL
K İ T A B I

HAZIRLAYAN
HİDİR YILDIRIM

EROL BATTAL'IN KRONOLOJİK BİYOGRAFİSİ

10.12.1964: Bayburt'un Oruçbeyli köyünde doğdu.

1971-1983: İlkokulu köyünde bitirdi. Daha sonra, Bayburt İmam-Hatip Lisesi'nde ve Erzurum İmam-Hatip Lisesi'nde okudu.

1983: Erzurum Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi.

1988: Üniversiteden mezun oldu.

1989: Fethiye'nin Kemer Ortaokulu'nda öğretmenliğe başladı.

1990-1996: Dalaman Adile İhsan Mermerci Ortaokulu'nda Türkçe öğretmenliği yaptı.

1996: İstanbul Bağcılar Barbaros Lisesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenliği yaptı ve Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu üyesi olarak görev aldı.

2000: Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanlığı'na seçildi ve 2005 yılına kadar bu görevini sürdürdü.

2003: Üsküdar Eğitim Araçları Donatım Merkezi'ne idareci olarak atandı.

2005: Eğitim-Bir-Sen Genel Teşkilatlanma Sekreterliği'ne seçildi.

2008: Eğitim-Bir-Sen Genel Teşkilatlanma Sekreterliği'ne yeniden seçildi.

2005-2011: Türkiye'nin 81 ilinin tamamında ve birçok ilçede toplantılar, kongreler, sivil toplum ve teşkilatlanma üzerine konferanslar düzenledi. Bu süre zarfında ayrıca, çeşitli dergi ve gazetelerde siyasi, sosyal ve edebi konularda yazıları yayımlandı.

2011: Sağlık Bakanlığı'na Bakanlık Müşaviri olarak atandı.

28.09.2012: İstanbul'da vefat etti.

Eğitim-Bir-Sen Yayınları: 60

Eğitim-Bir-Sen Adına Sahibi

Ali YALÇIN / Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni

Şükrü KOLUKISA / Genel Başkan Yardımcısı

Yayın Kurulu

Latif Selvi

Ramazan Çakırcı

Mithat Sevin

Şükrü Kolukisa

Hasan Yalçın Yayla

Atilla Olçum

Hazırlayan

Hıdır Yıldırım

tasarım / ertan güldibi

baskı / Semih Ofset

baskı adeti / 3000

baskı tarihi / Eylül 2015

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi

Oğuzlar Mahallesi Av. Özdemir Özak Sokak No: 5 Balgat/ANKARA

Tel: (0312) 231 23 06 - Faks: (0312) 230 65 28

www.egitimbirsen.org.tr

e-posta: egitimbirsen@egitimbirsen.org.tr

BİR DURUŞ ADAMI
EROL BATTAL
K İ T A B I

HAZIRLAYAN
HIDIR YILDIRIM

TAKDİM

Erol Battal, en kısa ve en bariz ifadesiyle bir ‘dava adamı’. İnancı ve ideali doğrultusunda kararlı, tutarlı ve net bir duruş ortaya koymuş olmasıyla da ‘Bir Duruş Adamı’.

Erol Battal, evde, okulda, sokakta, sivil toplum inşası alanlarında; çocukluğunda, gençliğinde, olgun yaşında; baba olarak, öğretmen olarak, sendikacı olarak; dost, arkadaş, kardeş olarak; bulunduğu bütün mekânlarda, hayatının bütün aşamalarında ve üstlendiği bütün rollerde dava adamı kimliğini, hayatının ve ilişkilerinin bütününe hâkim kılmış büyüğümüzdür. Hayatının hiçbir döneminde yön problemi yaşamamış, inandığı davanın gösterdiği istikamette yürümüş, dava kaygısı çerçevesinde mücadeleyle örümlü bir hayat sürmüştür. Erol Battal, arkadaşı İstanbul İl Millî Eğitim Müdürü Dr. Muammer Yıldız’ın güzel benzetmesiyle, çok sevdiği Mustafa Kutlu’nun çok sevilen hikâyesi “Ya Tahammül Ya Sefer”in “Dava Delisi Kerim”i dir.

Erol Battal, bu çağda bu vasatta örneğine çok az rastlanan bir kişiliktir. O, dünya menfaati için eğilmemiş, bükülmemiş, inandığı doğrular doğrultusunda gerektiğinde rüzgâra karşı dik durmasını bilmiş, dünya malına tamah göstermemiş, mal biriktirmemiş, dost biriktirmiş, dünyaya müdanası olmayınca da daima dava adamı kimliğiyle zalimin karşısında mazlumun yanında pozisyon almış, dostluklarını ve dostlarını öncelemiş, nev’i şahsına münhasır hasletleriyle gönüllere girmeyi başarmış, adeta bir eski zaman şahsiyetidir.

Erol Battal, farklı bir çocukluk, farklı bir öğrencilik, farklı bir öğretmenlik, farklı bir babalık, farklı bir sendikacılık ortaya koymuştur. Alışılmışın, bilindik kalıpların dışında bir profil sergilemiştir. Kalıpların kendisini biçimlendirmesine, kuralların kendisini kısıtlamasına hiçbir zaman izin vermemiştir. Bu, öğrenciliğinde de böyledir, öğretmenliğinde de, sendikacılığında da. Erol Battal'ın benimsediği hayat felsefesi, ortaya koyduğu yaşam biçimi onun kalıplara itiraz eden, kuralları değiştirmeyi hedefleyen bir uğraşıya, yani sendikacılığa yönelmesine vesile olmuştur.

Küçük yaşlardan itibaren okuyan, bu okumalarla entelektüel bir derinlik sağlayan Erol Battal, dava adamı kimliğini, entelektüel donanımını, mücadele azmini hep birden harekete geçirebileceği bir alan olarak sendikacılığı görmüş ve Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşundan az bir zaman sonra 1996'da Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube'de görev almış, sendikal hiyerarşi çerçevesinde şube yönetim kurulu üyeliği, şube başkanlığı, genel teşkilatlanma sekreterliği görevlerini sırasıyla, bihakkın yerine getirmiştir.

Sendikacılığını temellendirmek isteyen ve Eğitim-Bir-Sen'in temellerine ulaşarak sendikacılığını bilinçle bina etmek isteyen Erol Battal, bu yöndeki okuma ve araştırmalarını "Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen" adlı Eğitim-Bir-Sen'in tarihini ele alan bir kitapla sonuçlandırmıştır. Henüz daha memur sendikacılığı üzerine bir tarih çalışması diğer sendikalar tarafından da yapılmamışken, bu alanda ilk örnek olmak üzere Eğitim-Bir-Sen tarihini yazan Erol Battal, Genel Teşkilatlanma Sekreterliği sırasında da teşkilatın sendikal reflekslerinin oturmasına konuşma ve yazılılarıyla katkı sağlamıştır.

İl il, ilçe ilçe dolaşarak entelektüel birikimi ve samimi üslubuyla Eğitim-Bir-Sen teşkilatlarını yetkiye yönlendiren Erol Battal, aynı zamanda teşkilat kültürünün yerleşmesi, teşkilat mensuplarının sivil bir duruşu benimseyerek idare erki karşısında temsil ettikleri kitlenin talep ve beklentile-

rini ezilmeden, bükülmeden dile getirmeleri ve haklarını korkusuzca savunmaları yönünde yönlendirmeler yaparak Eğitim-Bir-Sen'in öğretmeni, Eğitim-Bir-Sen'lilerin öğretmeni olmuştur.

Kitaba, çaya, sigaraya, eşine, çocuklarına ve dostlarına düşkün olan Erol Battal, 28 Eylül 2012 tarihinde Hakk'ın rahmetine kavuşmuş, ardında dava kaygısıyla verilmiş bir mücadele, bu mücadele sırasında edinilmiş binlerce dost bırakmıştır. Erol Battal'ın dostları olarak Erol Battal'ı çeşitli cephelerden tanıyan, Erol Battal'la çeşitli vesilelerle birlik-telikleri olan diğer dostlarının onu anlattıkları yazılardan müteşekkil bir anma kitabı ile Erol Battal'ın sendika yazılarını, Özgün Duruş yazılarını, Edebiyat yazılarını, söyleşilerini bir araya getirdiğimiz kitabı sendikamıza önemli hizmetleri olan değerli bir büyüğümüze vefa nişanesi olmak üzere yayımlıyoruz.

Erol Battal'ı anlatan yazılardan müteşekkil kitapta Erol Battal'ın bilinmeyen birçok yönünün hatıralar arasında açığa çıktığına şahit olacağız. Erol Battal'ın yazılarının yer aldığı diğer kitapta ise Erol Battal hem bir teşkilatçı kimliğiyle karşımıza çıkarken hem de aynı zamanda Türkiye'nin, eğitim sisteminin ve Müslümanların meselelerine ilişkin derinlikli tahliller yapmaktadır.

Merhum Erol Battal'a bu vesileyle bir kez daha rahmet diyor, Erol Battal Kitabı hazırlama fikrini ilk ortaya atan, 25 Haziran 2015 tarihinde ahirete uğurladığımız Erol Battal dostu İsmail Dervişoğlu'nu rahmetle anıyor, "Bir Duruş Adamı Erol Battal" kitabını hazırlayan ve Erol Battal'ın yazılarını bir araya getiren bir başka Erol Battal dostu Hıdır Yıldırım'a teşekkür ediyor, emeği geçen bütün arkadaşlarına şükranlarımı sunuyorum.

Ali YALÇIN
Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen
Genel Başkanı

İçindekiler

EROL BATTAL'IN KRONOLOJİK BİYOGRAFİSİ	1
--	---

TAKDİM	5
--------------	---

I

Eşim Erol Battal / Hatice Battal	15
Buluta Şiir Yazan Adam / Talha Battal	19
Babam'a Dair / Burak Battal	22
Erol Battal / Prof. Dr. Peyami Battal	26
O'nun DeFTERİNE Bir Dipnot / Fetani Battal	39

II

Er Ol! / Prof. Dr. Cibali Açıkgöz	49
Erol Battal: Başı Dumanlı Bir Dost / Lütfi Düz	52
Azizim Erol Battal / Prof. Dr. Mesut Okumuş	58
O Bir "Dava Delisi..." / Metin Özer	66

III

Aykırı ve Muhalif Bir Arka Sıra Öğrencisi / Abdurrahim Karadeniz	71
Rüzgârın Önünde Koşan Adam / Doç. Dr. Gürbüz Deniz	77
Bir Güzel Dostun, Erol Battal'ın Ardından... / Hüseyin Gök ...	81
Dostum Erol / Hüseyin Özçelik	86

Güzel İnsanın Ardından / Kenan Eren.....	90
Dostun Ardından / Dr. Muammer Yıldız	95
Ölümü Öğüt Olanlar / Şinasi Başaran	100

IV

Hakkı Haykıran Adam Erol Battal / Aziz Erdoğan.....	107
İncir Çekirdeğini Dolduracak Kadar / Gökhan Yılmaz	109
Erol Battal / Halis İşler	112
Geçti Kervan... / Mustafa Uslu.....	119
Ruhun İki Yakası / Mustafa Yılmaz	123
Zor Zamanların, Zor İşlerin Adamı, Adam Gibi Adam: Erol Kardeşim / Necip Aydın.....	126

V

Bir Dava Adamı Olarak Erol Battal / Ahmet Gündoğdu.....	133
Sendikacılığın Kitabını Yazan Adam / Ahmet Kaytan	139
İnsanlıyla İz Bırakan Biriydi Erol Battal / Ahmet Serin.....	148
Sendikacılığın Öğretmeni Erol Battal / Ali Yalçın.....	152
Tabutunu Kendi Çakan Adam / Emrullah Aydın	156
8. Güzel Adam / Eyyüp Güzel	161
Semtimizden Gönlü Battal Bir Erol Bey Geçti Hü / Hıdır Yıldırım.....	164
Erol Battal'a Dair / İsmail Dervişoğlu	176
Yüreğe Düşen Loğ Taşı / Ramazan Çakırcı	179
Erol Battal, Sendikal Duruş ve Direniş Kültürü / Sezai Yılmaz	182
Bir Güzel Mücadele İnsanı: Erol Battal / Şaban Abak	184
Erol Battal / Tahir İnce	192
Vardım ki Yurdundan Ayağ Göçürmüş / Tahsin Yıldırım	195
İnatçılık ve İsrarcı Bir Vefa Adamı:	

Erol Battal / Tamer Gürbüz.....	200
Anadolu Kokan Münevver / Zekeriya Temur.....	202
Adam İşte / M. Zeki Karaman.....	208

VI

Anadolu'nun Bağrından Kavruarak	
Çıkan Karayağız Delikanlı / Dr. Abdullah Velioğlu.....	215
“Ağabegi Biraz da Ele” / Ahmet Mercan.....	217
Sana Seslenme Yürekliliğini Göstereceğim / Alaettin Şahin ...	221
Yukarıdaki Derviş: Erol Battal / Ali Ayçıl	224
Onulmaz Bir Okuma Derdi: Erol Battal / Asım Gültekin	227
Aydın Olarak Erol Battal... / Cafer Vayni.....	240
Bir Bilge ve Dava Adamı Olarak Erol Battal / Davut Güler.....	249
Yalnız Adam Erol Battal / Durdu Mehmet Doğan.....	265
Adam'ın Ardından / Hamit Seven	268
Samimi ve İlkeli Bir Duruş Sahibiydi / Haşim Akın.....	273
Konfora Talip Değil, Hizmete	
Amade Bir Adam / Kenan Alpay.....	276
Kalbi Ümmet İçin Atan Yürekli Sendikacı! / Mahmut Balcı...283	
Sendika Mistiği / Erol Battal	285
Dr. Necmettin Turinay.....	285
Ölmek Kaderde Var, Lakin Dostumuzdan	
Ayrılışın Izdırabı Zor / Dr. Saadettin Aydın	297
Sen İki Kaşının Ortasından Vurulacak	
Delikanlı Adamdın / Şahan Çoker	300

VII

EK:	
Erol Battal'a Ağıt... / Bağcılar Meydanı, Otağ Çadırı.....	305

I

“Şimdi dönüp baktığım zaman babamın hatırasına; içimde bir ince sızı, bir büyük övünç, şehrin dağdağasından saklandığım; ben saklanırken bana cesaret aşıl原因an sırtımı yasladığım koca bir dağ, evimizin odalarında Kur’an okurken yankılanan bir ses, boş sayfaların yazsın diye beklediği bir kalem, mazlumların omzunda, zalimlerin yakasında bir el, velhasıl bir güzel baba, bir güzel adam hatırlıyorum.”

Burak Battal

Eşim Erol Battal

*Hatice Battal **

Erol üniversiteden sınıf arkadaşım. Elinde sürekli birkaç kitabı olan, okuyan, zaman zaman hocalara tavır koyan, sınıfımızın karşısındaki mescide hızlı adımlarla giden bir genç...

Belki de, kitap okumayı sevdiği kadar, ders çalışmayı sevmediği için okulu uzattı. Üniversitede örtü yasağından dolayı sıkıntılar çektiğim için, öğretmen olarak resmî kurumlarda çalışmayı istemiyordum. Tayin edildiğim okula gidip bakmamıştım bile. Özel bir yurttan örtülü olarak belletmenlik yapıyordum. Erol mezun oldu ve 1988 yılının Aralık ayında nişanlandık. 1989 yılının Şubat ayında Erol öğretmenliğe başladı. Kasım 1989'da evlendik ve görev yeri olan Fethiye-Kemer'e gittik. 1 yıl sonra il içi tayin ile Dalaman'a taşındık. Dalaman güzel bir yerdi, ancak o günün şartlarında kitaba, dergiye ulaşmak zordu. Bu yüzden her sene tayin istedik. Niha-

* Erol Battal'ın eşi

yet 1996'da tayinimiz İstanbul'a çıktı. Okuldaki görevinin üstüne bir de sendikada aktif olarak görev almaya başlayınca, Erol eve daha az zaman ayırabilir olmuştu. Çoğu zaman eve geç saatlerde gelirdi. Buna rağmen yemek yer, çay içerdi. Evde yemek yemenin aile için yakınlılaştırıcı rolü olduğunu söyler, bazı zamanlar çocuklarla oyunlar oynardı.

Altı ay kısa dönem diye başlayan ve dokuz aya uzayan –herkes için- 26 Aralık 1994'te terhis olduğu askerlik döneminde O Tekirdağ'da, biz İstanbul'dayız. Talha 3 yaşında. Bir hafta sonu kardeşleri ziyaretine gidiyor, diğer hafta sonu Erol çarşı izninde birkaç saatliğine eve geliyordu. Evlilik yıldönümümüzde firar etmişti. Döndüğünde ceza olarak bir hafta, askerde “disko” adını verdikleri yerde kalmış. Orada bulunan gençlere Necip Fazıl Kısakürek'ten şiirler okuyarak, öğretmiş. Evlilik yıldönümümüzü unutmaz, hediye alırdı. Askerlik firarından daha etkili bir hediye olamayacağını söyleyip, birkaç yıl hediye almamıştı.

İstanbul 1 No'lu Şubede aylık bülten çıkarıyorlardı. Bültenin çıkış aşamasında eve daha geç saatlerde gelirdi. Yazdığı yazıları bana okutturur, dinlerdi. Bir bülten çıkınca, diğerinin heyecanını duymaya başlardı.

Sendika hatıralarını not eder, yazdıklarını bazen okuyarak, bazen sözlü olarak paylaşırdı. Bu hatıralarını kitaplaştırmayı istiyordu.

“Kim kimdir?” ayrı bir çalışmasıydı. Bu konuyla alakalı ciddi anlamda dökümanı vardı. Ben de okuduğum, özellikle hatırat tarzı kitaplardan notlar alırdım, bu çalışmasına katkı sunmak adına.

Bir de “Mahrem-i Esrarım” adını taşıyan günlükleri var. Günlüğünde üniversite yıllarından itibaren Türkiye’de ve dünyadaki sosyal ve siyasi olayların kritiği, okuduğu kitaplardan bazı etkileyici cümleler, bazen özetleri, ailemizle, akrabalarımızla ve arkadaşlarımızla ilgili sevindirici ve üzücü hadiseler bir cümleyle de olsa yer alırdı.

Araba almadan önce belediye otobüsleriyle sendikaya gidiyordu. Böylece evde okuduklarının dışında iki saat daha kitap okuyabiliyordu. “Arabanın en kötü tarafı, okuma zamanımın bir kısmını elimden aldı.” demişti.

Bilgisayarın bu kadar kullanımda olmadığı dönemlerde –ki bizde yoktu- gazetelerden önemli bulduğu köşe yazılarını keser, konularına göre dosyalardı, arşiv oluşturmak için. Kitaplıkta hangi kitap hangi rafta bilirdi. Birisi bir kitap isteyince, “ilk kitaplığın üçüncü rafının ortalarında” gibi ifadeler kullanırdı ve aranan kitap, kolaylıkla bulunurdu. Kitap onun için olmazsa olmazlardandı. “Boş vakitlerimde kitap okuyorum.” cümlesi Erol için komikti. Kitap, zamanını güzelleştiren unsurdu. Kitaplara sanki sevdalıydı. Akrabalarımızın, öğrencilerinin, bizim hangi kitapları okuduğumuzu bilirdi. Birkaç yıl önce okuyup da hatırlayamadığımız kitapları o hatırlardı. Öğrencilerinin okuduğu kitapları, ezberlediği şiirleri kaydettiği bir defteri vardı.

Pazar günleri evde olduğu zamanlar, kahvaltı sonraları masadan kalkmadan, demlenen ikinci çay eşliğinde –sigara ayrılmaz parçası- şiir okurdu. Sezai Karakoç’un “Masal” şiiri sık okuduğu şiirlerdendi.

Geleceğe dair çok plan yapmazdı. “Görelim Mevlam neyler, neylerse güzel eyler” derdi. Bize Kur’an-ı Kerim okur, sonra dua ederdi. Dualarında sıkça “Allah’ım,

rızkıma merdi de namerdi de kefil kılma” derdi. Vakit ayırması gereken hemen herkese gücü nispetince vakit ayırırdı. Sanki, Rabbim onun zamanını genişletirdi.

Erol’un hastalık süreci, tevekkül, sabır ve şükür kelimeleriyle ifade edilebilir. Çoğu zaman ağrıları olduğu için telefonlara bakamıyordu. Bundan dolayı telefonlara biz bakıyor, arayanları bir deftere not ediyorduk. “İyileştığım zaman dönüp teşekkür edeceğim” diyordu. Bu vesile ile, Erol’un hastalığı sürecinde telefon ve ziyaretleriyle moral veren, vefatı sonrasında da dualarını eksik etmeyen herkese ve bu kitapta emeği geçenlere de teşekkür ediyorum.

Rabbim, rahmet ve mağfiretiyle muamele eylesin ve cennetinde buluştursun.

Bulutla Şiir Yazan Adam

*Talha Battal **

“Gemilerin arkasında insanların atacağı simiti bekleyen martıları bir türlü sevemedim. Bata çıka rızkını arayan karabataklar bana hep daha sevimli ve onurlu gelmiştir.” demişti bir keresinde babam Erol Battal. Aslında bu cümle O’nu, dünya görüşünü ve hayata birçok insandan daha farklı baktığını anlatmaya yetiyor.

Cahit Zarifoğlu “Asıl marifet buluttaydı ama herkes yağmura şiir yazdı” diyor. Babamın, hayatını bu mısranın bir istisnası olarak yaşadığına inanıyorum. O hep buluta şiir yazdı çünkü. Babam için sonuç aslında çok da önemli değildi. Onu ilgilendiren nasıl mücadele verildiğiydi. Yürünen yolun nereye çıktığıyla çok ilgilenmezdi, nasıl yüründüğüne bakardı hep. Çocukken takdir aldığım zaman neden beğenmediğini veya karnemde zayıf olmasına rağmen neden birşey demediğini daha sonraları anladım ki karne onun için birşey ifade etmiyordu.

* Erol Battal’ın oğlu

Babamın tepkisi okul dönemindeki gayretime veya tembelliğime göre oluyordu. Bugün dönüp baktığımda Erol Battal, hayatını “tevekkül” kelimesinin sözlük anlamını tekrarlayarak değil de yaşayarak geçirmiş.

Babam iyi bir mücadele adamı ve iyi bir aile babasıydı. Bu mücadelesini; bazen sendikacı, bazen öğretmen, bazen de bir vatandaş olarak gösterirdi. Ancak, bu mücadele esnasında ailesine olan ilgisini hiç azaltmazdı. 28 Şubat sürecinde, sendikacılığın en zor döneminde bile, akşamları Burak ve benimle taso oynayacak bir vakti vardı. Kendisiyle çok zaman geçirmesek de bizde sayısız hatıra bırakmayı başardı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum. Bu sorunun cevabını, “Erol Battal olmak böyle birşey olsa gerek” diye veriyorum. Evet, bizimle çok zaman paylaşamadı, zamanının çoğunu bir evladı gibi gördüğü Eğitim-Bir-Sen’e ayırdı. Sendikayı gerçekten çocuğu gibi sevdi. İstanbul 1 No’lu Şube bülteninin çıktığı zamanki heyecanını bir de benim üniversiteyi kazandığım zaman gördüm. Bizim yaşımız küçüktü ama babam ve annem bu davayı bize öyle bir anlattılar ki, biz de Eğitim-Bir-Sen’i hep bir kardeşimiz olarak gördük. Babamız ona bizden daha fazla zaman ayırdıysa da onu kıskanmadık. Babamın zamanı bereketliydi ve yanı hep kalabalıktı. Onun olduğu kahvaltılarda sofrada çok kişi olurdu. Amerikadan Malcolm X, Bosnadan İzzetbegoviç, Mısır’dan Hasan El-Benna, Çeçenistan’dan Şeyh Şamil, Gazze’den Şeyh Ahmed Yasin, Afganistan’dan Bahattin Yıldız gelirdi. Seyyid Kutub zindandan çıkar gelirdi. Maraş’tan “7 Güzel Adam” otururdu sofraya. Babam hep onlarla yaşadı, hep onlardan konuştu.

Babam, davanın, aşkın, kitabın, vefanın hakkını vererek yaşadı. Evlilik yıldönümünde askerden kaçtı. Bu yüzden askeri nezarethanede (diskoda) yattı. Ve bu süre içinde

oradaki jiletçilere Necip Fazıl'dan şiirler ezberletti. O, odasına dostu Merhum Tahsin Suda'nın fotoğrafını astı. Yolculuklarında kitabını hiç bırakmadı. O, hırçın ruhuna rağmen, hafızalarda o güzel tebessümünü bıraktı. Bize küçükken anlattığı masal, Üstad Sezai Karakoç'un "Masal" şiiriydi. Küçükük bir çocuğun ruhuna "Masal" şiirini ilmek ilmek işledi. Daha sonraları kendime, yaşımız çok küçük olmasına rağmen "Masal" şiirinden, yani bir medeniyet mücadelesinden neden bu kadar etkilen-diğimizi sordum. Ve bugün anlıyorum ki, biz "Masal" şiirini, aslında Doğulu babanın yedinci oğlundan dinlemiştir. Biz o masalı, ruhunu değiştirmeyen, babasının ruhunu üzmemeyen, doğulu olarak ölmek isteyen Erol Battal'dan dinlediğimiz için çok sevmişiz. Doğudaki babaların yedinci oğullarının ruhları şâd olsun.

Babam'a karşı gösterilen vefa örneği bu çalışmanın mimarlarından Merhum İsmail Dervişoğlu'na rahmet diliyor, Sayın Hıdır Yıldırım'a ve kitaba yazılarıyla katkı sunan herkese teşekkür ediyorum.

Babam'a Dair

*Burak Battal**

Şimdi dönüp baktığım zaman babamın hatırasına; içimde bir ince sızı, bir büyük övünç, şehrin dağdağasından saklandığım; ben saklanırken bana cesaret aşlıyan sırtımı yasladığım koca bir dağ, evimizin odalarında Kur'an okurken yankılanan bir ses, boş sayfaların yazsın diye beklediği bir kalem, mazlumların omzunda, zalimlerin yakasında bir el, velhasıl bir güzel baba, bir güzel adam hatırlıyorum.

Babamla ilgili yazmak gerçekten zor. Çünkü neyini yazsam hep bir yanı eksik kalacak, yazılamamış olacak, biliyorum. Yazma cesaretini, yazmamış olduğumu bilse kızardı belki deyip, babamdan korkarak gösteriyorum.

Kızmak dedim, aslında babamın bana çokça kızdığını hatırlamıyorum ancak üzerimde öyle büyük bir ağırlığı vardı ki... Bu yapmacıksız ağırlık bana müthiş bir güven veriyordu aynı zamanda. Belki de bundan mülhem; Üstad Nuri Pakdil'in merhum babası için söylediği "Yaşama cesaretimi artıran, ağır acı oturduğunuz vardı" sözünü her hatırlayıpta babamı anımsatması.

* Erol Battal'ın oğlu

O'nun yaşayışı bize bir okul, bir öğüttü. Samimiyet, cesaret ve teslimiyet onda müthiş harmanlanmış, mizacı olmuştu adeta. Özgür bir adamdı. Kimseye, hiçbir sultaya “eyvallah”ı yoktu. Kalbi ayaklarından, duruşu menfaatinden hep çok önde yürüdü. Bu yüzden Erol Battal'ın oğlu olmak güzel, bu yüzden Erol Battal mesai saatleri dışında da hoca, bu yüzden yanlışa “hayır!” diyen dava adamıydı. Ölçüsü “İslam” idi ve O bir “Er” oldu.

Çok yönlü biriydi. Sadece bir öğretmen değildi. İyi bir öğretmen, iyi bir sendikacı, iyi bir okur, iyi bir yazar, iyi bir akraba, iyi bir oğul, kardeş, ağabey; iyi bir arkadaş ve dost, iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir örnekti. Şahidiz. Rabbim şehadetlerimizi kabul buyursun.

Şiirin babamda ayrı bir yeri vardı. Pazar kahvaltısı sonraları şiir okumak âdetiydi. Şairler içinde de; Necip Fazıl'ın, Sezai Karakoç'un, Cahit Zarifoğlu'nun, İsmet Özel'in, Mehmed Akif İnan'ın yeri ayrı idi. “Her eylem yeniden diriltir beni/Nehirler düşlerim göl kenarında” dizeleri onun sesinde daha farklı, daha gürlü duruyordu sanki.

Babam yapılan işin büyüklüğüne ya da küçüklüğüne bakılmaksızın önemsenmesi ve hakkının verilmesi gerektiğini öğütler, kendisi de bu minval üzere yaşardı. Yaptığı bir iş için asla diğer bir işinden çalmazdı. Örneğin, Özgün Duruş gazetesinde yazdığı dönemde aynı zamanda Eğitim-Bir-Sen Genel Teşkilatlanma Sekreteriydi ve gazete yazılarını sendikaya ayırdığı vakitten almamak adına geceleri, bize ayırdığı vakitten almamak için de biz uykudayken yazardı. Bir büyüğüm babam için, “O, yaşarken de sırma saçlı, badem gözlü idi” diye yazmıştı. Bu cümle galiba Erol Battal'ı tanımayanlar için bile

bir fikir veriyordu ve babamla ilgili ardından söylenen güzel sözlerin, aynı zamanda gerçeklikler olduğunu da içinde taşıyordu.

Tam anlamıyla bir kitapseverdi. Bizim şu kitabı bitirdim dememiz onun için büyük sevinç demekti. Özet çıkar-mamız da istenebilirdi. Evimizde bulunan on bin civarı kitabın her birinin ayrı bir alınış hikâyesi, her birinde parmak izleri vardır. Hatta “Muhammediye” kitabının iç sayfasında şu not yazılıdır: *“Bu kitabı, bazı küçük kitap-lardan satarak ve ağabeyimin bana gönderdiği paralar-dan katarak aldım. / Derya Kitabevi, Erzincankapı-Erzurum, Erol Battal, 3 Mayıs 1978 Çarşamba, İmam-Hatip Lisesi...*

Her ne kadar yoğun da olsa bize zaman ayırır, yer yer ar-kadaş ortamlarına da dâhil ederdi. Söz verdiyse tutardı.

Babam, kalemini de hak arama mücadelesinin bir aracı olarak görüyor, zaman zaman pek de kimsenin değinmediği konulara değiniyordu. Örneğin, “Sa-lih Mirzabeyoğlu’nu Savunmak” yazısını yazdığında Mirzabeyoğlu’na ne camianın televizyonlarında ne de gazetelerinde doğru dürüst yer verilmezken, O, “öz-gürlük” diyordu. Bu yazısı da aslında babamın yapısı hakkında fikir veriyordu. O yazı okunduğunda orada görülen, yakındığı ve acıdığı kişiler bizim insanımızın hakkı savunmaktan aciz olanlarıydı. O, hakkı savunma-yı düstur edinmişti.

Babamın kendine özgü bir mizacı, iz bırakan bir yanı vardı. 28 Eylül Cuma gecesini Rahmet-i Rahman’a kavuştuğunda ölüm görmeye alışkın doktorların gözlerinden akan yaşlar bunun açık bir göstergesiydi.

Babamı rahmetle yâd ediyorum. Rabbim mekânını cennet eylesin ve cümlemizi cennetinde buluştursun.

Bu vesile ile Erol Battal adına kurumsal düzeyde bir kitap çalışması gerektiğini ilk olarak yüksek sesle dile getiren, hasta olmasına rağmen emek veren ve Rahmet-i Rahman'a uğurladığımız İsmail Dervişoğlu Amca'ma rahmet ve mağfiret diliyorum. Bizlerin Erol Battal Kitabı adına pek ümidimizin kalmadığı dönemlerde, bir başka Erol Battal dostu Hıdır Yıldırım Amca'mın kitabı hazırlamaya başladığını öğrenmenin sevincini yaşadım. Çok titiz bir çalışma yürütüp, ciddi emekler veren ve kitabın bu hali almasına vesile olan Hıdır Yıldırım Bey'e ve yazılarıyla katkı sağlayan tüm büyüklerimize teşekkür ediyorum.

Erol Battal

*Prof. Dr. Peyami Battal **

Öncelikle kardeşim Erol'a Allahtan rahmet diliyorum. Ömrünün en verimli, en güzel çağında Allah onu aramızdan aldı, huzuruna çağırdı. Allah sevdiği kişileri erken yanına çağırırımış diye bir inanç var, işte bir kez daha tecelli etmiş olduğuna şahit olduk. Çünkü Erol, kısa ömrünü düzgün, dürüst, yiğitçe ve tam bir örnek Müslüman olarak yaşadı. Asla doğrudan, dürüstlükten taviz vermedi. Hayatı boyunca haksızlıkların ve zalimlerin hep karşısında oldu.

Aslında ben Erol'un kişiliği ile ilgili çok şey söylemeyeceğim. Çünkü çok iyi biliyorum ki onu tanıyan birçok arkadaşı çok şeyi yazacak ve söyleyecek. Dolayısıyla tekrar olmasın diye yazmayacağım. Ben daha çok adeta birbirimizin ikizi gibi büyüdüğümüz için bazı anılarımıza yer vereceğim.

Erol'u en iyi tanıyanlardan biri olduğuma inanıyorum. Erol ile ben çocukluğumuzdan itibaren beraber büyüdük. Adeta ikiz gibiydik. Bayburt'un Oruçbeyli köyün-

*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü, Erol Battal'ın amcasının oğlu

de aynı tarihlerde dünyaya gözümüzü açtık ve birlikte hayata tutunmaya çalıştık. İlkokula başlamadan önceki hayatımızda aynı ortamlarda birlikte yaz sıcaklığının karşısında, kışın dondurucu soğukunda oynadık, büyüme-ye çalıştık. O zamanlarda da Erol hep farklı kişiliğiyle kendini hissettirdi.

İlkokul Dönemi

İkimiz aynı tarihte ve aynı sınıfta ilkokula başladık ve ilkokul bitirinceye kadar hep aynı sırayı paylaştık. Bu sürede tabii ki çok anılarımız oldu.

Benim bir sünger topum vardı. Bu topla Erol ile birlikte oynuyorduk. Sanırım ilkokul 3. sınıftaydık. Topumuz okulun çatısına kaçtı, kar olduğu için geri gelmedi ve orada kaldı. Biz de topu almak için kürekle uğraşırken pencereden o dönemde çok korktuğumuz öğretmenlerimizden biri gördü ve bizi çağırdı. Artık az da olsa bir dayak korkusu bizi sardı. Erol odaya gelmedi ve eve kaçtı. Biz hafif dayak yedik. Neyse birkaç gün sonra Rahmetli Musa amcam ile birlikte geldi ve dayak yemekten kurtuldu.

Evlerimiz okula en uzak noktalarda idi, çantalarımızda yiyecek bir şeyler götürüyorduk, ancak kısa sürede bitiyordu. O kadar uzun mesafeyi teneffüslerde koşarak gidip ekmek ve biraz da bulabilirsek katık alıp koşu koşu tekrar okula geliyorduk.

Ortaokul ve Lise Dönemi

İlkokulu bitirdikten sonra Bayburt İmam Hatip Lisesine kayıtlarımızı yaptırdık. Bu kez sınıflarımız ayrıldı; ben 1/B şubesindeydim, Erol 1/D şubesindeydi. O dönemde yurt ve ev imkânları yoktu. Ben amcamın oğlunun evin-

de kaldım. Erol da babasının arkadaşı Feramuz amca diye bir esnafın evinde kaldı. Bir yıl yine birlikte köye gidip geliyorduk. Okulda sürekli bir araya geliyorduk, birlikte oynuyorduk, eğleniyorduk. Sıkıntılarımızı paylaşıyorduk.

Yine sene sonu yaklaşmıştı. Her cuma günü köye gidiyorduk ve pazartesi günü tekrar Bayburt'a geliyorduk. Bir hafta köye gidemedik ve yine köyümüzden komşumuz olan Necati Danayıyen'in ve diğer arkadaşların birlikte kaldığı evde kaldık. Dersler de bitmişti ne yapalım derken, Erol sinemaya gidelim, dedi. Tamam olur dedik ve gitmeye karar verdik.

Erol, biz dün sinemaya gittik elektrikler kesildi ve biletleri geri verdiler, dedi. Bende fazla bilet var birlikte gidebiliriz, dedi. Tamam dedik ve gittik. Bize biletleri verdi. Necati ile Erol sorunsuz girdi. Bana sıra geldiğinde biletleri kontrol eden asker (askerî sinemaya gidiyorduk) imzanın sahte olduğunu söyledi. Ben Erol'a arkadan bağırdım, neyse yeni bilet al gel bir şey söyleyeceğim, dedi. Ben yeni bilet aldım gittim. Ya, dedi, arkadaşlar beni aldatmış demek ki, dedi. Dün geldik ve arkadaşlar biletlerini bana verdiler, ben de size verdim ama demek ki sahte imzalı biletlermiş. Bu durum sürekli olan bir durummuş. O dönemlerde jeneratör de yoktu. Dolayısıyla elektrik kesilince isteyen tekrar gelip filmi izlesin diye fiş veriyorlarmış. Bayburtlu arkadaşlar, benzer fiş alarak sahte fiş kesip sinemaya gidiyorlarmış, Erol'a da bu fişlerden vermişler.

Birinci sınıfı okuduktan sonra Erzurum İmam Hatip Lisesi yatılı sınavları açıldı. İkimiz de müracaat ettik. Bir de bizim köyden Muammer Danayıyen girdi. Üçümüz de kazandık. Erzurum İmam Hatip Lisesine kayıt

yaptırmak için birtakım evrakları tamamlamamız gerekiyordu. Bu yüzden Bayburt'a gitmek zorundaydık. Babalarımız Bayburt'taydılar biz de heyecanla yaklaşık 10 km yaya yol yürüdüktan sonra yoldan gelen bir arabayla Bayburt'a vardık ve evraklarımızı tamamladık. Yaz olduğu için babalarımızın kayıtlarımız için Erzurum'a gelmeleri mümkün değildi, Bayburt'ta Kur'an kursu hocası olan Nazir Duman bizi götürdü ve kayıtlarımızı yaptırdık. Artık hepimiz Erzurum'da eğitimimize devam edecektik; yeni bir hayat, yeni bir çevre ve yeni arkadaş çevresiyle hayatımıza devam edecektik. Bu heyecanla geri Bayburt'a döndük. Artık yeni hayatımız için gün saymaya başladık.

Nihayet gün geldi okula başlamak için Erzurum'a gittik. Erol ile benim numaralarımız arka arkaya idi (Erol'un numarası 11 benimki 19'du.) ve yataklarımız aynı ranzada altı üstlüydü. Aynı yemek masasını paylaşıyorduk. Yine aynı şekilde aynı sınıfı ve aynı masayı paylaşıyorduk. Bir de yanımızda Zeki Yavuz diye Narmanlı (Erzurum) bir arkadaşımız vardı. İlk gün sınıfa gittiğimizde yeni arkadaşları gördük. Ancak Bayburt'tan gelen 5-6 arkadaş vardı. Diğer arkadaşlarımız birinci sınıfta birlikte okudukları için bize göre daha samimi ve birbirlerine daha yakın ilişki içerisindeydiler. Biz kendimizi sınıfta yalnız hissetsek de sınıftaki arkadaşlarımızın sıcak ilgileriyle birbirimize kısa sürede ısındık. Tabii ki o dönemde sınıfımızdaki birçok arkadaşımızın gelecekte ülkemize çok üst düzeyde hizmet sunacakları aklımızdan bile geçmemişti.

Sınıfta bizim oturduğumuz sıra özel sıraydı, çünkü adeta kopya çekebilmek için dizayn edilmişti. Bu yüzden her yıl yeni sınıfımıza taşıyorduk. Ayrıca sınıfın en arka sol köşesinde oturuyorduk. Biz Erol ile yan yana otur-

duğumuz için Türkçe dersimize gelen Muharrem Güzel adındaki hocamız (kendisine sağlıklı uzun ömürler diliyorum ve hürmetle ellerinden öpüyorum) sınıfla daha iyi kaynaşmamız için bizi ayırıyordu; biz ikinci ders yine birleşiyorduk. Tabii küçüktük, hasretliğe dayanamıyorduk. Bize çok zor geliyordu; aile özlemi, memleket özlemi ilk kez ve küçük yaşta aileden ayrılmışız. Birçok arkadaşımız okulu bırakıp geri dönerken bütün zorluklara rağmen Erol, ben ve Muammer ile birlikte bizden bir yıl önce oraya kaydını yaptırıp okumaya devam eden Ömer Battal birbirimize destek olarak eğitim öğretimize devam ettik.

İlk gün bizim için çok zordu. Gece yattık ve sabah erken bir gürültü duydum ve ne oluyor diye algılamaya çalışırken nöbetçi hoca yatakhanelimize girdi, namaz ve de etüt için bizi uyandırmaya çalıştığını anladık. Ben kendimi hala köyde sanmıştım, ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sabah Erol ile konuştuğumuzda o da aynı şeyi söyledi. Erol uykusuna düşkündü; her defasında hocalar ikinci üçüncü kez gelerek uyandırmaya çalışıyordu. Bir keresinde Abdurrahman Teber (kendisine sağlıklı uzun ömürler diliyorum ve hürmetle ellerinden öpüyorum) ikinci üçüncü kez dönüp geldi Erol'un hala uyuduğunu görünce kızmıştı neyse ki hiçbir sorun yaşanmaksızın tatlıya bağlandı.

Büyüme çağında olduğumuz için yemeklerde verilen ekmek yeterli olmuyordu. Yemeklerden doymadığımız için köyden yiyecek bir şeyler getiriyorduk ve ortaklaşa tüketiyorduk. Kışın yağ ve peynir gibi yiyecekleri odalarda buzdolabı olmadığı için yurdun yakınında karın altına saklıyorduk. Bazen de fazla kar yağınca kaybediyorduk ve bir daha ancak bahar ayında buluyorduk.

İlk sınavımız Sosyal Bilgiler dersindendi. Sınav sonuçları okununca ben düşük not aldım, Erol yüksek not aldı. Sosyal derslere karşı Erol'un kafası çok iyi çalışıyordu. Bana göre sosyal dersleri daha yüksekti, benim de fen ve matematik derslerim iyiydi. Çok ders çalışmıyordu ancak dersleri iyiydi. İlkokul döneminden beri okumayı çok severdi. Ne bulursa okurdu. Gazete parçaları da dâhil.

Arkadaşlarımızla her geçen gün daha da kaynaşıyorduk. Ancak Erol duruşu ve tavrı itibariyle asla haksızlığa ve adaletsizliğe tahammül etmezdi. Sınıfımızda kendinden büyük arkadaşlarımıza da bu konuda tavır koyar, yanlışlarına yanlış der ve gereken tepkisini gösterirdi.

Erol'un bir İngilizce kitabı vardı. Bu kitabı adeta bir hatıra defteri gibi kullanıyordu. Herkese bir şeyler yazdırıyordu. Bence o kitabın da bir kısmının fotokopisi burada basılabilir. Sanırım Talha'da vardır o kitap. O kitapta sınıfta herkesin yazdığı duygular mutlaka vardır.

O dönemlerde yurttan televizyon olmadığı için, tatillerde genellikle şehre iniyorduk; kahvelerde televizyon izleyip geri dönüyorduk. Hafta içi akşam ve sabah etütleri oluyordu. Bu etütler bizi geleceğe hazırlıyordu ancak biz farkında değildik, doğal olarak. Erol zaman zaman bazı arkadaşlarla (genellikle Zeki Yavuz'u yanına alıyordu) etütten kaçamak yaparak ya televizyon izlemek ya da video izlemek için şehre gidiyordu. Tabii etütlerde yoklama alındığı için yoklama durumu da idare edilmeliydi. Sınıf başkanımız Lütfi Düz idi. Bu durumu idare ediyordu. Lütfi bizden büyüktü, şimdi aynı yaşlarda olsak da! Bazen sanırım filme dalıyorlardı, yatakhane yoklamasında da yok yazılınca kaçak oldukları anlaşılıyordu sabah idareye çağrılıyorlardı. Müdür Yardımcısı Mustafa

Yavuz (bize gerçekten baba gibi idi, Kemal Sunal filmle-
rindeki Mahmut Hocadan daha çok babacandı. Kendi-
sine sağlıklı uzun ömürler diliyorum ve hürmetle elle-
rinden öpüyorum) Bey vardı. Biz ona Atmaca diyorduk.
Çok babacan bir hocamızdı. Herkesi çocuğu gibi sakı-
nırdı ve üzerimize titrerdi. Mustafa Bey sabah mutlaka
hesaba çeker bir daha bu tür davranışların yaşanmaması
için tembih eder bazen de bir iki şefkat sopası vururdu.
Gece kaçtıkları zaman bazen kapılar kilitleniyordu. Do-
layısıyla mescidimizin camından içeri giriyorlardı.

Bazı yıllar bütünlemeye kalıyorduk. 1980 yılında yine
bütünleme sınavlarımız vardı. 12 Eylül günü Erol sabah
bütünleme sınavına girmek üzere köyden çıktı ve biraz
sonra geri geldi. Zaten radyo haberlerinden biz de duy-
duk ki ihtilal olmuş. Dolayısıyla sınava gidemedi sanı-
rım sonra bu sınavlar yapıldı. Sokağa çıkma yasağından
dolayı gidememişti.

7. sınıftayız ve okulda nöbet tutuyorduk. O gün ben
nöbetçiydim. Akşama doğru bir baktım ki Mürsel abi
geldi. Hoş geldin abi dedim. Dedi ki, Erol nerde Peya-
mi. Dedim ki abi çarşıda. Taksi var gidelim, Erol'u gö-
rüp Bayburt'a gideceğim, dedi. Biliyorum ki o gün Erol
derslere girmedi ve video izlemek için bir kahvehanede.
Gidiyoruz ama ben Mürsel abinin Erol'u kahvede gör-
mesini de istemiyorum. Kahvehanenin uzak noktasında
arabayı durdurdum ve dedim ki abi sen bekle ben bakıp
geleyim. Tamam dedi ama hiç düşünemedim Mürsel
abinin beni takip edeceğini. Neyse kahvehaneye girdim
bir baktım ki Mürsel abi arkamdan içeri girdi. Tabii ki
bozuldum ama yapacak bir şey de yoktu. Ancak Mürsel
abi anlayışlı bir insan olduğu için hiçbir şey söylemedi.
Çünkü sadece çay içilen bir kahvehaneydi.

Ortaokul birinci sınıfta Bayburt'ta okurken, özellikle yazın Erol ile birlikte birkaç arkadaş biraz meyve ve o dönemlerde Birinci sigarası alıyorduk, Bayburt Kalesi'ne çıkıyorduk ve bir paket sigarayı bir saat içinde bitiriyorduk.

Sigara muhabbeti açılmışken yine bir olayı anlatmak istiyorum. Yaz tatilinde köyde bir gün Erol'un babasının dükkânındaydık ve ben sigara kullanmıyordum; -hala kullanmıyorum ama ikram edilince fazla olmasa da içiyorum. Belki otlakçı grubundan sayılabilir mi? Bilmiyorum. Fazla bir tecrübem olmadığı için aniden bir büyükle karşılaştığımda sigarayı nasıl saklayacağımı bilmiyordum. Erol ise nerdeyse ilkokuldan beri sigara içiyordu. Dükkânda sigara içiyorduk. Musa amcam geldi ve Erol ustalıklı sobaya attı ancak ben sobaya atayım derken halının üstüne attım. Ancak Erol ustalıklı onu da aldı ve sobaya attı. Çok utanmışım.

Sigaradan bahsetmişken, birçok anı var ama bir tanesini anlatmak istiyorum. Sigaraya asla laf söyletmezdi, hatta öyle anlatırdı ki sanki sigara sağlığa yararlıymış gibi algı oluştururdu. Karşısındakinin doktor olması veya kim olursa olsun hiç fark etmezdi sonunda ister istemez pes etmek durumunda kalırdı. Hatta bu konuyla ilgili bir katalitik hipotezi vardı. Yine ben sigarayla ilgili bir şey söyledim ama yanımızda bir profesör vardı. Ben bildiğim için Erol'la o arkadaşları tartıştırmak istediğim için konuyu açtım bunlar sigaranın yararları ve zararları ile ilgili tartışmaya başladılar. Uzun uzun tartıştıktan sonra dedi ki bak, ben evime ortamdaki gaza duyarlı bir katalitik aldım ve evde fazla sigara içtiği için ilk günlerde katalitik sönyordu. Ancak bir kaç gün sonra artık bağışıklık geliştirdi ve sönmemeye başladı. Dolayısıyla insan vücudu daha kolay bağışıklık geliştirir. Bu yüzden

sigaranın hiçbir zararı yoktur, diyordu. Bu yüzden artık ‘Katalitik Hipotezi’ni hiç unutmadık. Sigara içmeyenlerin sosyal yönlerinin tam gelişmediğini iddia ederdi. Bunları söylerken adeta kendinden geçirdi. Katalitik teoremi diye Erol’a mal ettiğimiz bir de latife yollu teoremimiz vardı.

Bu anlattıklarımı eğer Fetani Bey anlatacaksa görmezden gelinebilir. Fakat anlatılmadıysa sürekli birbirimize takıldığımız için bu olayları ben anlatacağım.

Bir gün bizim Fetani ile havaalanından gelirken Fetani, Erol’a: ‘eve söyle de bir çay içelim sizde’ diyor. O da, iki telefonu vardı, evi arayayım derken bir telefonuyla diğer telefonunu arıyor. Bir kulağında aradığı telefon diğer kulağına da çalan telefonunu alıyor ve açıp ‘alo’ diyor. ‘Kimsiniz’ diyor ve ‘ben Erol Battal’ diyor ve ‘ya ben de Erol Battal’ derken Fetani uyarıyor, ‘ya sen kendi kendini arıyorsun’ diyor. Bu olayı anlattıkça Erol’un çok tatlı bir tebessümü vardı. Hiç itiraz etmeden tebessüm eder ve ardından da ‘ya benim telefonla eşimin telefonu aynı numara sadece son numaraları değişik. O yüzden yanlışlık yaptım’ diyordu.

Bir türlü yolunu bulmayı öğrenmediği ve sürekli oturdukları simitçileri vardı. Fetani ile simitçide otururken bir üçüncü şahsı bekliyorlar. Yanlarında Fetani’nin Kardeşi Murat da var. Nerde kaldı diye Fetani o kişiyi aramak için telefonunu çeviriyor. Yanlışlıkla Erol’u arıyor. Erol açar açmaz Fetani, ‘nerde kaldım’ diyor. O da Fetani’ye ‘ya simitçideyim’ diyor. Fetani de ‘hani biz simitçideyiz’ diyor. Olur mu falan derken Murat durumu fark ediyor diyor ki ‘abi siz birbirinizle konuşuyorsunuz’ diyor ve konuşmaya son veriyorlar.

Sessiz mekân

Bu mekânla ilgili olarak daha detayını Fetani Bey biliyor. Ancak kısaca ben de bahsetmek istiyorum. Erol, kendisi gönül ehli olduğu için, gönlüyle baş başa kalabileceği bir mekân hayal ediyordu. Öyle ki, hiç kimsenin birbiriyle konuşmayacağı, her şeyini kendisi yapacağı, hiç kimseyle muhatap olmayacağı, garsonlara dahi ihtiyaç duyulmayacak bir mekân tasarlıyordu. Orada insanlar adeta Allah ile baş başa kalacak, yıllık muhasebesini yapacak, kendi kendine yetmenin ne demek olduğunu tadacak, bir bakıma kabre girmeden kabri yaşayacak. İnsanın kendini bulacağı bir yer tasarlıyordu. Bu sohbetten çok zevk alıyordu. Bir de defteri vardı bu konuya tahsis edilen. Bu defter de tarihiyle birlikte bütün konuşmaları yazdığı ve planları çizdiği bir defterdi. Bu defterden bazı kesitler de bu kitaba konulursa çok yerinde olacağını düşünüyorum. Bu konuyu bir araya geldiğimizde uzun uzun konuşuyorduk. Ekstrem bir şey söylendiğinde hemen kim söyledi ve hangi tarih ve saatte söylenmişse kayda geçiyordu. Bence bu konuyu Fetani Bey'in yazması gerekir. Aslında bu proje Erol'un manevi derinliğini gösteren en önemli bir projeydi. Allah ile baş başa kalma isteği ve manevi seyri sülûkunu tamamlama gayretiydi.

Traktörün Tamircide Unutulması

Erol'un anlattığı ve kurgusunu sürekli geliştirerek dillenebilecek bir hikâye haline getirdiği bir olaydır bu. Bu bizi ilgilendirdiği için özellikle benim bulunduğum mekânlarda anlatıyordu. Sanırım Allah ömür verseydi bu hikâyeleri mutlaka kendisinin o güzel anlatımıyla anlatacak ve herkes de okuyacaktı. Ben Erol kadar anlatısam da yine de onun kurgulayıp geliştirdiği hikâyeyi anlatmak istiyorum. Yok olup gitmesine gönlüm razı olmuyor.

Babamlar 4 kardeşler, biri ben yokken vefat etmiş ve o amcamın bütün işi ve çocukları ayrı olduğu halde diğer üç kardeşin bütün işleri birlikteydi. Bir de bazı işleri herkes birbirine havale ettiği için bazı işlerde aksama oluyor ve umursamamaktan kaynaklı unutkanlık kendini hissettiriyordu. Bir de ortak traktörümüz vardı. Bu traktörün kullanıcısı çok fazla olduğu için de düzgün bakım yapılmıyordu ve çok sık arızalanıyordu. Birçok parçasını Bayburt'ta bulamıyorduk. Bazen Erzurum'da da bulamıyorduk ve İstanbul'a gidip parçayı almak zorunda kalıyorduk.

Erol bu olaylardan birini şöyle hikâyeleştirmişti;

Traktör bozulmuş, sonbahar da olduğu için tamirciye götürmüştük ve parçası olmadığı için Selim amcamın oğlu Tefti'yi İstanbul'a parça almaya göndermişiz. Tefti İstanbul'a gidince ne için gittiğini unutmuş ve inşaatta çalışmaya başlamış. Biz de güz olduğu için traktöre ihtiyacımız olmadığından dolayı zamanla hepimiz unutmuşuz. Traktör tamircide kalmış ve bizim de koca bir kış boyunca aklımıza hiç gelmemiş. Baharın gelip traktöre ihtiyaç duyduğumuzda garajı açmışız traktör yok. Sağa sola sorarken bir türlü traktörü hatırlamıyoruz nerde olduğunu. O esnada tamirci haber gönderiyor bize ki, traktörü gelip alın, dükkânda iş yapmak için yer yok diye. Gidiyoruz usta bize parçanın gelip gelmediğini soruyor ve biz de hatırlıyoruz ki, Tefti uzun zamandır ortada yok galiba onu yedek parça için İstanbul'a göndermiştik. Tefti'ye haber gönderiyoruz ve Tefti'ye durum söylenince o da çalışmaya değil de yedek parçayı almaya gittiğini hatırlıyor ve yedek parçayı alıp getiriyor. Traktörün tamiri tamamlanıyor ve işimize bakıyoruz.

Römorkun 3 tekeri

Üç ortaklı traktör olunca yapılması gereken işleri herkes birbirine havale ediyor ve birçok iş yapılamaz hale geliyordu. Bir gün Şubat tatilinde Erol gülerek bana ya bu römorkun neden üç tekeri çıkarılmış biri üzerinde kalmış dedi. Dedim ki uzun zamandır sökülmediği için sökemedik paslanmış, biz de diğerlerini söktük onun da etrafını sardık öyle kaldı. Dedi ki, yok yok öyle değil. Her bir ortak bir teker sökmüş onun sahibi olmadığı için o üzerinde kalmış. Gülüştük. Ama ne bileyim ki Türkiye’de herkes bu durumu duyacak. Artık o günden sonra olayı bu şekilde anlattı.

Rahmetli Amcamın Yeğenini Dükkânda Unutması

Büyük amcamın kızlarından biri olan Sakine ablamızın eşi yurt dışında çalıştığı için çocukları da küçüktü. İlgilenecek kimsesi yoktu. Sakine ablamız rahatsızlanıyor ve amcam onu Bayburt’a doktora götürüyor. O zaman köyden Bayburt’a sadece kamyonla gidiliyordu. Kamyonun şoför mahalli ve kasası oluyordu. Bayburt’a gidiyorlar hastanede muayenesi yaptırdıktan sonra yeğenini dükkâna getiriyor. Amcamın Bayburt’ta adeta muhabbet için tuttuğu bir dükkânı vardı. Bu dükkânda köylerden gelen bayanların oturduğu bir küçük oda oluşturulmuştu. Yeğenini buraya koyuyor. Akşam köye giderken dükkânın kapısını kilitliyor ve amcam kamyonu biniyor. Erol’un anlattığına göre köye geliyor. Yeğenin çocukları annelerini karşılamak için kamyonun yanına geliyorlar ve annelerinin kamyonundan inmediğini görünce, dede annemiz nerde diye sorunca aklına geliyor ve ya biz annenizi Bayburt’ta unuttuk diyor ve tekrar kamyoncuya gidip yeğenini getirmesini söylüyor.

Bulutların altına malzeme saklanması

Yine benim de kahramanı olduğum bir olayı anlatıyordu. Tarlada çalışanlar akşam olduğunda malzemeleri (tırmık, orak, tırpan vs.) sabah bulabilecekleri şekilde biçilen otların altına bir yere saklar evlerine giderlerdi. Biz de bir gün malzemeleri saklamayıp köye gelmişiz ve sabah geri gittiğimizde rahmetli babam bana Peyami malzemeleri bul getir demiş. Ben de arayıp bir türlü bulamamışım. Babam bana nereye sakladın demiş ben de akşam buluta denk gelen bir noktaya sakladığımı söylemişim. Ve bir türlü bulamamışız. Çünkü bulut sabahleyin kaybolmuş.

O'nun Defterine Bir Dipnot

*Fetani Battal **

Erol'un babasının bir bakkal dükkânı vardı. Köyde, büyük-küçük herkes oraya “Musa Emi'nin Tükânı” derdi.

Dükkân dediysem öyle ufak tefek bir yer zannetmeyin. Şöyle, kasa başı mahiyetinde mâkamı, mevkisi olan, peyke şeklinde oturma yerleri bulunan, dört başı mâmur, kış aylarında uzun süre yollar kapalı olduğundan, şehre inemeyen köylülerin acil ev ihtiyaçlarına cevap verebilecek, her çeşitten nevalenin bulunabileceği mâlâmat bir yerdi. Musa Emi ve taydaşlarının oturup sohbet ettiği, muhabbeti köpürttüğü, yârenliğin tavan yaptığı, gurbetçilik hâtıralarını paylaştıkları, (köyde radyo bulunan tek yer olması hasebiyle), topluca ajans haberlerinin dinlendiği, memleket meselelerine dair yorumların yapıldığı, kendisine ait usûlü, erkânı olan bir mekândı dükkân.

Erol'un okul hayatı ile beraber dükkân hayatı da başlamıştı. Temizlik, sobanın bakımı, bardakların yıkanıp hazırlanması, çay ikramı, müşteri taleplerine cevap vermek ve özellikle “veresiye defteri”nin titiz bir şekilde (ek

* 22. ve 23. Dönem Ak Parti Bayburt Milletvekili, Erol Battal'ın amcasının oğlu ve üniversiteden ev arkadaşı

notları ile beraber) tutulması, hep onun sorumluluğundaki işlerdi.

Dükkânda ağız var dili yok bir melekti Erol. Ama en ufak bir fırsat bulup da dışarıya çıkabilirse eğer, içindeki ejderha canlanır, en az birkaç vukuatın kahramanı olurdu.

İlkokuldan sonra, Erzurum'a yatılı imam hatip okuluna gidince her şey birden değişti. Artık köye mâsum, efendi bir delikanlı olarak geliyordu. İçindeki ejderha okulda açığa çıkıyordu çünkü.

Ondan üç-dört yaş büyüktüm. Ortaokulu ve liseyi İstanbul'da okuyordum. Emmoğlu'luğun ötesinde özel bir muhabbetimiz yoktu. Asıl hukukumuz Erzurum'da başladı.

Seksen ihtilali olmuş, üniversitelere sessizlik ekmişlerdi. İki farklı üniversiteye kayıt yaptırmama rağmen devam etmeyi başaramamıştım. Şimdi Erzurum'daydım artık.

Ben üniversiteye, onlar da yatılı imam hatibe devam ediyorlardı. Kalabalıktık. Peyami, Ömer, Erol, Ben emmoğluyduk. Aynı köyden Muamer, karşı köyden akrabalarımız olan Ramil, Lokman... yine Bayburt'tan birkaç delikanlı. Hepsi aynı okulda, yan yana iki sınıfta idiler. (O sınıflar bir çete idi. Daha sonra çete olduklarını dünya âlem öğrendi.)

Onlar Erzurum'a yeni gelmiş biri olarak bana rehberlik yaparken, ben de onlara heveslendikleri üniversite ortamı hususunda "tavşanlık" yapıyordum. Hafta sonları, Erzincankapı'da Tahsin'in kahvehanesinde buluşur muhabbet ederdik.

Fehmi'yi, Alaaddin'i, Adil'i daha sonra da Davut ve diğerlerini orada tanımışlardı. Bunlar benim yakın arkadaşlarımdı ve onlarla tanışıp da mıknatıslarına kapılmamak imkânsızdı.

Hepsi çok idealist gençlerdi. İnsan onlarla hemhâl olunca kendi Müslümanlığından utanırdı. Tam bir kitap kurdu idiler. Müthiş okuyorlardı. Samimiyetleri ve ilişki tarzları çok etkileyici idi. Katıksız İslamcıydılar.

Dükânın boş zamanlarda, Erol'un elinde mutlaka kitaplar olurdu. Ders çalıştığına kimse şahit olmamıştır; ama çocukluğundan beri okumaya meraklı olduğunu herkes bilirdi. Dolayısıyla kitap kurtlarının da onu keşfetmeleri ve onunla daha sıcak ilişkiler kurmaları çok uzun sürmedi. Zaten onun kendine has öyle bir duruşu, tarzı, esprî anlayışı, konuşma üslubu ve öyle acayip, kesintisiz ve keskin bir itiraz ediş biçimi vardı ki, ciddiye almamak mümkün değildi...

Kaçıncı sınıfta olduğumu tam olarak ben de bilmiyordum; ama üçüncü yılda, pat diye bizim fakültenin edebiyat bölümüne geldi. İsteddiği fakültenin istediği bölümünü kazanmıştı. Ondaki sonraki dört yılımızın tamamını beraber geçirdik. Yaz, kış, gece, gündüz... Benim her arkadaşım onun da arkadaşı olmuştu. Onun her dostu benim de dostumdu. Onun sınıfındaki çocukları da kendi sınıfındakiler kadar tanımış, hatta daha çok sevmiştim. Abdurrahim onun üzerine, o da Abdurrahim üzerine görevlendirilmişti.

Onun ikinci yılında bir ev tuttuk. Kara yollarında, bir apartmanın bodrum katında, iki odalı bir evdi. Kaloriferliydi. Sobasızlık büyük bir lükstü. Öğrencilerin orada barındırılması takdire şayan bir davranıştı ve biz o takdire, Hulki'nin kaynanasının merhameti sayesinde ulaşmıştık.

O ev; bodruma gizlenmiş bir zirve idi. Samimi, içten, sıcak, dumanlı... Erol gibi.

Güyâ iki kişi kalıyorduk evde. İki kişi kalıyorduk da... İşte bu "da"dan sonrasını saymak pek mümkün değildi...

O evde bütçe ve para hesabı yapılmazdı. Mutfakta asılı duran bir önlüğümüz vardı. Önlüğün cebi kasamızdı. Paralarımızı oraya koyar, harcamaları oradan yapardık. Eğer önlüğün cebinde para bitmişse, herkeste de bitmiş demekti, o zaman hep birlikte hapy yutardık.

O evden niceleri gelip geçti. Nice ilim adamları, profesörler, milletvekilleri, devlet adamları, bürokratlar, sendikacılar, edebiyatçılar, yazarlar, öğretmenler...(Şimdi geri dönüp bakıyorum da, o evden geçen iş adamı ve müteahhit hatırlamıyorum...)

Garip bir evdi. Gariplerin eviydi. Garip gelmiş ve garip gidecek olanların; dâvasını, “Dâvamız” bilenlerin eviydi.

Bir ocağımız vardı. İki tencere. Bir kaç tane tabak. Bir tava. Çaydanlıklarımız ve çok sayıda bardak. Bir yuvarlak elektrikli fırınımız. Bir de sadece iki tane kaseti olan teybimiz vardı. Kasetlerden biri Abdussamed’in Kur’an-ı Kerim kasetiydi, diğeri de bir şiir kaseti. Dört yıl boyunca hep o iki kaseti dinledik. Şiir kasetimiz “telgrafın tellerini kurşunlamalı...” diye başlıyordu.

İki klasik yemeğimiz vardı. Biri “çiğer”, diğeri de fırında yaptığımız “karışık tava”ımızdı. (Daha sonraki yıllarda Erol’la çok defalar denedik; ama o çiğerin kıvamını bir türlü tutturamadık. Karışık tavayı hiç denemedik bile). Çay içerken bardaklardan bir tanesini mutlaka “protokol bardağı” yapardık. O çok önemliydi. Diğerleri ile karıştırmazdık.

Çok kıt şartlarda günlerimizi geçiriyorduk; ama dergi ve kitaplara karşı alabildiğine cömerttik. Haftalık ve aylık çıkan bütün dergileri takip ediyorduk. Evde kitapları koyacak yer kalmamıştı. Çılgın bir şekilde okuyorduk. Okumayla arası iyi olmayan birisi o evde mutlaka çıldırırdı.

O evden ve o evin Erol’undan birkaç sahne anlatmaya kalksam ve bunu becerebilsem, inanın ortaya ge-

niş hacimli bir roman çıkardı. Öyle bir yola çıkacak kadar cesaretim yok. Ama ben size sadece Erol'un bir hâdisesinden bahsedeceğim. Bunu önemsiyorum; çünkü o hâli yaşayan Erol'un, nasıl bir adama dönüştüğüne ben bu gözlerimle şahit oldum...

Erol, üçüncü sınıfa gelmişti. Ben yine son sınıftaydım. Günlerimiz çok yoğun geçiyordu. Ev, okul, kitaplar ve “yeryüzüne İslâm'ı hâkim kılma mücadelemiz”... Son günlerde Erol'da bir tuhaflık vardı. Durgundu. Dalıp gidiyordu. “Hayrola bir şey mi var?” diye sorduğumda beni geçiştiriyordu. Bu durum iki üç hafta devam etmişti. Ben de daha bir dikkat kesilmiştim. Önemli bir şeyler olduğundan emin olmuşum; ama ne olabileceğini kestiremiyordum. Burun ucu davranıyordu. Bazen kalabalık ortamlarda onu cinlendirecek durumlar oluyor, o saf saf yüzüme bakıyordu. Hâlbuki öyle durumlarda Erol, önce bir küpe biner, sonra yüzüne acı bir gerginlik hâkim olur, ondan sonra da gözlerinden bir yıldırım akardı. Hayır, hiçbir şey olmuyordu. O saf saf yüzüme bakıyordu. Ben o gözlerde uçsuz bucaksız vadiler ve uçuşan kelebekler görüyordum...

Bir gün kendimi ayarladım. Tedbirimi aldım. Gelen arkadaşların hiçbirisinin yatıya kalmasına müsaade etmedim.

Geç vakitte yatsıları kılmış yatmaya hazırlanıyorduk. Erol yatağa uzanmış tavana doğru duman tütürüyordu. Hiç konuşmuyorduk. Ben sessizce mutfığa geçtim. Damardan bir çay demledim. Çay içme tertibatını benim odada çekyatın önüne yerleştirdim. (O çekyat Karayollarında işçi statüsünde çalışan bir Gümüşhaneli arkadaş aitti. Tayini başka bir şehre çıkıp giderken o çekyatı ve halısını bize emanet olarak bırakmıştı. Çekyat eskimesin diye onu kullanmaz, sadece yaslanarak çay içerdik. Benden sonra o çekyatı kullanmışlar. Sağında solunda yırtılmalar olmuş. Halının da anasını ağlatmışlar. Ben

yıllardır o ismini unuttuğum Gümüşhaneli arkadaşı arıyorum; çünkü Erol'la benim o arkadaşına bir halı bir de çekyat borcumuz var). Çay seansını başlattım. Biraz demledim. Sonra Erol'a seslendim. Derinden bir ses verdi. Ne dediğimi algılayamamıştı. Sesimi yükselttim “çay... çay... gel hale..!” dedim. Şartlar ne olursa olsun çaya hayır diyemezdi. Kalktı geldi. “Öteleri” de yanında getirmişti...

Ben doldurdum o içti. Ben doldurdum o içti... Bizim zıddımıza o “kıtlama” içmezdi. Şekeri içine atar (toz şekere karşı idi) uzun uzun karıştırırdı. Hiç sesi çıkmamıştı. Ben dikkatle onu süzüyordum; ama O onun farkında bile değildi. Küçük bir öksürdüm. Toparlanıp dizlerimin üzerine oturdum. Sesime en ciddi tonunu verdim. Gözlerimi gözlerine diktim. “Erol..!” dedim. Yüzüme baktı. O da toparlandı. “Efendim..! şeyx*” dedi. Bana şeyh derdi. Her zamanki gibi “Ne oldu, neyin var?” diye soracağımı zannetti. Yüzü yine o umursamaza giriyordu ki ben tekrar sesime daha ciddi bir ton vererek, sorgular gibi seslendim: “Erol..!”

Bu sefer o da gözlerime dikildi. Her zamanki şeyi sormayacağımı anlamıştı. “Efendim..!” dedi. Hazır hâle gelmişti. Ben darbeyi indirdim. “Yoksa sen âşık mı oldun Erol..?”

Kireç gibi oldu, dondu kaldı. Âşık olabileceğine o da hiç ihtimal vermezdi. Öyle yüzüme bakıyordu. Ben soruma cevap bekliyordum. Derin bir nefes aldı. Boynunu yana büküp fısıldadı: “He âşık oldum...”

Ben bu sefer şamata çıkararak tekrar sordum:” ne ettin... ne ettin?”

“Ben âşık oldum şeyx...”

* Şeyx: Hirıtlı 'i ile şeyh.

Kükremişti. Boğazındaki düğüm çözülmüş rahat bir nefes almıştı. Sırtındaki dağı atıp rahatlamıştı. Yüzünü bir tebessüm almış, rengi normale dönmüştü.

“Kime âşık oldun oğlum?”

“Bizim sınıfta bir kıza...”

“Nasıl bir kız?”

“Bülmirem..!”

“Ne demek bülmirem?”

“Yani..! Bülirem de..!”

“Ne demek... de..!”

“Yani..!”

“Kızla konuştu mu?”

“Yok..!”

“Kız biliyor mu?”

“Yok..”

“Peki, nasıl oldu?”

“Birbirimize kitap alıp veriyoruz...”

“Allah... Allah..!”

“Allah... Allah... ya...!”

O gecedен sonra Erol'da bir alışkanlık belirdi. Gece ikiden sonra tam uykuya geçecekken seslenirdi:

“Şeyx..!”

“Efendim..!”

Susardı. Bir müddet sesi çıkmazdı. Sonra tekrar seslenirdi:

“Şeyx..!”

“Ne... Ola..!”

“Çay demliyim mi?”

“Demle be... Oğul..!”

Kalkardık. Aşk üzerine konuşurduk hep. Şiirler bulur okurduk. Fuzûlî’den Şeyh Galip’ten Nef’î’den. Daha çok da Sezai Karakoç’tan okurdu.

Erol’un, günlük tutma gibi bir alışkanlığı vardı. Önemli bulduğu konuları not alırdı. Böyle böyle doldurduğu birkaç defteri olduğunu biliyorum. O defterlerden birisinin arka sayfalarını, bizim bu aşk üzerine yaptığımız sohbetlere ayırmıştı. Başlığını da “Aşk üzerine hikmetli sözler” diye atmıştı. Neler yazar, neleri not alır bilmezdim.

Erol, âşık olduğu o kızla, yıllar süren mücadelelerden sonra evlendi. Sırf evlilik yıldönümünde evinde olabilsin diye askerden firar bile etti. O evlilikten iki tane aslan gibi oğlu oldu.

Şükürler olsun ki; oğullarının ikisi de, babalarının ışığından faydalanarak büyüdüler. Onlardan bahsedince gözlerinde lambalar yanardı. Biri bir tarafı, diğeri de öbür tarafıydı. Bence şimdi iki Erol birden yürüyor hayatın orta yerine.

Erol’un gidişinin üzerinden iki yıldan fazla bir zaman geçti. Bir eylül günüydü. Benim de bütün yapraklarımı dökerek gitti. Oğulları da dâhil olmak üzere hala onunla ilgili hiç kimseyle bir şeyler paylaşamıyorum. Boğazım düğümleniyor...

Bir gün mezarının başına gittim. Ona şöyle selendim:

“Çetrefilli işleri

Hep bana bırakırdın zaten.

Çekip gittin.

Beni yaşamaya bıraktın

Erol...”

II

“Erzurum İmam Hatip lisesinde yatılı okuduğumuz dönem kişisel hayatımın en önemli evreleri arasındadır. Sonraki yıllarda ömür boyu devam edecek sıkı dostlukları o yıllarda kurmuştum. Rahmetli Erol’la da yatılı pansiyonda tanışmıştım. O okulun C şubesinde ben D şubesindeydim. Yatılı pansiyon sınıf ve şube ayırmaksızın herkesin iç içe olduğu, sıkı dostluklar kurduğu sıcak bir yuva gibiydi. Maddi imkânsızlıklara, elverişsiz şartlara rağmen aralarında sınıf farkı olmayan öğrenciler sıkı arkadaşlık ve dostluklar kurabiliyordu.”

Prof. Dr. Mesut Okumuş

Er Ol!

*Prof. Dr. Cibali Açıkgöz**

*Durmadan gitmededir ömrümüzün kafilesi
Kûs-i rihlet çalınır: Geldi gider, geldi gider*

İshak Çelebi

İsmindeki telkine, ihtara, hadi diyelim ki emre, tüm benliğiyle uymuş; ‘er olma’yı son kertede yapmacıksız, sahici, tabii, kendiliğinden bir yaşama üslubu olarak kuşanmış, civanmert bir dosttu Erol. Handiyse bir kahramanlık hikâyesinden, bir destandan, tebdil-i kıyafet ederek fırlayıp gelmiş hissi uyandırırdı bende. Zamanın her şeyi iştahla ve hızla aşındırıp dönüştürdüğü; kişileri bir vakitler koyduğunuz yerde, meşrepte, izde, karakterde bulma ihtimalinizin giderek azaldığı bir çağda, sizi hayal kırıklığına uğratmayacak ender insanlardan biriydi.

Aynı lisede, ayrı sınıflarda okuduk ama ilk gerçek temasımız liseyi bitirdiğimiz yılın dönem sonunda, o sırada

* *Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Öğretim Üyesi, Erol Battal’ın lise arkadaşı*

köylüsü ve akrabası Fetani Battal ile paylaştığı öğrenci evinde olmuştu. O gün kimler yoktu ki o evde. Erol 'Edebiyat' okuyordu ama edebiyatla sahici ilgisini ilk o gün fark etmiştim, evdeki kitaplardan... Hüsrev Hatemi'nin 'Tapu Sicil Muhafızı' idi galiba, o gün evde merakla karıştırdığım kitaplardan biri. Ben o zaman Hatemi hocadan haberdar bile değildim! Ne ilginç ve hazin bir tesadüf ki o gün Fetani Battal bize, oturduğu yer minderinden, ironik bir şiir okumuştı. 'Saçları kıvrım, kıvrım; bukle bukle' bir sevgilinin ihanetinden söz ediyordu galiba. Şiir bittiğinde o sevgilinin 'sigara', o kıvrım kıvrım saçların da sigara dumanı olduğu anlaşılıyordu. Kendisine dair hatırladığım neredeyse bütün karelerde, o kıvrım kıvrım dumanlar içerisinde gülümseyen aziz dostun, hayatının son demlerinde, bu şaka gibi şiirin acı ihtarını tecessüm ettirmesi kaderin bir cilvesi mi acaba? O şiiri, o anı, şimdi bu satırları yazarken birden hatırlayiverişim de ne kadar tuhaf!

Liseden sonra seyrek temaslarımız oldu. Kız kardeşimin gelin gittiği Oruçbeyli köyünden oluşuna ve benim de senede bir iki kez o köye gidişime rağmen çok karşılaşmadık. O İstanbul'da ben Ankara'da. Sonraları o Ankara'ya yerleştikten sonra da böyle sürdü bu. Birkaç toplu arkadaş oturması; Sakarya caddesindeki çukur kahvede demli bir sohbet; onun evine bir bayram ziyareti, ortak bir dostun taziyesinde görüşme ve nihayet kız kardeşimin vefatında, onun bizim eve, ilginç bir, daha doğrusu iki 'kumanya' ile, mensubu olduğu sendikanın yayınladığı iki güzel kitapla (Son Mahnı, Yüreğimdeki Resimler), taziyeye gelişi.

En uzun temasımız ne yazık ki son ve meşakkatli yolculuğunda oldu. İstanbul'da yakalandığı hastalığa ön tanı konmuştu; ortak bir dostumuzun yönlendirmesi ile be-

nim çalıştığım hastanede ileri araştırma yapılması gündeme geldi. Erol bizim hastanede bir hafta kadar kaldı. Bazı testler yapıldı, filmler çekildi. Zorlu bir de böbrek biyopsisi yapıldı. Tüm bu safahatta metanetini hiç bozmayan, sıcak ve kuşatıcı tebessümünü yüzünden eksik etmeyen mütevekkil bir müslüman portresi çizdi Erol. Yattığı klinikteki doktor ve sair personelle de çok sıcak ilişkiler kurdu çabucak. Sonra İstanbul'a gitti; teşhis ve tedavisi orada sürdü. Nisbi bir düzelme sonrası geçici olarak geldiği Ankara'daki evinde, son bir kez, şifahi görüşmemiz oldu. Yine ümitvar ve yine mütebessimdi. İstanbul'da tedavisi sürerken birkaç kez de telefonla görüştük. Kim bilir belki yaklaşan sonu seziyor; önünü görmek istiyor; bir 'hekim-dost' olarak benden sadra şifa bir 'bilgi/görüş' almayı umuyordu. Ama kûs-i rihlet uzaklarda yankılanmış, kervan çoktan yola düzülmüştü.

Hatırasına çıkarılacak olan bu kitaba katkıda bulunmam istendiğinde, şöyle bir e-posta ile cevap vermiştim sayın Hıdır Yıldırım'a: *"Telefon konuşmamızda da belirttiğim üzere Erol (r.a.) civanmert bir dosttu. Ama benim kendisi ile birlikte geçirdiğim zaman o kadar kısa ki; yazıya dökülecek, yazılmayı ve okunmayı hak edecek bir birikim ne yazık ki yok. Benim yazacaklarım çok genel, yuvarlak; her iyi/mert insan hakkında yazılabilecek şeyler; özel değil. Zorlama/dolgu metinlere de sevgili Erol'un hatırasının ihtiyacı olduğunu hiç ama hiç düşünmüyorum."* Sahiden de böyle düşünüyordum. Sonra nasıl oldu bilemedim; ortak bir dostun Erol hakkında yazdıklarını okuduktan sonra galiba, yukarıdaki satırlar döküliverdi kılavyeden. Şimdi sevgili dostumun, bu kez sigara dumanları arasından değil, inandığı rahmete müstağrak olarak beklediğini umduğum berzahın sisleri arasından, şu yazdıklarına gülümsediğini hayal ediyorum.

Erol Battal: Başı Dumanlı Bir Dost

*Lütfi Düz**

1970'li yıllarda, birazcık imkânı olup çocuklarını okutmak isteyen, Anadolu kırsalındaki aileler, çocuklarını ya şehir merkezlerindeki akrabalarının yanında; ya ucuz, sağlıksız otellerde ya da ecdat yadigârı medrese köşelerinde barındırarak okutmaya çalışırlardı.

Şartlar böyle olunca ben de; ilkokulu Tortum'da 1970'te bitirmeme rağmen, Erzurum İmam Hatip Lisesi'nin orta birinci sınıfına ancak 1976'da ve valilik makamından alınan onay ile kayıt yaptırabilmişim. Yaşları bana yakın olan sınıf arkadaşlarım olduğu gibi benden 5-6 yaş küçük olanlar da vardı. Yaşları küçük olanlara ağabey olmuş, akranlarımla da samimi dostluklar kurmuşum. Yıllar sonra kısmen sekteye uğrasa da, sınıfımızda müthiş bir dostluk ve muhabbet ortamı oluşmuştu.

İmam-Hatip Lisesi bünyesinde bulunan pansiyonlarda yatılı okumak isteyen öğrenciler için yıl sonunda sınav yapılmıştı. Bu sınavı, ben dâhil, şehir merkezi dışından ve ilçelerden gelen arkadaşlarımla çoğu kazanmış; ikinci yıldan itibaren yatılı okumaya başlamıştık. Bu, kır-

* Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Gümüşhane İl Müdürü, Erol Battal'ın lise arkadaşı

saldan gelen öğrenciler için bulunmaz bir imkândı. Boş kontenjanlar da çevre illerden doldurulmuş; orta ikinci sınıfa başladığımızda, Bayburt ve Erzincan gibi komşu illerden bu şekilde gelen yeni arkadaşlarımız olmuştu. İşte Erol da bu yeni arkadaşlarımızdan biri idi. Yeniler eskiler için, her zaman “zait” kabul edildiğinden, yeni gelenlere temkinli yaklaşmıştık. Buna bir de Erol’un kendine has karakteri eklenince, durum diğer çocuklara göre biraz daha farklılık arz etmiş ve dostluk kurmamız biraz zaman almıştı. **Çünkü Erol dostunu bir kere seçer ve asla vazgeçmezdi.**

Erol sigaraya ne zaman başladı, tam olarak bilmiyorum. Ancak ortaokul yıllarında sınıfımızda sigara içen birkaç arkadaştan biri de oydu. Özellikle lise yıllarına geldiğimizde, sigara ile Erol arasında sıkı bir dostluğun kurulduğu gözlerden kaçmıyordu. **Ne yazık ki sigarayı da –kendisi gibi sonuna kadar vefakâr ve sadık zannettiği- vazgeçilmez bir dost olarak seçmişti.**

Erol’un mesken tuttuğu uğrak yerleri belli idi. Arandığı zaman ya okul bahçesindeki garajın arka kısmında, ya pansiyondaki banyolarda ya da, tatiller ve etüt sonraları, Erzincankapıdaki Uzun Kahve’de bulunurdu. Uzun Kahve, Erol’un en rahat sigara içtiği mekândı. Bundan dolayı çay ocağı çalışanları ve sahipleri ile de yıllar sürecektir dostluklar kurmuştu. **“Mekânda rahat sigara içme arkadaşlığı” idi bu gerçi ama Erol için tüm dostluklar çok önemliydi.**

Derslerin son beş dakikası Erol için bitmek bilmezdi. Zil çalar çalmaz, garaj arkasına doğru hızlı adımlarla yolculuk başlar, yakılacak sigara ise çoktan avuç içine alınmış olurdu. Garaj arkasının, tiryaki öğrencilerin meskeni olduğu tüm idare tarafından bilindiğinden, burada sigara içilmesine biraz da göz yumulurdu. Erol sigarasından

aldığı son nefesten arda kalan dumanı okul idaresine doğru üfleyip, yine hızlı adımlarla derse yetişmeye, daha doğrusu bir sonraki dersin sonunu iple çekmeye koyulurdu. **Çünkü, Erol için dostlar asla ihmal edilemezdi.**

Lise yıllarında bir matematik yazılısında, arkadaşlar arasındaki ‘yardım severlik duygusu’nun bir sonucu olarak, sınıfta hemen herkes yüksek not almıştı. Bu sonuca hoca da şaşırmış, şüphelerini gidermek için sözlü yoklama yapmak istemişti ve sıra ile şüphelendiği kişileri tahtaya kaldırıyordu. Sıra Erol’a gelmişti. Erol ilk soruyu çözmeye başlamıştı ki; hoca yavaş yavaş kendisine yaklaştı ve “Sen soruyu boş ver. Önce parmaklarındaki sarartıların hesabını ver bakalım” dedi ve aralarında tüm sınıfı kahkahalarla güldüren bir tartışma yaşandı. Hoca nasihat üstüne nasihat vere dursun, bu nasihatler, Erol’un bir kulağından girip, diğer kulağından çıkıyordu. **O çok sevdiği sigara, ihmal edilmez dost, Erol fark etmese de, ilk ihanetini sergilemişti.**

Yıllar yılları kovalamış, 1982-1983 döneminin başına gelmiştik. Artık son sınıf öğrencileri idik ve kendimizi okulda misafir olarak görmeye başlamıştık. Misafir olduğumuz için de bazı ayrıcalıklarımızın olduğuna inanıyorduk. Bu mevhum ayrıcalıklar içinde; etütlere girmeme, rahat rahat sigara içme, saç uzatma, bazı derslerde uyuma, bazı öğretmenlere karşı diklenme gibi davranışlar vardı. Biz böyle düşünüyorduk; lakin idare duruma hiç de böyle bakmıyordu. Hele yeni göreve başlamış toy idareciler asla taviz vermek istemezlerdi. Onlar için son ders zili çalınca kadar herkes harfi harfine kurallara uymalıydı. Bu cümleden olarak, yatılı öğrencilerden sorumlu idareci ile daha dönemin başında, aramızda soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı. Biz etütlere girmek istemezdik, o gireceksiniz diye diretirdi.

Sigara tiryakilerine, tabii başta Erol'a, sigara içmeyecek-siniz derdi, onlar biz içeriz diye mukabele ederlerdi; "ele dümdüz, yüzüne karşı!" **Erol, rahmetli, bazı kuralların anlamsız olduğuna ve çiğnenmek için konulduğuna inanır, çiğnemekten de büyük zevk alırdı.**

Mezkûr idareci, karşı karşıya kaldığı bu türden problemlili öğrencilere özel yöntemler uygulamaya başlamıştı. Nispeten uysal olanları 'ikna odası' yöntemi ile, klasik memur tipi olanları disiplin cezası ile korkutarak, bazı-larını da ailesi ile tehdit ederek yola getirmeye çalışıyor-du. Erol için de bunları denemişti, lakin sonuç alama-mıştı. **Erol otoriteye karşı sivil itaatsizliği ta o yıllarda başlatan birkaç arkadaştan biri olmuştu.**

Son sınıf öğrencileri olarak sıra ile nöbet tutardık ve nöbet sırası bana gelmişti. O gün çok önemli bir misafirimizin olacağını tahmin edemezdim. Misafirimiz, ben ders defterlerini sınıflardan toplarken okula gelmiş ve doğruca ilgili idarecinin odasına girmiş olmalı. Çünkü okula girişini fark etmemiştim. İçerde fırtınaların kop-tuğundan ne benim ne de Erol'un haberi vardı. Yatılı öğ-renciler, öğlen yemeklerini hızlı hızlı yiyip, kalan süre-lerini okula en yakın 'çarşı' olan Erzincankapı civarında geçirmekten büyük zevk alırlardı. Erol'un Uzun Kahvesi de bu çarşıdaydı. Her öğlen arası oraya mutlaka uğra-maya çalışırdı. O gün de yine oradaydı.

Nöbetçi olduğum için yemeğe geç gitmem gerekiyordu. Yemek için ilgili idareciden izin beklerken, odadan iki gözü iki çeşme, mübarek sakalı gözyaşları ile ıslan-mış, yaşlı bir amca çıktı. Amcanın hali içler acısı. Kim olduğunu bilmiyorum. O yıllarda birçoğumuzun velisi ancak çok özel durumlarda okulumuza uğradı. Bu yüz-den birbirimizin babalarını tanımazdık; amcayı da tanı-yamadığım gibi. İlkokuldan sonra beş yıl ara verip daha

sonra orta öğretime başladığım için sınıf arkadaşlarıma göre biraz daha sorumlu ve olgun düşünebiliyordum. Bundan dolayı amcaya ne olduğunu sormuştum. Bu sorum, Erol’la kalıcı dostluğumuzun temelinin atılmasına sebep olmuştu. Çünkü o zamana kadar öylesine birer sınıf arkadaşı idik. **Erol zor kazanılan dostlukları, makam, mevki, ikbal, para ve benzeri birtakım dünyevi çıkarlar uğruna hemen silecek ve unutacak bir dost değildi.**

Amcaya bir dokunduğumu hatırlıyorum. Dökülüverdi. Ağlayarak anlatıyor, ben hayretler içinde dinliyordum. “Benim burada okuyan bir oğlum var. Müdür yardımcısından bir mektup geldi. Benim oğlum eşkıya olmuş. Tüm dersleri zayıfmış. Etütlere girmiyormuş. Devamsızlığı çokmuş. Öğretmenleri ile de görüşürdü. Onlar da derslerinin zayıf olduğunu söyledi. Eğer tasdiknamesini alıp buradan götürmesem sınıfta kalacaktım”. “Amca senin oğlun kim?” diye sordum. “ Benim oğlum Erol Battal, son sınıfta okuyor. Bayburt’lu.” deyince ben konuşmaya başladım. Erol ‘un sınıf arkadaşı olduğumu, mektupta yazılanların ve söylenenlerin hiç birisinin doğru olmadığını, bazı derslerden hepimizin zayıf aldığımızı, devamsızlık probleminin olmadığını, birçok öğretmenimizin Erol’u çok sevdiğini, (ayaküstü bu öğretmenlerle de görüşürdüm.) fakat bir suçunun olduğunu, aşırı derece sigara içtiğini söyledim. Amcanın gözyaşları durmuştu ve bana; “Onu biliyorum. Tatil dönüşü sigara parasını normal harçlığının dışında veriyorum ki kimseden sigara dilenmesin.” dedi. Ben amcaya kesinlikle Erol’un tasdiknamesini almayacağını, müdür yardımcısının yanına uğramadan doğruca Bayburt’a döneceğini, eğer Erol’la görüşmek istiyorsa, onun yanına götürebileceğimi söyledim. Amacım ise arkadaşımı, ilgili müdür yardımcısının iş bilmezliğinden kaynaklanan anlamsız ve izahı olmayan tutumuna karşı korumaktı.

Erol olanlardan bihaber, Uzun Kahve'de sigarası, çayı ve Bayburt'lu hemşerileri ile meşguldü. Biz sohbet ede ede Uzun Kahve'ye geldik. Amcaya azcık beklemesini söyleyip, içeri girdim ve Erol'un elinde sigara olup olmadığını kontrol ettim. Babası sigara içtiğini bilse de elinde görmemeliydi. Amcayı Erol'ların masasına götürdüm ve okula geri döndüm. Amca olup bitenleri detaylı bir şekilde anlatmış, Erol'a sigara parası ve normal harçlığını da vererek Bayburt'a dönmüş. Bu olay Erol'la aramızdaki dostluğu daha da perçinledi. **Erol, karşılıksız ve samimi olarak yapılan hiçbir davranışı asla unutmayan ender arkadaşlardan biriydi.**

Müdür yardımcısı, belki hala Erol'un babasının gelip tasdiknamesini alarak Bayburt'a götürmesini bekliyordur. O bekleye dursun, Erol okulunu sıkıntısız bir şekilde bitirdi, üniversiteyi kazandı ve 4 yıl daha aynı şehirde yaşadı.

Erol'la aynı fakültenin farklı bölümlerini kazanmıştık. Her görüşmemizde hasretle kucaklaşır, dertleşir ve geçmişte yaşadıklarımızı yeniden yâd ederdik. Farklı şehirlerde görev almamıza rağmen, Rabbine kavuşuncaya kadar, irtibatımız hiç kopmadı.

Kim bilir, belki yüreğini cömertçe açtığı başka dostlarının da ihanetine uğramıştır ama en büyük ihaneti; en uzun süre, en fasılasız ve en sıkı dostluk kurduğu, hakkında 'dikkat et bu sana ihanet ediyor, bir gün çelme takacak' diye uyarayan tecrübeli dostlarına inanmadığı, kulak tıkadığı, hatta 'girmeyin aramıza!' tonunda itiraz ettiği sigaradan gördü. Dumanlar içinde yaşadı Erol. Son durağa doğru sahte dostunun dumanlarını kendinden irak tutmak zorunda kalmıştı gerçi ama gerçek dostlarının zihninde, başı dumanlı bir dağ silueti bırakarak göçtü bu dünyadan. Dualarımızda demirbaş artık.

Bir kez daha Allah'tan rahmet diliyorum. Makamı cennet olsun. Âmin.

Azizim Erol Battal

*Prof. Dr. Mesut Okumuş**

Battal kelimesini ilk defa lise birinci sınıfta işitmiştim. Kelimeyi duyduğumda garipsediğimi ve anlam veremediğimi hatırlıyorum. Kelimenin aslının Arapça olduğunu ve “cesaret, gözü peklik, yiğitlik, kahramanlık” anlamına geldiğini sonradan öğrendim. Arapçada “batal” kelimesi şampiyon anlamında da kullanılıyor. Battal ise “batal” kelimesinin mübalağa siygasıdır. “Battal” kelimesinin “fa’âl” vezninde mübalağa ismi fail olduğunu Erol’un köyünde öğrenmiştim. Yetmişli yılların sonunda Erzurum İmam Hatip Lisesi’nde öğrenciyken yazları Bayburt’un Oruçbeyli köyüne klasik usulde Arapça okumaya giderdim. Arapça mübalağa vezinlerini ilk defa, eski ismiyle Siptoros yeni adıyla Oruçbeyli köyünde öğrenmiştim. Erol’u da önce Erzurum İmam Hatip Lisesi’nde ardından da Arapça okumaya gittiğim köyünde tanımıştım. Lise dönemindeki bu tanışıklık üniversitede daha da derinleşerek dostluğa dönüştü. Dostluğumuz ölünceye kadar da devam etti.

**Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi, Erol Battal’ın liseden pansiyon, üniversiteden ev arkadaşı*

Erol'la ilkin Erzurum İmam Hatip Lisesi'nin lise birinci sınıfında tanışmıştım. Babam beni Narman ilçesinde ortaokul ikinci sınıfta okurken kaydımı alarak Oltu ilçesinde yeni açılan İmam Hatip Ortaokulu'nun birinci sınıfına yazdırmıştı. İlk yıl yatılı sınavlarına girememiştim. İkinci yıl yatılı sınavlarını kazanmıştım fakat o yıl yatılıyı kazananları Kars İmam Hatip Lisesi'ne gönderdiler. Siyasi çekişmelerin, sağ-sol kavgalarının yoğun olduğu bir dönemdi. O dönemde Kars ili de solcuların kalesi durumundaydı. O yüzden gidip kaydımı yaptıramamıştım. Oltu İmam Hatip Lisesi'nin orta üçüncü sınıfında okurken tekrar yatılı sınavlarına girdim ve kazandım. O yıl yatılı sınavlarını kazananları Erzurum İmam Hatip Lisesi'ne gönderiyorlardı. Babamla beraber ben de gidip kaydımı yaptırdım. Böylece hayatımda yeni bir dönem ve Erzurum ilim serüveni başlamış oldu.

Erzurum İmam Hatip lisesinde yatılı okuduğumuz dönem kişisel hayatımın en önemli evreleri arasındadır. Sonraki yıllarda ömür boyu devam edecek sıkı dostlukları o yıllarda kurmuştum. Rahmetli Erol'la da yatılı pansiyonda tanışmıştım. O okulun C şubesinde ben D şubesindeydim. Yatılı pansiyon sınıf ve şube ayırmaksızın herkesin iç içe olduğu, sıkı dostluklar kurduğu sıcak bir yuva gibiydi. Maddi imkânsızlıklara, elverişsiz şartlara rağmen aralarında sınıf farkı olmayan öğrenciler sıkı arkadaşlık ve dostluklar kurabiliyordu.

Lisede yatılı okuduğumuz dönemde nöbetçi hocalar nezaretinde önce sabah namazına kalkardık. Namazdan sonra yatılı binasının yanındaki ana binada etüt dersleri yapardık. Okul dersleri ise sabah kahvaltısından sonra başlardı. Günde ortalama dokuz saat ders gördüğümü zü hatırlıyorum. Gündüz dokuz saatlik dersin ardından akşam yemeği ve akşam namazından sonra tekrar gece

etüt dersleri başlardı. Şimdi düşünüyorum da gerçekten yoğun ve sıkı bir eğitim almışız. Biraz o yüzden biraz da gençliğin verdiği heyecanla olsa hafta sonlarını iple çekerdik. Çünkü hafta sonu demek futbol ve voleybol ya da memleketlere ailelerin yanına gitmek için izin demkti. Kışın ise televizyon ve sinema fırsatı idi. Yatılı kaldığımız yurttta televizyon yoktu. Hafta içi dışarı çıkmak ve televizyon izlemek de yasaktı. O dönemde bize sıkıcı gelen bu yoğun eğitimin semeresini üniversite sınavlarında girerken görmüştük. Dershaneye gidemediğimiz halde ne kadar sıkı ve sağlam eğitim aldığımızı üniversite sınavlarında gördük. Birçok arkadaşımız ülkemizin önemli üniversitelerini kazandılar. Hatta Erzurum'un diğer liselerinden daha başarılı sonuçlar elde ettiler.

Yatılı okuduğumuz yıllarda sabah kahvaltılarında ko-kuşmuş peynirler ana katığımızdı. Demliklerle çay tatlı olarak gelirdi. Sekiz kişilik masaya bir demlik demlenmiş ve şekeri atılmış çay düşerdi. Bardaklarımız herhalde kırılmasın diye kromdandı. Diğer öğünlerde kesek ve lapa haline gelmiş makarna ve yeşil mercimek değişmeyen ana yemeklerimizdi. O kadar çok nohut yemeği yemiştım ki, artık gına gelmişti. Gına gelme ifadesini küfran-ı nimet olmasın diye kullanıyorum yoksa onun yerine pekâlâ “nefret” kelimesi de konulabilir. Ölene kadar nohut yemesem, inanın ne özlerim ne de ararım.

Yurtta televizyon olmadığından film ve maç izleme fırsatını sadece hafta sonları dışarı izninde bulurduk. Er-zincankapı'daki kahvehaneler hafta sonları sürekli takıldığımız mekânlar arasındaydı. O yıllarda bir de video filimler furyası başlamıştı. Bazılarımız da arabesk filimler furyasının yoğun olduğu o dönemlerde sinema veya video izlemeye giderlerdi. Akşam yemeğinden önce de yurda dönmemiz gerekiyordu. Gecikenler yemekten

mahrum olurdu, saat 10'dan sonraya kalanlar da dışarda kalırlardı. Dışarda kalan arkadaşların pencerelerden içeri alınması için yatak çarşaflarının birbirine bağlanarak aşağı salınması vakayı adiyeye idi.

Lise eğitimi boyunca C ve D şubeleri yan yanaydı. Yatılıda da koşularımız yan yanaydı. Erol daha çok Bayburtlu arkadaşları ve Narmanlı Osman Zeki Yavuz ile takılırdı. Osman Zeki Yavuz üniversite sınavlarını kazanamayınca ister istemez yolları ayrılmış oldu.

Ben ilk sene Hacettepe Maden Mühendisliğini kazanmıştım. Erol da Kâzım Karabekir Eğitim Fakültesi'nin Edebiyat bölümüne girmişti. Ben o zamanlar Hacettepe Üniversitesi'ne bağlı olan Zonguldak Maden Mühendisliği'nde okurken büyük Erzurum Depremi yaşandı. 1983'te yaşanan deprem, Erzurum ve çevresinde, bu arada Narman ilçesinde büyük hasara ve can kaybına neden olmuştu. Allah'a şükür ailemizde can kaybı yoktu ancak bayağı bir maddi hasarımız vardı. Babama yardım ve destek olabilmek için kaydımı dondurarak ailemin yanına döndüm. O yıl babama yardım ettim ve tekrar sınavlara hazırlandım. Sonunda 1984 yılında Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazanınca Maden Mühendisliğinden kaydımı aldurdum. Böylece tekrar ana-baba yurdum Erzurum'a dönmüş oldum.

O dönemde hazırlık sınıfı muafiyet sınavları vardı. Muafiyet sınavını kazanınca birinci sınıfa kaydolmuş oldum. İlk yıl biraz evlerde kaldım, ardından da bir ara üçüncü yurda geçiş yaptım. Daha sonra kadim dostum Gürbüz Deniz'le tek odalı bir hücre evinde kaldık. Ondan sonraki sene de Erol'un evine taşınarak üçümüz birlikte kalmaya başladık.

Evimiz çok katlı bir apartmanın bodrum katıydı. İki odası, mutfak, banyo ve tuvaleti vardı. Güneş almadığı için gece gündüz sürekli lamba yanardı. Yere serili sünger yatakları, gündüzleri minder geceleri de yatak olarak kullanırdık. Fazla eşyamız yoktu. Olanlar da mezun olan öğrencilerden kalan eski eşyalardı. Portatif bir kitaplığı-mız ve bir de eski çalışma masamız vardı. Dişimizden tırnağımızdan ayırdığımızı kitaba yatırırđık. Her birimizin kitaplıkları vardı. Evimiz bir tür yatılı mektep gibiydi. Farklı fakültelerden arkadaşların sürekli ziyaret ettikleri bir mekândı. Sürekli kitap okuduğumuz, siyasi ve ideolojik tartışmalar yaptığımızı hatırlıyorum. İslam davası diye bir davamız vardı ve her birimiz dava delisi idik. Sabahlara kadar devlet kurar devlet yıkardık. Şiddet diye bir derdimiz hiç olmadı. Bütün arzumuz kendimizi iyi yetiştirmek ve davamıza hizmet etmektir. Verimli bir üniversitesi dönemini hep birlikte yaşadık.

Erol'un bakışlarında sürekli bir derinlik dikkati çekerdi. Duruşunda ve yürüyüşünde de hafif bir külhanbeylik vardı. Onun bu özelliği, lise döneminde hocalarla sorun yaşamasına sebep olurdu. Yörede bu tavır "ekelik" olarak adlandırılırdı. Erol gözü pek bir arkadaştı, tartışmayı severdi. Güzünü budaktan sakınmazdı. Bu özelliğini üniversite yıllarında da sürdürdü. Fakültelerimiz farklıydı o yüzden ders saatlerinde beraber olamazdık. Ancak akşamları derslerde yaşananlar siyasi tartışma ve müzakere konusu olurdu.

Gezmeyi ve kaldırımları arşınlamayı severdi. Necip Fazıl'ın "Kaldırımlar" şiirini bir çırpıda ezbere okuduğunu hatırlıyorum. Ben diğer şiirlerinin epey bir kısmını ezberlemiştim Erol'un "Kaldırımları" bir çırpıda okuyuşu beni hem şaşırtmış hem de gıpta etmeme sebep olmuştu. Evimizde televizyon yoktu. O dönemde Sony

marka küçük bir kasetçalarım vardı. Ondan ara sıra radyo haberlerini çoğunlukla da şiir kasetlerini dinlerdik. Bazı şiirleri de böyle ezberlemiştik.

Gürbüz Deniz’le ben ilahiyatçı, Erol edebiyatçıydı. Birbirine en yakın alanlar. İlahiyatçı olmasaydım, mutlaka edebiyatı seçerdim. Erol’un sayesinde çok sayıda doğu ve batı klasiğini tanıma fırsatımız oldu. Birçok roman ve fikir eserini okuma fırsatını elde ettik. Okuduğumuz kitapları değerlendirir, karşılıklı tartışır ve bu tartışmalar neticesinde başka eserlere yönelirdik.

Durumumuzu belki en güzel bir Erzurum deyişindeki şu mısralar anlatır. “Dün gece yar hanesinde yastığım bir taş idi. Altım çamur üstüm yağmur yine gönlüm hoş idi.” Üstümüzden yağmur yağmazdı ama açık kalan musluk yüzünden suyun bastığı olurdu.

Yemekleri ve bulaşık yıkama işini nöbetleşe yapardık. Erol’un iyi ciğer yahnisi yaptığını hatırlıyorum. Gelen gidenimiz çok olurdu. Ekmeğimizi ve aşımızı paylaşırdık. Paylaşmanın bereketine inanırdık. Erol son derece cömert bir arkadaşı. Varını paylaştan utanmazmış derler. Biz de var olanı paylaşırdık. Erol da en çok sigarasını paylaşırdı. Erol’un parayla pulla hiç işi olmamıştı. İki şeyden asla vaz geçemezdi. Biri sigara öteki çay tutkusuydu. Sigarayı dudak keyifçisi gibi tütürerek içmezdi. Kelimenin tam manasıyla “içer”di. Dumanın çok azı dışarı çıkardı. Aynı mekânı paylaştığımızdan ve Gürbüz de sigara içtiğinden ben de bir süre onlara eşlik ettim. Mezun olduktan sonra önce ben bıraktım sigarayı, sonra da Gürbüz kurtuldu. Bütün ısrarlarımıza ve baskılarımıza rağmen Erol’a sigarayı bıraktıramadık. Üzerine gince üzüldüğünü ve incindiğini görerek geri durduk.

Erzincan kapıdaki Yayla çayevi Erol'un sürekli takıldığı mekânlar arasındaydı. Aslında takıldı kelimesi durumu tam karşılamaz, ikinci meskeni veya adresi desek daha doğru olurdu. Ara sıra ben Gürbüz ve Erol'a "Arkadaşlar yahu şu eve kira veriyoruz, hiç olmazsa biraz oturalım" diye takılırdım. Gülerek "haklısın" derlerdi ama sonuç değişmezdi.

Erol bitirme tezini Mustafa Kutlu'nun hikâyeciliği üzerine yapmıştı. Davanın ağırlığı o kadar fazlaydı ki, tezinde yazarın niyetindeki değil okurun niyetindeki anlamı hâkim kılmıştı. Hikâyelerde İslâm davasının nasıl ilmek ilmek işlendiğini gülerek anlatırdı.

Hepimiz idealisttik. Sabahlara kadar devlet kurar devlet yıkarıdık. Çayları demleyip tartışmaya başlayınca evin içi sigara dumanından görünmez olurdu.

Mezuniyet sonrası ben Ankara'da o da sanırım Muğla'da öğretmenliğe başladı. Daha sonra ben Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne araştırma görevlisi olarak girdim. Onun da tayini İstanbul'a çıktı. Öğretmenliğe başlayınca eski sıklıkla görüşmesek de belli aralıklarla görüşür dertleşirdik. Öğrencilerine okuma alışkanlığı kazandırmak için gösterdiği fedakârlıklardan bahsederdi. Birçok kitabı kendi kesesinden ödeyerek öğrencilerine hediye ettiğini anlatırdı. Sonra o sendikacılığa başladı ve Ankara'ya geldi. Bu kez de ben Çorum'da göreve başladım. Sendikacılığı döneminde de görüşmeye devam ettik. Ancak farklı şehirlerde oluşumuz ve dünyevi meşguliyetler sıklıkla bir araya gelmemize engel oluyordu. O nedenle Erol'un sendikacılıktaki hizmetlerini değerlendirecek durumda değilim.

Erdem Beyazıt'ın "Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm. Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm." mısraı-

nı birlikte mırıldandığımız dönemler oldu. Bengisu kelimesini ilk defa ondan duyduğumu hatırlıyorum. Ölümsüzlüğü tadamadığımız, hepimizin fani olduğu “*Her canlı ölümü tadacaktır.*” ilahi fermanıyla tescil edilmiş. Ölümsüzlük iksiri, ab-ı hayat ve bengisular şiir ve edebiyatın anlam evreninde geçerliymiş. Erol’un vefatından sonra şimdilerde daha çok Akif’in şu dörtlüğünü mırıldanıyorum.

Toprakta gezinen gölgeme toprak çekilince
Günler bu heyulayı da er geç silecektir.
Rahmetle anılmak, ebediyet budur ancak
Sessiz yaşadım, kim beni nerden bilecektir.

Rahmetli Erol, konuşurken hep “azizim” derdi. Evet, doğru, gerçekten de azizdi. İzzet ve vakarını sürekli korudu. Şimdi gufrana bürünmüş bir Fatiha bekliyor... Bu dünyada azizdi, Allah öteki dünyada da onu da bizleri de aziz eylesin...

O Bir “Dava Delisi...”

*Metin Özer**

28 Eylül 2012 Perşembe, Güneşli Yaşar Acar Camii Bahçesi.

Dostları olarak Sevgili Erol’u son yolculuğuna uğurlamak için bir aradayız. Türkiye’nin her köşesinden Bayburt’tan, Erzurum’dan, Van’dan, Ankara’dan, Sivas’tan, Kayseri’den, İzmir’den, Muğla’dan... Yüzlerce tanıdık sima ile birlikte vaktin girmesini bekliyoruz.

Ortama ağır bir hüznün ve derin sessizlik hâkimse de ara sıra “Rahmetli erken gitti”, “Sağlığına hiç özenmedi” gibi sessizliği bozan hayıflanmalar oluyordu. Oysa Erol’un bunların hiç birine itibar etmeyeceğini birçoğumuz biliyorduk. Erol şimdi yattığı yerden geri kalksa ona; tüm formel sağlık ve düzenli yaşam önerileri sunulsa, Horasanlı dervişleri bile geride bırakacak teslimiyetle; “Ne yaparsak yapalım, belirlenen saati ne bir gün öne alabiliriz, ne de sona... Kaldı ki, ha bir gün eksik ha bir gün fazla ne fark eder?” diyerek hepimizi ters köşe edeceği muhakkaktı.

Karmaşık düşünceler içinde namaz vaktini beklerken bulunduğumuz alana yaşanan acıyı bütün bedeniyle

* Sınav Eğitim Kurumları Yönetim Kurulu Başkanı, Erol Battal’ın lise arkadaşısı

hissettiği anlaşılan, gözyaşları bile ağlamaktan kurumuş, omuzları çökmüş bir adam geldi ve bize doğru yönelerek sordu: “İçinizde Metin kimdir?” ürpererek, biraz da kaygıyla “buyrun benim” dedim. “Ben Erol’un abisiyim. Son bir kaç gündür hasta yatağında sürekli sizin adınızı andı. Aranızda böylesine iz bırakacak ne yaşandı? Merak ettim.” O an 35 yıl öncesine gittim. Neredeyse gençlik günlerimin tamamı bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Sözcükler boğazıma düğümlendi. Abiye, “hangi birini anlatayım?” diyemedim. Erol’la aynı sınıfta, yan yana sıralarda oturuyor, aynı yatakhanede yine yan yana ranzalarda yatıyor, bitişik dolapları kullanıyorduk. Çok yakın diyalogumuz olmasına rağmen aramızda açığa vurulmayan gizli bir mesafe vardı. Hafta sonları ve akşamları kaldığımız yurttan dışarıya çıkma fırsatı bulduğumuzda takıldığımız mekânlar, gezdiğimiz arkadaşlar, girdiğimiz ortamlar farklıydı. Benim çevrem; kitap evlerine giden, kültürel ve siyasi etkinliklere ilgi duyan bir çevreyken, Erol’un çevresi böyle şeylere ilgisi olmayan, bizim gözümüzde deli dolu, gününü gün eden, birazda keyfine düşkün bir çevreydi.

O günler 12 Eylül askeri darbesinin hemen sonrasıydı. Cuntanın gölgesi açık şekilde üzerimizde hissediliyordu. Benim içinde bulunduğum grubun kültürel ve siyasi aktivitelere ilgisi tahmin edileceği gibi büyük rahatsızlık oluşturuyordu. İlk fırsatta bir operasyona muhatap olacağımız kesindi.

Bir gün okulda genel arama yapıldı. Erol’un dolabının üzerinde o gün için marjinal sayılan “yasak yayınlar” bulundu. Erol’la dolaplarımız yan yana olduğu için bütün gözler bana çevrildi. “Bu yayınlar ya Metin’indir ya da en iyimser yorumla Metin’e komplot kurmak isteyen birileri koymuştur.” Nitekim ben de “evet bu yayınlar benim değil belli ki birileri beni suçlu göstermek için oraya koymuş” diyordum ki Erol, büyük bir reaksiyonla sözümü kesti: “Hayır bu yayınlar benim dolabımın üye-

rinde bulunmuştur. Bu olayın muhatabı da benim. Ne yapacaksınız bana yapın.” dedi. Erol’un bu çıkışı beni bekleyen muhtemel soruşturmadan kurtarmadı ama grubumuz onun gibi yiğit, cesur, fedakâr bir arkadaşı keşfetmiş ve kazanmış oldu.

O, apolitik, günü birlik yaşayan, ders kitabına bile sınıfı geçecek kadar bakan Erol gitti, hepimizden çok okuyan, kültürel ve siyasi etkinliklere kafa yoran, entelektüel ve aktivist biri geldi. Zaman zaman “bu geçici bir hevestir” şeklinde su-i zanda bulunsak bile Erol “okumak öyle olmaz böyle olur” der gibi hepimize nispet edercesine liseden sonra Edebiyat Fakültesine girdi. Üniversitede boş durmadı. Lisede yaptıklarımızın kat kat fazlasını yaptı. Yüzlerce öğrenciyle ilgilendi, onlarca aktivitede yer aldı. Hatta kitaptan, kültürden uzak (!) Erol’un bir televizyon programında Orhan Pamuk’la Kar romanı üzerine tartıştığına bile tanık oldum.

Erol’u üniversiteyi bitirdikten sonra kendi halinde öğretmenlik yaptığını düşünürken, birden onu sendikal faaliyetlerin içinde hatta Ankara’da sendika genel merkezinde yönetici olarak buldum. Artık o bir sendikacı, bir dernek ve bir cemiyet adamıydı. Organizasyonlar düzenliyor, kongreler planlıyor, seminerler veriyor, teşkilatçılık yapıyor, yurdun dört bir yanından yüzlerce kişinin işini takip ediyor, sorununu çözüyor, üstelik bunlarla da yetinmiyor. Diğer sosyal faaliyetlerinin yanında kimi zaman müstear isimlerle de olsa haftalık, aylık dergilerde yazılar yazıyordu.

Evet, o bir entelektüel, bir eylem adamı, bir aktivist, bir yazar, bir gönül adamı, iyi bir öğretmen, can dostu ve sıkı bir arkadaş... Üzerine tez yazacak kadar çok sevdiği Mustafa Kutlu’nun deyimiyle; O BİR “DAVA DELİSİ...”

Allah gani gani rahmet etsin.

III

“Rahmetli Erol sağlam karakterli, tertemiz kalpli, asil ve samimi bir Anadolu evladıydı. Öğrenciliği çok sıkıntılı ve zahmetli geçti. Okulu pek umursamazdı. Onun mektebi sokaklar, kahvehaneler, dost meclisleri ve mazlumların yanıydı. O yıllarda herkesin belirgin bir vasfı vardı elbette. Her bir arkadaşımızı tek bir vasfıyla tanıtmak istersek, Erol’un bahtına “Dava Delisi Kerim” bir adam demek gerekir.”

Dr. Muammer Yıldız

Aykırı ve Muhalif Bir Arka Sıra Öğrencisi

*Abdurrahim Karadeniz**

‘Kaybolan devlet otoritesini yeniden tesis etmek’ gerekçesiyle ‘emir-komuta zinciri içinde yönetime el konuldu’ğunda Erol Battal ve yaşlıları, lise birinci sınıftan lise ikinci sınıfa geçmişti. Bu gençlere, ‘80 Kuşağı’ demek ne kadar doğru olur bilinmez ama bu dönem gençlerinin düşüncelerini, tavır alışlarını, hareket tarzlarını, hayatı ve dünyayı anlamlandırma biçimlerini iyi algılamak için ‘80 Kuşağı’ parantezi son derece belirleyici.

12 Eylül idaresi, çok kısa süre içinde başta eğitim müfredatları olmak üzere orta dereceli okulları, üniversiteleri ve devletin bütün kurumlarını tektipleştirip sivil düşüncüyü, emir-komuta zinciri içinde kurumsallaştırdı. Resmî binaların griye boyanıp farklılıkların silinmeye çalışıldığı böyle bir dönemde, düşünme ve yaşama biçimlerinde de ‘farklı olmak’, ‘farklı düşünmek’ bedeline katlanmayı gerektiren tehlikeli bir durum; ‘anarşik’ bir vaka kabul edildi. 80

* Eğitimci-Yazar, Erol Battal’ın üniversiteden sınıf arkadaşı

Kuşağının lise ikinci sınıfta başlayan ‘anarşik’ yönelimlerinin törpülenmesi gayreti, her aşamadaki otoritenin birincil vazifesi olageldi. Büyüklerimiz, düzene uygun kafalar yetiştirmek istiyordu ‘netekim!’.

Böylesine sıradanlaştırıcı bir ortaöğretimden geçerek üniversiteye başlayan gençler (yani bizler), haftalık ders programının dışına çıkmayı düşünemeyen, hocaların anlatacaklarını not etmeye, önerilerini emir kabul edip harfiyyen yerine getirmeye; özellikle önermedikleri kitapları, yayınları gözücuyla bile okumaya hatta elimizi sürmemeye kararlı, ön sıraları dolduran ‘cici çocuklar’dık.

Genç değil çocuktuk; genç olmak tehlikeli ve anarşik bir vakaydı ve ısrarla böyle durumlardan kaçınılmalıydı. Bu yüzden herkes çocuktuk; herkes, herkes gibiydi. Herkes gibi olmak, tehlikeden uzak durmak anlamı taşırdı çünkü.

Oysa Alain de Botton’a göre ‘Herkes gibi olmak, bir insanın başına gelebilecek en kötü şey, tam anlamıyla kadersizliktir.’ Çünkü herkes, geçerli değerler sistemine bağlı, sıradan ve sıkıcı bir hayat süren insanları içine alır. 80 Kuşağı işte böyle kadersiz, sıradan ve sıkıcı, ön sıraları doluşan, cici çocukların oluşturduğu bir kuşaktı.

Erol Battal böylesine sıradan, böylesine kadersiz, ahenksiz ve sıkıcı ön sıra çocuklarının boş bıraktığı arka sıralarda oturmayı seçen, sınıfın iki-üç gencinden biridir. Onun sınıftaki yer seçimiyle hayattaki yer seçimi aynıdır. Kendi kuşağı içinde herkes-ten farklı olarak, günlük hayatın dayatma ve gerçeklerine karşı kayıtsız, alaycı, muhalif, aykırı bir tavır alan Erol, hayat karşısında kendini nasıl konumlan-

dıracağıını fakültenin birinci sınıfının ilk günlerinde gösterir. Duruşunda asi bir tavır, sorgulayıcı bir alay bulunan bu genç; büyüklerin buyurgan nutuklarıyla tehditkâr nasihatlerine kulak asacak, içinde her zaman şaha kalkmış küheylandan inecek, sinecek, korkacak bir genç değildir. Onun herkes gibi olmayışı, darbenin üretmek istediği *prototipe* sığmayışı, her ortamın otoritesinin hışımını çekecek bir hedef olmasına sebep olur.

Elbette kişinin, ‘herkes gibi’ olmayışı, yepyeni bir varoluş gerçekleştirmesine, zihninde ve ruhunda yepyeni bir değerler dizgesi oluşturmasına bağlı.

Erol’un, geçme notu alamama pahasına arka sıralarda oturması, hocaların adını anmadığı kitapları sınıfa getirmesi; bununla da kalmayıp bu kitapları derslerde bile okuması, yaşamını; haftalık ders programının dışında kendince ve özgürce organize etmesi, yaşlıları gibi ‘cici çocuk’ olmaması ve bütün bunları ısrarla ve bile isteye yapması elbette yeterli bir birikim ve kültürel bir altyapı gerektirir. Nihayetinde Erol’un hayat karşısında, özgür bir kişilik olarak tebarüz eden tavır alış, o yılların (1983-1987) *zaman ve mekânının* hoş karşılayabileceği bir tarz değildir.

Özgür ve biricik bir kişilik olarak, her türlü dünyevî otoriteye muhalif, her türlü sıradanlığa karşı duruşuyla o yıllarda Erol, zihninde ve ruhunda yepyeni bir varoluş gerçekleştirebilmiş miydi? Hiç kuşkusuz böyle bir varoluş için henüz çok erkendi ama şurası muhakkak ki Erol, ‘yol olmayanı yürü’yecek bir yaratılışa sahipti. Sonra yerli-yabancı demeden; Doğu’dan-Batı’dan okur, okurdu. İslâmî, düşünsel, felsefi, siyasi, edebî kitaplarla süreli yayınları çok iyi takip eder, sa-

hici yazarlar bulmaya çalışır; tespit ettiği sahici yazarları çok sever; sevdiklerinden alıntılar yapar, örnekler verir, bazılarını da adam yerine koymaz ama yine de izlerdi. Bu yüzden onu, hep kendi tarzını oluştururken, kendi hayat üslûbunu kurarken; kendi yolunu yürürken ve bütün bunları da ‘mı ş gibi’ yapmadan, sahici bir yürekle derinleştirirken görürdünüz. Uzaktan bakıldığında bu tutum, hemen fark edilen artistçe bir tutum gibi görülebilirdi ama gerçekte bu tutumda en ufak bir yapmacıklık ve samimiyetsizlik yoktu. Onu, yakından tanıyanlar, son derece yalın ve adanmış bir kişilikle karşılar; eğer buyurgan ve samimiyetsiz değillerse onun dostluğunu ebedî kazanabilirdi. Elbette böyle bir kişiliğin, buyurganlığın otoriter tınısıyla samimiyetsizliğin mürâi yüzüne tahammül edebilmesi mümkün olamazdı.

Erol’un sıradışı lığı, statükoya muhalifliğı elbette bir enerji ve direnç gerektiriyordu. Bu yüzden mizacındaki muhalif varoluşu, aynı tarzdaki yayınlarla besliyordu. Anî gelişen durumlar ve pozisyonlarda bile karar verebilmesi için zamana ihtiyaç duymaz, o durum ve pozisyonla ilgili önceden verilmiş kesin bir kararı varmış gibi tavır alır; konuştuğ uça meselenin ayrıntılarını daha önceden düşünmüş izlenimini pekiştirir, verdiği bir karardan vazgeçmez; cesaretle ve ısrarla kararlarında direnir, bitip tükenme bilmez bir enerjiyle kimleri pes ettirmezdi.

Erol’un kişiliğinin en temel bir başka özelliğı de sevgi, vefa ve bağlılık adamı oluşudur. En az üç yıl boyunca aynı evi paylaştığı ve ‘Şeyhim’ dediğı emmiğ luslu Fetani Battal’la bir ömürlük ilişkileri bu bağlamda dikkate değer ayrıntılarla doludur. İçinde her zaman şaha kalkmış birkaç küheylan taşıyan Erol, Şeyh’inin

yanında sessiz, sakin, itaatkâr bir mürit, tam bir hizmet eri ve her akşam evde hazır bulunan konukları en ince, en kibar ve en iyi şekilde ağırlayan gönül adamıdır. Şeyh'yle kaldıkları evlerin hemen hemen hepsi, bir dergâh gibi yoğun misafir trafiğinin kavşağıdır. Bu evlerde konulup kaldırılan sofraların, içilen çayların-çorbaların, en seçkin ciğer sotelerin maddî ve pratik yükünün nasıl karşılandığı, konukların akıl erdiremeyeceği bir yüce gönüllülükle Erol tarafından gerçekleştirilirdi. Ayrıca Erol'un, Şeyh'ine karşı bu mütehammil bağlılığı, ömrünün sonuna kadar sürdü.

Erol; dünya varına gönül indirmez, insanların peşinde heba olduklarına gülüp geçer ama en nazik durumlarda bile düşündüğünü açıkça söylemekten çekinmezdi. 1994'te Erol'la, üzerimizde çok emeği olan, ülkemizin en seçkin simalarından bir ağabeyimizi ziyarete gittiğimizde, herkesin düşündüğü ama kimsenin sormaya cesaret edemediği, “Üstadım, siz isteseydiniz Erbakan Hoca sizi, istediğiniz yerden hem de birinci sıradan milletvekili adayı yapardı. Durum böyle olduğu hâlde siz parti kurdunuz, buna ne gerek vardı?” sorusunu sormuş ve bedeline katlanmıştık.

“Arkadaşım” dediği kişilerle çocuklarına karşı son derece müşfik ve mütehammil olan Erol, kendi şahsı söz konusu olduğunda aynı derecede müşfik olamazdı. Kendi derdine, acısına sonuna kadar katlanır, hep siyle tek başına başa çıkmaya çalışır hatta bu konuda ‘canı kavi’ bir adamdı. Sızlayan dışını kapı yardımıyla çekmek, bir abseyi jilette temizlemek gibi cerrahi girişimlere bile kalkışır, acıya tahammül eder, kendini ve kendi konforunu önemsemezdi.

Ömrünün sonuna kadar okumaktan, düşünmekten, sorgulamaktan vazgeçmedi.

Son oturumlarımızın birinde, hayatın hızla geçtiğine ve nedenli yanıltıcı olduğuna ilişkin Dino Buzatti'nin *Tatar Çölü*'nü –ki bu kitap, o günlerde yeni yayımlanmıştı– dikkatle etüt etmiş, Buzatti'nin uzaktan bakıldığında durağan gibi görünen hayatların gerçekte günlük endişelerle nasıl da çalkantılı hâle geldiğini ve zamanın hızla geçtiğini nasıl da unutturduğunu anlatmayı çok iyi becerdiğini, ürpermeyle gördüğünü söylemişti.

Amansız rahatsızlığının başlarında, durumun düzeleceğine ilişkin teskin edici birkaç cümle söylediğimde “Azizim ben, yirmi bir yaşından sonra şehit olacağımı düşünürdüm, bu kadar yaşayabileceğim aklıma hiç gelmezdi, çok yaşadım!” diyerek beni teskin etmişti.

Aykırı, muhalif dostum; Allah seni, şehit sevabıyla ödüllendirsin.

Rüzgârın Önünde Koşan Adam

*Doç. Dr. Gürbüz Deniz**

Rüzgârın önünde koşardı. Fırtınaya kapılmazdı. Fırtınayı o başlatırdı. Şairin dediği gibi; “Tabanımı gösterirdim ve kavga başlardı.” Bazen gök kubbenin çatısına çıkar ve oradan haykırırdı. Bazen de bir zerrecik olmak için yorganının altına siner, kendisini kendisinden bile gizlerdi. Kalabalıklar arasında ve yalnızlığının kalıbı içinde.

Doğru bildiğinden asla dönmezdi. Hatta bazen yanlış olan doğrusundan bile onu caydırmak imkânsız hale gelirdi. Ancak karşısında samimiyetine inandığı bir dostu varsa sesi kesilir ve tebessümle; “he ula he” derdi.

Asla ümitsiz değildi. Çünkü Allah’a güveni tamdı. Allah’ı dost edinmişti. “Allah bes baki hevesti.” Zenginlik ile fakirlik, sahip olmakla olmamak onun için aynı idi.

Cömertti. Verince her şeyini vermek isterdi. Sonra mahzun ve perişan da olmazdı. Müminlere karşı yüzünde tebessüm hiç eksik olmazdı, onlara karşı her zaman merhametliydi. İnatçı zalimlere karşı ise Palandöken’in zemheri ayındaki tepesi gibi soğuk ve sertti.

* Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi, Erol Battal’ın üniversiteden ev arkadaşı

Bir yol çizmişti kendine, kendisine benzeyen. Neyse oydu. Ağalar, babalar, bacılar, hocalar kızabilirdi. Ama onun “talaşına değildi.” Yağmurda gezip hastalanmak, kış ortasında yarı naylon gömleğinin önünün yarısını açık bırakmak onun adetlerindendi. Sınav mı var? Oturup kitap okurdu. Hatta çoğu kitabı böyle okumuştı. Kitap onun için kutsaldı. Özenle sarmalı, sevgiyle kucaklamalı ve itinayla okunmalıydı. Kütüphanesinde her şey yerli yerindeydi.

İmam Hatip Lisesinin yatılı bölümünün hüzünlü yatakhaneğinde Kur’an okumak âdetiydi. Sonra akşam etütlerinden kaçmak büyük zevk ve onurdu. Bu onuru kimselelere kaptırmazdı. Oruçbeyli ya da Siptoros çok sevdiği kelimelerdi. Kendisi seviyor ya herkesin de sevmesini canı gönülden isterdi. “Ne olacak ula?” Ne ne olacak? deseniz. Ne dediğinin o zaman farkına varırdı. Lütfi’yle küs olsa da onu severdi. Bazılarıyla karışık olsa bile ruhu onlara ısınmazdı. Bunu her zaman belli ederdi.

Özellikle okuldaki hocalar onun üniversiteye gireceğine ihtimal vermezlerdi. Kendisi bile hocalarına inanmıştı. Üniversiteyi kazanıp Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne yerleştiğine hayret etmişti. Şimdi Siptoros’un o tarihi dilini(!) bırakıp nasıl İstanbul Türkçesi konuşsun. Gerekmedikçe de konuşmazdı. Ama gerektiğinde, İstanbul Türkçesiyle üç kitap yazdı.

Hep âşıktı. Hem de deli gibi. Fakat bir zamanlar kendisini unutacak kadar aşkının içinde kayboldu. Hayatının sonuna kadar içinde kaybolduğu aşklar yaşadı. Âşık olarak öldü. “Âşıklar ölesi değil”

Neyi sevdiği önemli değildi. Önemli olan, sevmekdi. Hatta bir sevdası (Allahu A’lem) için hayatını bile verdi. “Onu çok seviyorum o da beni öldürüyor” diyordu.

Sigarayla özdeşleşmişti. Ben de sigara içerdim ve fakat beraber aynı evi paylaştığımız zamanlar onun sigara tutkusunun aşırılığı yüzünden kendisiyle kavga bile ededim.

Üniversiteyi bitirince doğuda bir yerde öğretmenlik yapmaya çok heveslendi. Ancak kader onu batının en batısına Ege'ye gönderdi. Ve Erol orada bir batılı gibi, gençlerle iletişim kurdu, onları sevdi ve onlara kitap okumayı, şiir yazmayı sevdirep öğretti. Bir defteri vardı. Her öğrencisini kendisine anlattığı bir defter.

Sonra Bayburt'a benzeyen (!) İstanbul'a tayini çıktı. Biraz bu tayin işini rahmetli babasına, annesine ve kardeşlerine yakın olmak için istedi. Yani Erol artık bir formalitenin içine girmişti. Sevdiği, hoşlandığı çok şeyler yaşadı, "kardeşler apartmanı"nda. Bazen de pişmanlık duyar gibiydi. Çünkü kendisi gibi olamıyordu. Her sabah hevesle kalkar ve sevinçle, özlemle dönerdi yuvasına. Yuvası da apartmanın en üst katıydı. Kartal yuvası gibi... Dairenin bazı pencerelerinin camı bile yoktu. Ama o evli ve iki çocuk babası idi.

Yeşilköy havaalanına evleri çok yakındı. Her uçak mutlaka onların evlerinin hemen üstünden uçardı. Kendisi anlatmıştı. Bir gün rahmetli babası ile bir arkadaşı gezmeye çıkarlar ve evi kaybederler. Arkadaşı Erol'un babasına "yahu sizin ev ne taraftaydı?" diye sorar. Rahmetli: "Bennem (ben ne bileyim) işte bu uçaklar bizim evin üstünden uçar" diye cevap verir. Erol babasının bu cevabından çok hoşlanırdı.

Ankara'nın resmi havasına pek alışamadı. Sendikanın merkezinin bulunduğu Maltepe semti, onun en iyi bildiği adrestir. Ama bir gün yaramaz sevimlinin birisi arabadaki adres bulma aletine evin adresi olarak Yozgat'ı

yazar ve Erol, Mamak'a varınca Keçiören'e gitmediğini fark eder.

Bir işi yapıyorsa mutlaka o işi sevdiği için yapardı. Rüya ile gerçek, hayal ile hakikat çoğu zaman Erol için aynı şeylerdi. O, bu dünyanın gerçekliğine fazla alışamadı ve bu dünyada da fazla kalmadı. Kendi hayal dünyasına uçup gitti.

İslam'ı ve Müslümanları çok severdi. Bu hususlarda kesin inançlıydı. Peygamberin atı Burak'ını sevdiği gibi savaş meydanlarında at koşturan kahraman sahabe Hz. Talha'yı da severdi. Müslümanın herşeyi onun için dupduruydu. Ama zaman zaman, bazı Müslümanların onun bu temiz duygusunu kirlettiğini de düşünürdü. Fakat o inandığı İslam'ı, hiçbir insana nispetle doğru veya yanlış diye ölçü olarak değerlendirmezdi.

Dünya, girdi çıktısı çok olan bir han. Her gelen takdir edilmiş zamana kadar bu handa misafir. Kimi hep muzdarip, kimi de her halükarda huzurlu. Huzur nerede? diye soracak olsak her bir insan teki kadar cevaba muhatap olabiliriz. Erol hep huzurluydu. Hastalığının en ümitsiz döneminde de huzurluydu. Bana şöyle demişti: "Bu hal öyle bir haldir ki ölümden bile korkmuyorum." Ölümü öldürmek bu olmalıydı. Ölmeden dirilmek de budur. Ölümünde bütün dostlarını yanına topladı ve onlara şöyle der gibiydi. "Ben önden gidiyorum. Siz de işlerinizi bitirip (!) gelin. Sizi bekliyorum. İhtiyacınız olur diye orayı siz gelene kadar bir düzenleyip hazırlayayım."

Sevgili dostuma Allah'tan rahmet ve mağfiret diliyorum.

*Bir Güzel Dostun, Erol Battal'ın Ardından...**

*Hüseyin Gök ***

'Ne çok acı var.' Böyle başlar, 'Yedi Güzel Adam'dan biri olan merhum Cahit Zarifoğlu 'Yaşamak' adlı eserinde. Bunca yaşananlar, yaşadıklarımız karşısında 'ne çok acılar var' diye anlamalıyız herhalde bu sözü. Her günkü payıma düşen acılarıma, hüznlerime bir yenisi daha eklendi, bugün. Güzel insan, can dost, aziz kardeşim Erol Battal'ın Hakk'a yürüdüğü haberini aldım, sabah saatlerinde. Eylül'ün 28'inde cuma günü vefat ettiğini öğrendim. 3-4 yıl kadar önce amansız hastalık denilen kansere yakalanmıştı. Bütün tedavi imkânları kullanılıyordu. Sevenleri çoktu, çok dualar ediliyordu. Her şeye rağmen umudumuzu muhafaza ediyorduk. Bir güzel sözle 'Allah'tan umut kesilmezdi.' Ancak takdir-i Huda idi bu. Rabbimiz bizden daha çok sevmişti, demek ki. Sarsıldım, ölümün bütün acıtan yanlarını bir kez daha benliğimde hissettim. Şairin, 'her gelen ölüm, biraz erkendir.' dizeleri aklıma gelirken, 'Bizim Yunus'un, 'göğ ekini biçmiş gibi' olarak ifadelendirişini de hatırladım. Ve 'kadere rıza kederi azaltır, Hakka yaklaştırır' kavlince, 'innê lillêhi ve innê ileyhi râciûn' diyebildim.

* *Dergah dergisi, 274. Sayı, Aralık 2012*

** *Kahramanmaraş Tarım İl Müdürlüğünde Mühendis, Erol Battal'ın üniversite arkadaşı*

Acı tatlı yaşadıklarımız, hatıralarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. 80'li yıllarda, üniversitede öğrencilik yıllarında tanışmıştık. Ben Erzurum A.Ü. Ziraat Fakültesi'nde, kendisi ise Eğitim Fakültesi Türkçe Bölümü'nde okumakta idik. Kaldığım yurt, üniversite kampüsü içerisinde bulunmaktaydı. Erol ise bir grup arkadaşıyla birlikte Yoncalık'ta, fakülteye yakın, o zamanlar şehrin güneyinden geçen ve Ağrı'ya giden ana karayolu üzerinde, kaldırım bitişiği sayılan bir kaç katlı bir evin zemin katında kalmaktaydı. Tam bir öğrenci evi idi. Yol kenarından hemen merdivenle zemin kata iniliyor, odaları, eşyaları, pencere ve havalandırma imkânları sınırlı, kapalı, karanlık diyebileceğimiz, ancak elektrikle aydınlık sağlanabilecek yapıda bir evdi. Erzurum'un o yıllar itibarıyla uzun, karlı ve aşırı soğuk, kışlı yılları düşünülecek olduğunda, öğrencilik hali pür melâlleri bir nebze olsun anlaşılabilirdi her halde.

Erol'la birlikte, değişik fakültelerden olmak üzere bir inanç ve dava idealinin hassasiyetini gösteren, kaygısını taşıyan, kavgasını verebilecek evsafa diyebileceğimiz 10-15 kişilik, kendimize mahsus bir arkadaş grubu içerisinde yer almıştık. O dönemlerin bir güzelliği olarak, o zamanki arkadaşlardan bazıları ile halen, Fethi Gemuhluoğlu 'dost'luğu üzere 'dost'luğumuzu sürdürebilmekteyiz, biiznillah. Bu bağlamda Fetani Battal, Kâmil Yeşil ve Abdurrahim Karadeniz isimlerini zikredebirim örneğin. Erol'un da içerisinde yer aldığı arkadaş grubuyla birlikte söz konusu evde, Erzurum'un zorlu, çetin kış şartlarında iki haftada bir olmak üzere, o zamanın güncel, özellikle de çetrefilli dini, siyasi konularında şiddetli tartışmalara girilirdi. Hatta tartışmaların sabaha kadar sürdüğü de olurdu. Tabiri caizse bir gecede devlet yıkıp, devlet kurduğumuz dönemlerdi o dönemler.

Kitap okumalarımız bir eylemlilik halimizdi ve olmazsa olmazlardanımızdı. Kitapsız eylem olamazdı. Ve 'her eylem yeniden diriltir bizi' mısraı dillerimizde, gönüllerimizde idi. Bizler de bunu yapmaya çabalıyorduk. Hangi kitaplar mı okunuyordu? O döneme mahsus ve belirli hassasiyette olanların takip ettiği türden kitaplar. Yazarlardan; İ. Süreyya Sırma, Ruhi Özcan, Ali Bulaç, Ali Ünal, Yusuf Kerimoğlu, Yaşar Kaplan, Atasoy Müftüoğlu, Rasim Özdenören, Mustafa Kutlu, Sezai Karakoç, N. Fazıl Kısakürek, Erdem Bayazıt, M. Zahit Kotku, Seyyid Ahmet Arvasi, Seyyid Kutub, Said Havva, Abdülkadir Üdeh, Ali Şeriatî, Hasan en-Nedvi, Mevdudî, Ramazan el-Butî gibi isimler takip edilmekteydi. Kitaplardan; İslami Tebliğin Mekke Dönemi ve İşkençe, İslami Tebliğin Medine Dönemi ve Cihad, Mekke Rasullerinin Yolu, Emanet ve Ehliyet, Kelimeler Kavramlar, İslami Kavramlar, Vakti Kuşanmak, Fırak, Yaşadığımız Günler, Müslümanca Düşünme Üzerine Denemeler, Sıfırç Depremleri, Demokrasi Risalesi, Yoldaki İşaretler, Cihad Yolunda Bir Adım İleri, Gelin Bu Dünyayı Değiştirelim, İnsanın Dört Zindanı, Anne Baba Biz Suçluyuz, Kim Savaşım Verebilir, Fıkhus-sire, Çöle İnen Nur, Batı Tefekkürü ve İslam, Aynadaki Yalan, Son Devrin Din Mazlumları, Onlar da İnsandı, Ya Tahammül Ya Sefer, Yoksulluk İçimizde tarzında kitaplar, dergilerden ise; İslam, Mektup, Mektep, Girişim, Vahdet, İktibas benzeri dergiler okunmaktaydı. Mustafa Kutlu üstad, 'Ya Tahammül Ya Sefer' adlı hikâye kitabında, bir dönem gençliği olarak bizleri hikâyât etmişti sanki.

Üniversite yılları, Anadolu'nun bağrından kopup gelmiş ve fakr-u zaruret içerisinde okumaya çabalayan gençlerin düşüncelerinin, dünya görüşlerinin, kişiliklerinin, karakterlerinin olgunlaşmaya, oturmaya başladığı yıllardır. Erzurum'un bu bağlamda, bizler için mümbit bir vasatı da bulunmaktaydı. Üniversite ve şehrin sakini, sahibi birçok

güzel, dost zatlariyla tanışma, kaynaşma imkânını bulduk. Bizlerin, kendimizi bilmesinde, bulmasında ve yetişmemizde çok büyük emekleri oldu. Bizler üzerindeki maddi manevi emeklerini asla unutamayacağımız değerli hocalarımızdan, isimlerden başta; Mustafa Ağırman, Necati Kara, Ruhi Özcan, İ. Süreyya Sırma, S. Mehmet Şen, Nazif Şahinoğlu, İ. Erol Kozak, Hacı Halis Emek ve Yasin Şorsu adlarını zikredebilirim.

Üniversite yılları Erzurum'da geçip de, edebiyata biraz ilgisi olanların, şiir ya da öyküye yatkın hatta tutkun olmaması düşünülemez her halde. Erzurum'un bir kış gecesinde, her yerde kar var, gece bembeyaz gelinliğine bürünmüş haldeydi her zaman olduğu üzere. Gecenin bir yarısında bir arkadaşım, bazı zamanlar yaptığımız gibi öğrenci evinden, kaldığımız yurtlara yürüyerek dönmekteydik. Ortalıkta kimsecikler gözükmüyordu, ses seda yoktu hiç. Sessizliğin beyaz denizinde yürüyorduk adeta. Belki de yürüyorduk. Soğuk içimize işlemiş, tüm benliğimizi sarmış durumdaydık. Yol arkadaşım şöyle seslendiğimi hatırlıyorum; Erzurum'un bu havası, atmosferi insanı âşık eder, şair yapar. Bu sözü bir de İstanbul için söylemişim daha sonraları.

Üniversitede 1986-87 yılları son sınıftayız. Erol Battal, Kâmil Yeşil ve Abdurrahim Karadeniz'le birlikte, Erzurum'un meşhur Cumhuriyet Caddesi üzerindeki bir çay bahçesinde hasbihâl halindeyiz. Erol bir ara, benim okumaya olan ilgimi bildiğinden; 'Hüseyin, ben fakültede bitirme tezimi Mustafa Kutlu üzerine yaptım. Böylelikle Kutlu'yu ve hikâyeciliğini daha da yakından tanımış, bilmiş oldum. Kutlu'nun hikâye, öykü üslubunu seveceğini, tutacağını düşünüyorum. Okumaya, 'Ya Tahammül Ya Sefer' kitabından, ardından 'Yoksulluk İçimizde'den başlayabilirsin.' demişti. Tabii ilk işim kitabı arayıp bulmak oldu.

Bir solukta heyecanla okuduğumu hatırlıyorum. Bizlerin, bir neslin, bir dönemin özel şartları içerisindeki hikâyesi anlatılıyordu. Kitabın üslubundan ve konusundan çok etkilenmiştim. Okumalarım, ‘Yoksulluk İçimizde’ ve ‘Bu Böyledir’le devam etti. Halen de Mustafa Kutlu okumalarımı sürdürmekteyim. Bu sebeple, ne zaman Ankara’ya yolum düştüğünde, Maltepe’de bulunan sendika bürosuna mutlaka uğrar, ziyaret eder, her karşılaşmamızda; ‘Ey bana Mustafa Kutlu’yu tanıtan, sevdiren adam.’ diye hitap eder, gülüşür, muhabbetimizi çoğaltırdık. Kendisi de bundan memnun olurdu. Birçok ortamda, dost meclislerinde bu anekdotu paylaştığımı hatırlıyorum. Hiç unutmam, yine bir ziyaretimde, M. Akif İnan kitaplarını aradığımdan ancak bulamadığımdan bahsetmiştim. Meğerse sendika o yıllarda kitapların takım halinde basımını yapmış. Tabii benim bundan haberim yoktu. Gülerek masasının yanında bulunan takımlardan birini almış ve bana hediye etmişti de dünyalar benim olmuştu. Bana kardeş, kardeşim diye hitap ettiğini de hatırlarım, hep.

İmanı, eylemi, duruşu, dostluğuyla örnek bir şahsiyetti. Kendisini iyi insan, güzel mümin olarak bildim. Rabbimden rahim sıfatıyla muamele etmesi niyazımdır. Mekânı cennet olsun. Aramızdan bir eylem insanı, bir yıldız daha kaydı. İyi insanlar iyi atlara binip gidiyorlar. Ne diyelim kader, takdir-i Huda’dır bu. Gidenlere rahmet, kalanlara selam olsun.

Dostum Erol

*Hüseyin Özçelik**

12 Eylül askeri darbesinin rüzgârının estiği bir yılda, Eylül 1983'te, Erzurum Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü'nde üniversite yaşamım başladı. Sınıfta, askeri darbe öncesi siyasi hareketlerin içinde bulunmuş olanlar yeni arkadaşlık ilişkilerinde daha temkinli davranıyor, hemen sıkı fıkı bir ilişki içerisine girmiyor, karşısındaki insanı iyi bir tarttıktan ve gözlemledikten sonra yakınlaşmalar başlıyordu.

Erol Battal ile aynı sınıftaydık. Ama birbirimizi fark etmemiz, tanımamız uzun bir süre aldı. Erol'un liseyi Erzurum'da okumuş olması dolayısıyla -doğal olarak- onun çevresini Erzurum'da önceden tanıdıkları oluşturuyordu.

Erol, amcaoğlu Fetani Battal (22.ve 23. Dönem Ak Parti Bayburt Milletvekili) ile aynı evde kalıyordu. Feta-

* Eğitim-Bir-Sen Isparta Şubesi YKÜ, Erol Battal'ın üniversiteden sınıf arkadaşı

ni Battal, İslami hareketin odağında bulunmuş ve çok okuyan bir büyüğümüzdü. Erol'un Erzurum'un serin ve soğuk günlerinde neredeyse üzerinden hiç çıkarmadığı siyah parkasının cebinde mutlak surette bir kitap -ve hiç vazgeçemediği sigarası- bulunurdu. Sınıfta hocalarımız ders anlatırken Erol, sıranın altına koyduğu kitabı okumakla meşgul olurdu. Erol'a kitap okumada eşlik eden bir başka dostumuz da Abdurrahim'di. Okumaların oluşturduğu bu birikimi hayatının son bir kaç yılı içinde yazdığı yazılara aktarmaya başlamış, özellikle kitap tanıtımları ilgi odağı olmuştu. Sendika genel merkezine gelen kimi şube başkanlarının elinde Erol'un tanıtımını yaptığı veya okunmasını önerdiği kitaplarla geldiklerine ve bu kitaplar üzerine sohbet ettiklerine şahit oldum.

Fakültede bizim bölümün bulunduğu koridorun bir tarafı kapalıydı. Koridorun تنها olduğu zamanlarda içinde Erol'un da bulunduğu arkadaş grubu tarafından yüksek sesle şiirler okunurdu. Koridorun kapalı tarafına sırtlar çevrilir:

*“Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!
Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak.”*

mısralarıyla başlayan Necip Fazıl'ın “Destan” şiiri okunurdu. Yine gerek kantinde gerekse müdavimi olduğumuz çay ocaklarında çaylarımızı yudumlarken:

*Çaycı, getir, ilâç kokulu çaydan!
Dakika düşelim, senelik paydan!
Zindanda dakika farksızdır aydan.
Karıştıır çayını zaman erisin;
Köpük köpük, duman duman erisin!*

mısralarıyla “Zindandan Mehmet'e Mektup” şiiri ve Necip Fazıl hatırlanırdı.

Erol'un okuma merakının yanında heyecanlı, hırslı, itirazcı bir kişiliği ve sivri bir dili vardı. Öfkeli olduğu zamanlarda sesi dişlerinin arasından bir ısıklık gibi çıkar, sigarayı adeta yiyormuş gibi içerdi. Karşısındaki insana ilişkin fikirlerini eğip bükmeden söylemek gibi bir özelliği vardı. Sendika genel merkez yönetiminde bulunduğu günlerdeki bir ziyaretimde bu kişiliğine vurgu yapmış, şimdi nasılsın diye sormuştum. Genel merkez yönetimine girdikten sonra o sivri, itirazcı kişiliğinin biraz da olsa törpülendiğini belirtmiş, hatta espri olsun diye “neredeyse yusuvarlak olacağım” demişti. Üniversite yaşamına göre törpülenen bu dili ve tavrı birtakım insanları rahatsız etmiş olmalı ki, iki dönem sonra genel merkez yönetiminin dışında bırakılmıştı.

Fakültenin üçüncü sınıfında Erol ve Fetani Battal, bizim bulunduğumuz eve yakın bir yere taşınmışlardı. Bir gün birkaç arkadaş Erol'un eve gittik. Evde dikkati çeken -bir öğrenciye göre- zengin bir kütüphane ve bir litrelik cam kavanozun içinde sigara izmariti. Kül tablası küçük geldiği için onun yerine bu cam kavanozu kullanıyorlarmış. Kül tablası çabuk doluyormuş. Kül tablası dökmeye harcayacak zamanları bile yoktu mübareklerin.

Bütün iyi huylarının yanında en kötü alışkanlığıydı sigara içmek. Bunu hep eleştirdim ama vaz geçirmek ne mümkün. Bu konuda Erzurum ağzıyla “Oğlum, sen sanki ölmeyeceksin, he” diye cevap verir, sigaranın ne mübarek bir içecek olduğunu anlatır ve mesele de kapanırdı. Erol, herhalde ömrünün en çok sigarasını -aynı sınıfta okuduğumuz- eşi Hatice hanıma gönül verdiği ve üniversitede başörtüsü yasağının başladığı günlerde içmiştir. Kamuda başörtüsü yasağının kalktığını görseydi ne yapardı ki?

1987 yılında mezun olduktan sonra Erol ile irtibatımız kesildi. Sadece en son İstanbul'da olduğunu diğer arkadaşlardan duyuyordum. Ne zaman ki sendikacılıkla ilgilenmeye başladım İstanbul şubelerinin bülteninden Erol'un İstanbul 1 nolu şube yönetiminde olduğunu öğrendim. Yeni sendika kanununun çıkmasından sonra Ağustos 2001'de teşkilat çalışmaları için Isparta'ya gelen Ahmet Gündoğdu aracılığıyla Erol ile temasım yeniden başladı. O gün yapmış olduğumuz telefon görüşmesiyle birlikte Isparta Eğitim-Bir-Sen kurucucu başkanlığı görevi de bana verildi. Erol kadim bir dosttu, dostlarla aynı çatı altında bulunmak da benim için bir görevdi. Bu dostluğun ve arkadaşlığın gereği olan her eylem hep yerine getirilmiştir.

Erol'un sendikacılığına dair söyleyeceğim tek şey şudur: Erol üzerine aldığı bir işi en iyi yapmak isteyen, artistlik peşinde koşmayan bir kişiliğe sahipti ve bunun gereğini de yapmıştır. Birileri üzülecek diye doğru bildiğini söylemekten ve yapmaktan çekinmeden.

Günahlarıyla sevaplarıyla bir hayat yaşanmış ve bitmiştir. Günün sahibi, günü doğduran ve batıran Cenab-ı Allah şüphesiz her şeyi en iyi bilendir vesselam.

Güzel İnsanın Ardından

*Kenan Eren**

80’li yılların sonu, büyük şehirden dönüş, yalnızlık, hüznün... Ayrılık, birçok sevgiliden... Erzincankapı’da bir kitapçı dükkânında çalışıyorum. Yağız bir genç adam, kitapları raflardan karıştırıyor, istifimi bozmadan göz ucuyla takipteyim. Aradığını bilen bir müşteri gibi, rahatsız etmemeye çalışarak uzaktan sesleniyorum; “Nasıl bir kitap aradığınızı söylerseniz yardımcı olmaya çalışırım” diyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra yüzüme bakıyor kartal bakışlarıyla, hiç de yardıma muhtaç olmayan bir duruşla...

“Özür dilerim rahatsız etmek istemedim sadece size nasıl yardımcı olabilirim diye sorduğum bir soruydu işte”, diyorum.

“Hiç” diyor “Sadece bakıyorum”, göz ucuyla bakarak cevaplıyor beni.

* İşletmeci, Erol Battal’ın üniversite yıllarından arkadaşı

Dün gibi aklımda bu ilk karşılaşma. Ama hiç aklımdan çıkmayacak bir insan, bir güzel insan, bir sırdaş, kader arkadaşı olacak Erol Battal, böyle girdi hayatıma...

O gün rutin bir gündü, (ön yargılarımla yaklaştığım düşüncelerimle) salaş, ufku dar, hayat şartları sınırlı bir taşra şehrinde insanlardan ne beklenir ki...

İnsanlardan biri işte dediğim O güzel insanı, bu kadar çok seveceğimi, yaşamımızın birçok yerinde birbirimizi belirleyecek o yakınlaşmalara bizleri götüreceğini, dostların başı olacağını bu kadar birbirimizi anlayıp, birbirimizi kuşatırken birden çekip gideceğini nereden bilecektim ki...

Kitapçı dükkânının müdavimlerinden biri olduğunu anladığımda, her gelişinde hiç rahatsız etmemeye çalışarak, uzaktan izlemeyi yeğliyordum artık. Sürekli kitap alıyor, olmayanları sipariş ediyor ve fazla samimi olmaya özen göstererek saygı çerçevesinde hayırlı işler de yapıyordu.

Çarşının orta yerlerinde bir çay ocağı, arada mola saatlerimde çay içmeye gidiyorum. Müdavimlerinin çoğu üniversite öğrencisi. Arada uzaktan da olsa konuşabileceğim, merhaba diyeceğim suretler var çok samimi olmasak da bunlardan biri O güzel insan.

Dükkâna gelişler daha bir samimi havada geliyor, birbirimize bakışlarımız daha sıcaklaşıyor... Kahvehanede çay muhabbetleri daha sıklaşmaya başlıyor.

O kitapçı dükkânından ayrılış, başka bir rızık kapısı, başka bir kitap evi... Dostluğumuz daha da ilerliyor, evine davet ediyor, hiç çekinmeden seve seve icabet ediyorum. Orada da güzel insanlar... Rabbim diyorum, sana şükürler olsun, tamam taşraya geldim ama güzel insan-

larla beni burada da hemhal ettin sana sonsuz teşekkürler. Artık bu taşra şehrinde edebiyatçı, ilahiyatçı, tarihçi, dostlarım var diyorum.

Nasıl bir yuvaydı orası benim için, artık kendi evimden daha çok kalıyorum, gitmesem rahatsız oluyorum, gitmediğimde neden gelmedin dün diye sorgulandığım bir dost hanesi olmaya başlayan yuvamız. Ne güzel insanlarla tanıştım o mekânda hala kendilerini özlemle anıyorum.

Canını sıkan bir şeyler var anlıyorum ama hiç yakınmıyor, şikâyet etmiyor, başörtüsü sorunu az da olsa bu taşra şehrinde de var, çok canı yanıyor kardeşimin, bizlerin de yanıyor ama onunki bir başka.

Bir Hoca var derslerinde sıkıntı çıkaran, haddi bildiriliyor bir şekilde, kardeşimin gönlü daha rahat bu aralar, bunlar da geçecek diyor her şey çok güzel olacak, diye beni teskin ediyor.

Gönül yangını birden körükleniyor, o zamanlar ateşten gömlek giymiş gibi telaşlı her yanı alev alev, ayrılık acısı...

Bu sefer sabır ve metanet dileği benden, sen demez miydin kardeşim her şey güzel olacak diye, şimdi ben sana söylüyorum, üzme kendini yengem de çaba sarf ediyor, zaten giderken seni bana emanet etmedi mi diyorum. Kabına sığmıyor yok ben gidip halledeceğim, diyor.

Zaman her şeyi düzeltiyor bazen, mezuniyet atanmalar, sevdiği meslek, mutlu beraberlik ve hayatımın en güzel günleri dediği eğitimcilik, sevdiği edebiyat, öğrencileri, Onu yere göğe sığdıramayan sevdikleri...

Dalaman'dayım, Onun yanında... Bacım yemekler yapmış bir yandan hasret gideriyoruz bir yandan çaylarımızı ve o lanet Maltepe sigarasının acı dumanı (bile bile sonumuzu getiren zehire teslimiyet)

İstanbul'a dönüşle mücadele aşkı daha bir ateşlenmiş, sendikal mücadeleye, derneklerle koşturmacalara başlamış olarak görüyorum dostumu...

Sendikacılık, aman ha diyorum. Karşı çıkıyorum, Sendikacılık senin o güzel temiz dünyana sığmaz diyorum; karşı çıkıyor kardeşim, birileri olmalı buraları da boş bırakmakla olmuyor, ben kendime yakışanı burada da yapacağım diyor. Yapıyor da kardeşim. Kendine yakışanın daha almasını birçok kişinin menfaat, çıkar ilişkileri kurduğu bu yapılanmada 81 vilayette örgütlenmenin üstesinden gelerek, sevilen aranan kişi olmayı başarıyor.

Hastalık haberini alıyorum, iyiyim, diyor endişe etmeye gerek yok, diyor. İnanmıyorum, kalkıp yaşadığı şehre gidiyorum defaatle. İyice zayıflamış olmasına rağmen mücadele aşkından hiçbir şey kaybetmediğini görüyorum.

Dalaman'da Talha'nın bebekliği, İstanbul'da Burak'ın hışarı bebekliği ile tanışmıştım, yeğenlerimin sayısı artıyordu artık.

Kocaman olan iki delikanlıyla çok kıymetli kardeşim, değerli eşiyile artık sayılı günlerde olması, yoğun koşturmalarla onlardan uzak kalışı kendi canını yaktığı gibi benim de acım oluyordu.

Bırakmasını, yalvararak söylediğim günlerin birinde, yapamayacağını söylüyordu... Kendi sonunu bu yoğun

kořturmacanın getireceđini söylememe rađmen kardeřimin; “Olsun kardeřim biz kendimize dűşeni yapalım, koy sonunu Rabbim belirlesin” sűzű kararlılıđının, bir ifadesi olmuřtu.

Evinde ve hastanede ziyaret ettiđim dostumun her geçen gűn eriyip gűzűműn ۆnűnde kayboluřu birinci derece yakınlarını incittiđi gibi beni de eritip yok ediyordu.

Ölűm haberini aldıđım o gűn kendimden bir parçanın daha kayıp gittiđini anlamıřtım.

Geriyे bıraktığı saygın yaşamı, saygıdeğer eři ve değerli yeğerlerim Talha ve Burak gibi saygın kişilikler, Onun acısını bir nebze olsun hafifletiyor belki... Arayıp seslerini duymak, yanlarına gidip boyunlarına sarılmak acımı bir nebze de olsa dindiriyor, ama ben O gűzel dostumu istiyorum, Onu arıyorum...

Benim için vakitsizce, Rabbim için ecel anında elimizden uçan deđerli dost, sevgili insan, senin de çok sevdiđin rahmetli řairin dediđi gibi, siz deđerli gűzel insanlar gűzel atlara binip bizim için erken zamanda aramızdan ayrıldınız.

Rabbim Ruhunuzu řad etsin. Cennetin en gűzel yerlerinde olacađınızdan hiç mi hiç řűphem yok, bu kokuřmuř riyakār yařamın pisliklerine bulařmayasınız diye Rabbimin senin gibi gűzel insanları tez zamanda yanına aldıđına inanıyorum.

Gűzel insan makamın cennet, yerin gűzel insanların yanı olsun. İyi ki seni tanımıřım.

Dostun Ardından

*Dr. Muammer Yıldız**

Rahmetli Erol ile tanışıklığımız, Erzurum Atatürk Üniversitesi'ndeki öğrencilik yıllarımıza dayanır. Ben, Fen Fakültesi Matematik Bölümü'nde; kendisi Eğitim Fakültesi Edebiyat Bölümü'nde okuyorduk. O dönemde öğrencilerin büyük bir kısmı evlerde kalıyordu. Bizler de aynı evde değil fakat birbiriyle bağlantılı olan farklı öğrenci evlerinde kalıyorduk. Herkesin farklı eğitim, kültür ve sanat etkinlikleri oluyordu. Bununla birlikte ortak programlar da düzenledik. Sanırım kendisiyle karşılaşmış tanışmamız, bu ortak programların birisinde bir gezi veya sohbet programı sırasında oldu. Yıl 1984.

O yıldan itibaren rahmetlinin vefatına kadar geçen süre içerisinde hemen hemen her zaman beraber olduk diyebilirim. Üniversiteyi bitirip ayrıldıktan sonra da irtibatımızı hiç koparmadık. Çünkü o irtibat kesilecek, unutulacak, mazinin meçhul derinliklerine terk edilecek bir insan değildi. Siz aramasanız, sormasanız bile kendisi sizi arar, bulur ve her zamanki dinamizmiyle sizi hayata bağlardı.

* İstanbul İl Millî Eğitim Müdürü, Erol Battal'ın üniversite arkadaşı

Üniversite yıllarına ait birçok anılarımız, hatıralarımız var elbette. Şimdi bir kısmını tebessüm ederek, bir kısmını gülerek, bir kısmını da hüzünlenererek anımsıyorum. Bahsi geçen o yıllar, bizim için oldukça zor ve zahmetli geçmişti. Bu zaman diliminde çok sayıda ortak arkadaşımız ve dostlarımız oldu. Halen onların büyük bir kısmıyla görüşüyor, konuşuyor ve dertleşiyoruz. Her biri diğerinden değerli bu dava arkadaşlarımı bu vesileyle selamlıyor, hepsinden Allah razı olsun diyorum. Erol kardeşimiz gibi Rahmet-i Rahman'a kavuşan tüm arkadaşlarımıza rahmet diliyorum. Halen hayatta olan ve çok önemli mevkilerde yer alan arkadaş ve dostlarına uzun ve sağlıklı bir ömür diliyorum. Rabbim ömürlerini bereketlendirsın.

Rahmetli Erol sağlam karakterli, tertemiz kalpli, asil ve samimi bir Anadolu evladıydı. Öğrenciliği çok sıkıntılı ve zahmetli geçti. Okulu pek umursamazdı. Onun mektebi sokaklar, kahvehaneler, dost meclisleri ve mazlumların yanıydı. O yıllarda herkesin belirgin bir vasfı vardı elbette. Her bir arkadaşımızı tek bir vasfıyla tanıtmak istersek, Erol'un bahtına "Dava Delisi Kerim" bir adam demek gerekir. Sözü uzatmadan, dolandırmadan ve bize ayrılan sayfaların sınırlı olduğu bilinciyle rahmetli Erol'la ilgili birkaç mühim hususu dile getirip bir hatıramı aktaracağım.

Tavizsiz Bir Adam

Okuyan, araştıran, soran sorgulayan, eleştirmeyi seven, bunu yaparken samimiyetinden asla taviz vermeyen, tartışma sırasında sert, kırıcı, asabi görünen bu delikanlıdan sohbetin sonunda hiçbir eser kalmaz, aynen başladığımız yere dönerdik. En acımasız eleştirileri o yapardı. Sert konuşur; sözünü eğip bükmezdi. Mehmet Akif'in

“Şudur cihanda benim en beğendiğim meslek: / Sözüüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek...” prensibine fazlasıyla uyan bir mizacı vardı. O hep hakikatin temsilcisiydi. İster derste, ister sohbet meclislerinde, ister dostlar arasında her nerede olursa olsun, kınayıcıların kınamasından korkmadan sözünü budaktan sakınmaz, söylenmesi gereken ne varsa söylerdi. Bu sert ve dürüst yanını herkes bilir ve hiçbir kimseye gösterilmeyecek derecede dostları tarafından kendisine hoşgörü gösterilirdi.

Okumaya ve Kitaba Adanmış Bir Ömür

Erol, arkadaş grubu içinde en çok okuyan arkadaşımızdı. Elinden hiç kitap düşmezdi. Edebiyat okuyor olması kendisi için bir avantajdı elbette ama onun okumaları Fakülte müfredatından öteye kendini yetiştiren, kendi ajandası olan ve bir program çerçevesinde daima okuyan bir insandı. Yeni çıkan yayınları, kitapları onda görür ve takip ederdik. Olmayan parasını, harçlığını varsa burslarını kitaba yatıran kitap kurdu bir adam.

Erol, vaktini arkadaşları, dostlarıyla geçirirken bir taraftan da talebe yetiştiren bir eğitmen; esaslı bir öğretmendi. O yıllarda henüz öğrenciyken öğretmenliği tatmış, yaşamış ve yaşatmış bir insandı. Ömrü hep bu istikamet üzere geçti. Bu yıllardan geriye kalan, çocuklarına bıraktığı muhteşem bir kütüphane. Herkesin evladına bıraktığı ev, arsa, mal mülk vs. Erol sevgili yavrularına bıraktığı ise onurlu bir geçmiş, adam gibi bir adamın yaşamı ve ondan geriye kalan kitapları, kütüphanesi oldu. Ne gurur çocuklar! Sevgili Talha ve Burak! Rahmetli babanızla övünebilir, gurur duyabilirsiniz. Çünkü biz, onu hep öyle, hak ettiği şekilde anacağız.

Emekçi Bir Öğretmenin Sendika Süreci

Öğrencilik yıllarında Erol'un ileride aktif bir sendikacı olacağı ve bu alanda da öğretmenliğinde olduğu gibi çok güzel mücadele vereceğini söyleseydiler asla kimse buna inanmazdı. Çünkü o sivil düşünceye değer veren resmi olanı, bu tür ortamları sevmeyen bir insandı. O dönemdeki yöntem farklılıklarını ifade eden yönüyle parti karşıtı, düzene karşı ve düzenin bir parçası olacak olan her türlü oluşuma karşıydı. Bütün okumaları ve eylemleri ona yönelikti. Fakat yanlışmışız. Eğer sizin bir derdiniz varsa bunları ifade etmenin çok farklı yolları yöntemleri olmalıydı. Memur-Sen'nin kurucusu rahmetli Akif İnan ağabeyi ve onun düşüncesini, birikimini, samimiyetini yapmak istediğini gördükten sonra zaten durum değişmişti ve önemli bir hizmet alanını bizlere işaret etmişti. Ben bu noktada sözü uzatmak istemiyorum. Sendikadaki arkadaşlarımız, dostlarımız bizzat yönetimde olanlar buna ilişkin tanıklıklarını anlatacaklardır. Ben sadece farklı bir yerden işe başladığımı ama orada da başarılı çalışmalar yaptığımı söylemek istedim.

Bir Anı

Yukarıda ifade etmiştim. Bizim öğrencilik yıllarımız, İslami hareketin yöntem tartışmalarıyla geçmişti. Biz de ucundan kıyısından bir yerlerde mevzilenmiştik. O dönemde İsmet Özel, "Bu iş partiyle olur mu?" diye Milli Gazete'deki Cuma Mektupları'nda soruyor ve uzun uzun anlatıyordu. Seyyid Kutub, "Bu din nasıl Rabbani bir dinse onun yöntemi de Rabbani olmalı" diyor ve bu işin partiyle olamayacağını söylüyordu. Ne garip, aradan bu kadar süre geçmesine rağmen biz hala Mısır'ı, bugünkü firavunları ve İhvan lideri Mursi'yi konuşuyoruz. Hapiste bir Cumhurbaşkanı. "Sahi bu iş partiyle olur mu / oldu mu?"

Rahmetli Erol'la bir gün Sezai Karakoç Bey'in Üretmen Han'daki ofisine ziyarete gitmiştik. Kendisini ilk kez görmenin onurunu ve coşkusunu yaşıyordum ben. Yıl 1986. Biz sorduk, o konuştu. Herkesin bildiği gibi bu bizim için büyük bir lütuftu. Hiç konuşmasa da olurdu. Kendisini ziyarete giden takipçileri bu duruma hazırız zaten. Ama bu kez konuştu, hem de uzun uzun. Derler ya konuşana değil konuşturana bak. Konuşturana, soru soran Erol olunca Sezai Bey de konuştu. Sözün bir yerinde o dönemde yeni kurulan Diriliş Partisi'ni kast ederek sordu: "Üstad" dedi, "Yıllardır biz sizleri okuyoruz, takip ediyoruz. Sizin bütün kitaplarınızı okudum, dergileri takip ettim. Söyleşilerinizi, beyanatlarınızı hiç kaçırmadım. Bu parti işi nereden çıktı. Sizden böyle bir adım beklemiyorduk." dedi. Sezai Bey, bu sözlere epeyce kızdı, sinirlendi, uzun uzun anlattı. Diğer partilerin parti programlarında olan birçok hususun Diriliş fikrinden alındığını ama referans bile göstermediklerini söyledi. Buna Kıbrıs örneğini de verdi. Sonunda Erol'a döndü ve "Sen kitapları okumuşsun, iyi ama geriye dön, hepsini yeniden oku." dedi. Biz gereken dersi almıştık.

Geride bıraktığı değerli eşlerine, sevgili yavrularına ve dostlara Allah sabırlar versin. Kendisine de rahmet diliyorum. Mekânın cennet olsun gerçek dost. Âmin!

Ölümü Öğüt Olanlar

Şinasi Başaran*

Rahmetle anmak; inancımızın gereği, kültürümüzde var. Takdir etmediklerimizi bile sevapları ile hatırlamak bir erdemdir aynı zamanda. Birçok insana isyankârlık cesareti veren de bu seciye olsa gerek. Yaptığının, kişinin yanına kâr kaldığını zannettiği bir dünyada yaşıyoruz gerçekten. Rahmetle ve iştiyakla yâd ettiğimiz insanların farkını vurgularken diğerlerinden “gani gani” diye eklemeye bulunmamız bundandır. Riyakârlık yapamaz, hakkını yiyemeyiz yiğitliğin. Vicdanımızın bütün uyanıklığı karşımıza dikilir, hak ihlâli kanatır yüreklerimizi. Çünkü hak edişlerin yardıma, dostça da olsa himmet ve katkıya ihtiyacı kalmamıştır. Büyüklüklerin elinden tutamazsınız zira yanında hep küçük kalır, her dem gölgeye düşersiniz. Anarken başarı odaklı da bakamazsınız, çünkü ölçülebilir olana mahkûm olur, ölçülemeyeni, asıl görülmesi gereken ufuk ve çerçeveyi kucaklayamazsınız. Dışa vurana aşır, iç dünyayı yazmak, renkleriyle resmetmek o nedenle zordur, nüfuz ve vukufiyet ister. Erol kardeşi o nedenle yaptıkları ve parlak bir üslup aracılığıyla değil, sade bir dille ve asıl yapamadıklarıyla tanıtmak gerekir.

* Eğitimiçi, Erol Battal'ın üniversite arkadaşı

Utangaç ve mahcup kişiliği tanıdığım ilk yanıdır desem yeridir. Fark edilme isteği bile duymadan, sıradan bir hemşehri/arkadaş birlikteliğinde tanımış, hafızama sıcak ve samimi birisi olarak yazmışım. İkinci karşılaşmamızda ismini unutmuş olmama hiç darılmadığını, dahası tebessümle karşıladığını görmüş olmam beni rahatlatmıştı. Çünkü hafife alınma düşüncesi ile kimi arkadaşların tepkisini bakışlarından sezmişim. Erol Battal gülmüştü, ama zoraki bir tebessümden farklı, içten ve keyifli bir gülümsemeyle. Mahcubiyetimi bir çırpıda eğlenceye dönüştürüvermişti. Bakışları sıcak, saygılı ve güven doluydu. Bulunduğu ortamlarda tartışılan ideolojik konuları dinlerken verdiği önem ve gösterdiği dikkati hemen fark etmek mümkündü. Paylaştığımız düşünce dünyamızın sadık ve fedakâr bir üyesi olduğunu anlamam çok sürmedi, zamanla aradığım, sıklıkla ziyaret ettiğim birisi oluverdi. Sık ziyaret eden ben değildim sadece. Arkadaşları ile kaldığı ev bir öğrenci evinden çok bir müzakere merkezi, buluşma mekânı haline gelmişti. Misafirperver ve ikramı bol aile geleneği nedeniyle giderleri de iki öğrenci masrafına bedeldi. Bu durum zaman zaman parasız kalmasına sebep olur fakat hissettirmez, gizlemesini bilirdi. Merhum babası ile konuşurken yaptığım aylık harcamayı iki misli söylememi tembihlemişti. Bu, sadece onun tutumu değildi. Ev arkadaşları da kabarık giderleri karşılamak durumundaydı. Zar zor hatırladığım ama kendisinin hiç unutamadığını söylediği ve sıklıkla anlattığı bir olayı dostları ile paylaşmak isterim.

Vizeler bitmiş, zaten yakın olan iki haftada bir gittiğim memleketim Bayburt'a da gidip dönmüştüm. Yani o hafta için para sorunun yoktu. Epeydir uğramadığım Erol kardeşin evine uğramak için Cumartesi öğlen uygun bir vakitti. Kimi zaman olduğu gibi kapı açıktı, çaldıktan

sonra iterek girdim içeri. Manzara rutin ve acıklıydı; sağa sola battaniye altı uzanmış ev halkı, kabarık sayıda bulaşıklarıyla dağınık bir mutfak. Ses veriyorum ama kimse başını kaldırmıyor bakmıyor, her biri yattığı yatağa adeta yapışmış. Geç yattıklarına hükmedip anlayışlı davranarak fazla üstelemiyorum. Hatta biraz da civanmertlikle çayı demleyip kahvaltıyı hazırlayarak sürpriz yapmaya karar verdim. Ama heyhat, ne çay, ne şeker, ne peynir zeytin ve ne de ekmeği bulabildim o küçücük mutfakta. Niyet etmiştim ya bir kez, yarım kalmamalıydı. Lüks olarak bir de helva ekleyip yanına, yakın bakıldan kahvaltılık alıp gelmiştim. Bardaklar yıkanmış, sofraya ve çay hazırlanmış olarak yatak odalarına girdiğimde ses vermeye bile gerek kalmadan gözlerini ovuşturarak sözleşmişçesine bir bir doğrulup kalkmışlardı. Şen şakrak paylaştığımız o sofrada benden saklanan bazı bakışlar, anlamlı gülücükler yakalamış ama sebebini anlamak için soru sormaya gerek de görmemiştim.

Sebebini 25 yıl sonra Eğitim-Bir-Sen 2. Şube'de ısmarladığı çayın akabinde söyledi Erol kardeş; "O sabahın akşamında kalabalık bir misafirimiz vardı. Her birimiz meteliklerimizi bir araya getirerek ikramda bulunmuşuk ve geriye tek kuruşumuz bile kalmamıştı. Kapıdan girerken senden aldığımız sesi tanıyarak hepimiz uyanmış ama hiç birimiz kalkıp da yiyecek bir şeyimiz yok diyecek, yedirmeden gönderecek cesareti kendimizde bulamamıştık." Ne var bunda, söyleseydiniz ya dediğimde; "Olur mu abi, söylemesi kolay." demişti. Öğrencilik hayatımızın sade bir parçası olan bu mahcubiyete yaşadığımız şu dünyada ne kadar ihtiyacımız olduğunu, ne kadar masum ve değerli olduğunu zamanla görecektik.

Haksızlığa karşı gösterdiği direnç, açık sözlülüğü, anlamak için gösterdiği çaba, nezaket ve samimiyeti hep

dikkat çekmiş ve saygı görmüştü. Kararlı ve ilkeli duruşu sayesinde etrafındaki insanların güvenini kazanmakta gecikmemişti. Çekinilen bir etkisi yoktu, asıl etkiyi rahatlıkla yaklaşılabılır olduğu hissini verebildiği için yapıyordu. Ama en çekici yanının samimiyeti ve inandırıcılığı olduğunu tanıyan herkes teslim edecektir. Bu kadar çok sevilmesinin asıl nedenini bu yanında aramak, dürüstlüğünde bulmak mümkün. Tabiatında yapaylık, kişisel hesap olmayan sade, samimi ve fedakâr bir karakter olarak hemen fark edilmiş, çalışkanlığı ve telkin ettiği güvenle kısa zamanda bir dizi zor görevin öznesi olmuştu. Heyecanlı ifade tarzı, duyarlı ve coşkulu kalbinin dışavurumuydu aslında. Evet, mütevazı birisiydi ama ezik değildi, içten ve omurgalı bir duruşa sahipti. Okumuş, düşünmüş, yazmış ve konuşabilmiş birisi olarak yeteneklerini pazarlama hevesine hiçbir zaman kapılmamıştır. Bir entelektüel olarak dinleme ve anlama çabası, sahip olduğu, başarabildiği en güzel hasletlerin başında gelmişti. Çevresinde değil müşterekler, ayrıştığınız şeyleri bile severek, ilgiyle ve zevkle tartışabilir olduğunuz ender insanlardan birisi olarak hatırlanacaktır.

Uzun yol arkadaşı olduğuna, zor zamanların yaslanılabılır az sayıda adreslerinden birisi olarak durduğuna herkes şahitlik eder bilirim. Ama asıl büyük meziyetini safiyet ve sadakatinde aramak yerinde olur. Vefa göstermeyi kendisine borç, davasına alacak olarak kaydetmişti bir kez. Hiç şaşmamış, şaşırtmamıştı. Fırsatların adamı olmayı küçümsemiş, emeği ve koşarak çalışmayı yeğlemişti. Bedelini ödemeye hazır olmadığı hiçbir şeye inanmamış, kimseye de sebep olmamıştır. Başkasını davet ettiği şey inandığı, yaşadığı ve kaderini bağladığı şeyin de kendisiydi. Mutluluğunu herkes ile paylaştığı çabaların bedelini önce kendisi ödemeyi göze alacak kadar şuurlu, sorumluluk ve hamiyet sahibi. Çok arzu

etmeme rağmen cenazesine bile katılamadığım aziz kardeşimin ardında bıraktığı sayılamayacak kadar şahit ve dua eşliğinde gitmesinin ruhumu beslediğini belirtmek isterim. Kendisi ve geçmişine rahmet dilerim, ruhu şâd olsun.

Hayatıyla ders, ölümüyle öğüt olan, inancı ve düşünce dünyasında hiçbir aşınma ve savrulma yaşamayan nadir ve kıymetli insanlardan birisi olarak tanıdığım bu güzel kardeşi kaybetmiş olduğumuzu iki nedenle hiç düşünmüyorum. Birincisi, arkasında kendisi gibi yetiştirip donattığı misyon sahibi iki salih evlat bırakmış olması, ikincisi ise buluşmayı umduğum Livâ-u'l Hamd Sancağı altındaki vaad ve tescil edilmiş beraberlik. Allah'ın Erol Battal kulu iman ve ameli ile gitti. Hepimiz şahidiz. Ama biz sonumuzun ne olacağını, bize şahitlik yapılıp yapılmayacağını bilmiyoruz. Dileğim o ki; kalben müsterih olarak yolcu ettiğimiz bu can dostumuz bizi kaybetmiş olmasın. Davası, aile yakınları ve sevenlerine selâm olsun.

IV

“Erol Bey, not defteri olmayan, yazılı okumayan, öğrenci ismi bilmeyen, öğrenci dövmeyen öğrenciyi sınıfta bırakmayan, ancak öğrencinin kendisinden tırtığı, çekindiği, çok okuyan, sigarasından asla taviz vermeyen, doğruyu her yerde ve her şartta söyleyen, hiç kimseden, ama hiç kimseden çekinmeyen, kendi tabiri ile pısırlıkları ve pısırlıklığı sevmeyen sıra dışı bir öğretmendi.”

Necip Aydın

Hakkı Haykıran Adam

Erol Battal

*Aziz Erdoğan**

Erol Battal, edebiyatın görünen yüzü, ifadenin söylenesi özüydü. Sözünü çayla, sohbetin demini birikimiyle süsleyen bir kalemdi, Erol Battal. Yazdıkları, konuştukları yaşadıklarından müteşekkildi. Gülü bülbülü yazmaktan çok edebiyatçı kimliği; mazlumun gözyaşı, masumun sessiz haykırışını bahşetti. Konuşulması gereken hiçbir yerde susmadı, yazılması gereken yerde yama yapmadan yazdı. Onun gibi özü sözü doğru kalem az bulunurdu.

Erol Bey'in dostları vardı, mihenk taşına vurduğu; davası vardı canını yoluna koyduğu; derdi vardı, inancının sardığı; ideali vardı adaletin hüküm sürdüğü; insansı yönüyle hormonsuz anlattıkları vardı, dinleyenlerin ders alırken güldüğü...

Erol Bey, sendikanın bir varoluş ve duruş mücadelesi olduğunu haykırdı yıllarca. Hak tanıdığını, doğru bildiğini eğmeden söylemeyi erdem kabul eden asil bir

* *Barbaros Anadolu Lisesi Müdürü, Erol Battal'ın öğretmen arkadaşı*

aktördü. İnsanları etkilemesinin temelinde bu elif gibi oluşu ve İbrahîmî duruşu vardı. Söyleyeceğini eğmeden bükmeden ifade ederdi. Asaleti bu duruşta gizliydi.

Şahıslarla ilgilenmez şahsiyet oluşturma çabasını taşırdı. Hakkı ve haklıyı savunur; hak bildiği yolda tek de olsa yürürdü. O niceliğin değil niteliği önemser, sayıların gücünden çok eşyanın keyfiyetine odaklanırdı. Yokluktan bir var inşa etti.

Kitaplardan beslenir, kitap gibi konuşurdu. Konuşulana dinler, kendisini dinletmesini de bilirdi. Dava adamıydı, inandığı dava adına gerekirse ölürdü. Onun için hayat bir emanetti. Erol Battal, emaneti olması gerektiği şekliyle korurdu. Yapmayacağı iş için söz vermez, eğer bir konuda söz veriyse sözünün arkasında dururdu.

Onun için öğrenciler Akif'in Asım'ı; Karakoç'un Diriliş Nesliydi. Gençliğe sevdalı, hür ve mert edalıydı. Dobra dobra konuşur, fincancı katırlarını hesaba katmazdı. Bu duruş bazen başını sıkıntıya soksa da, "bir derdim var bin dermana değişmem" ifadesi onda hayat bulurdu.

Hâsılı Erol Battal, bir neslin ağabeyi, bir meşalenin taşıyanı, bir davanın insanı nasıl olunur, diye sorana yaşayan bir örnekti. O giderken arkasına her yağmurda kokusunu taşıyacak ve yeşerecek nice dostluk, kardeşlik, beraberlik, mücadele ruhu, onurlu duruş ekti. Ruhu şad, makamı cennet olsun...

İncir Çekirdeğini Dolduracak Kadar

*Gökhan Yılmaz**

Sahi, incir ne renkti?

Bir apartmanın beşinci katında at beslenebilir miydi?
Yani hayal edilemez miydi bu hiç?

Çocuklar ne güne duruyorlardı? Raflardan indirmek gerekmiyor muydu artık onları?

Bir şeye “saçma” demeden önce düşünmek, neden bu kadar zordu?

Balzac'ın bir sofrası vardı. Nasıl da hayran hayran dinlemiştik? Alt tarafı bir sofraydı oysa. Adam acıkmış, ekme almış, salatayı hazırlamış ve oturmuş sofraya. E, bunun neresi uzun uzun anlatılırdı ki? Anlatılıyordu işte. Ne doyuruyordu bizi? Balzac'ın sofrası mı? Peki, incir ne renkti? Balzac oturur o renkleri mi yedi?

* Erol Battal'ın öğrencisi

Lisede bir edebiyat öğretmenim vardı benim. Ortadoğu-vebalkanlarınenedebiyatöğretmeniydi. Biz bunu geç anladık. Yıllar sonra. Eksik bir şeyler vardı bir yerlerde. O doldurmazdı. Hafifçe aralardı orayı. Göremediğimiz şeylerin de birer gözü olduğunu göstermişti bize. Göz göze gelmeyi öğrenmiştik, göremediklerimizle. Renkler önemliydi. Kuşlar ve şiirler. İbrahim önemliydi mesela. Gönlümüz put sanılabılırdi çünkü. Oysa gönlümüzü bilmezdik henüz. Gözü öğrenmekle başlardı gönül. İncire ve suya ve renklere ve renklere ve renklere bakmak. Lisede bir edebiyat öğretmeni olmak. Ne öğrendik hocam biz sizden? Neden önemliydi ki bu kadar incirin rengi? Dört koca ders? Neyin nesiydi bu böyle? Gecelerce uyumazdım bazen. İncir, yastığımın rengiydi. İncir, gözlerimin rengiydi. İncir, renkti işte başlı başına. İlk başta bu yüzden önemliydi işte incir.

Olmayan paradan para ayırmak. Böyle bir şey hatırlarım her kitap alışımında. Ve simit kokusu gelir burnuma hep. Susamlı kitaplar... Kitap ciddi bir şeydi. Renkler kadar ciddi. Farkına varmadan öğrenmiştik bunu. Artık simit alırken bir demir parayla, ya da Atatürk'ün başını döndürürken yazı-turayla, düşünürdük hep aynı şeyi. Olmayan paradan para ayırmak, kitap almak için. Kitap çok ciddi bir şeydi. Bizse boş zamanlarımızda kitap okur, çok zamanlarımızda âşık olurken... çok zamanlarımızda kitap okur, boş zamanlarımızda âşık olurmuştuk. Yalan söylüyorum, değil mi hocam? Yoktu böyle bir şey. Sahi siz bize ne öğrettiniz? Müfredat ne demekti? Adı niye böyleydi? Korku filmi gibi...

Adımın İbrahim olmasını ne çok istemiştım, siz “İbrahim” şiirini okuduğunuzda. Hatta İbrahim oluvermiştim birden. Baltalar, putlar ve gönlüm. Hepsi oradaydı. Serilmişti. Bir İbrahim eksikti. Benim adım hiç benze-

mezdi şiire. “Gökhan” diye şiir olur muydu hiç, olmazdı. İbrahim’i ne çok kıskanmışım. Ve renkleri. Ve dört ders konuşulan inciri.

Ellerinizi nasıl anlatırdı onca şeyi? Nasıl sığardı o kadar cümle ellerinize? Hangi kitaplar, hangi şiirler konuşurdu ellerinizde? Neden karşı sınıftaki kısa saçlı kıza âşık olmak yerine ellerinize bakmayı düşünürdüm uzun uzun? Ellerinizde kaçılacak bir yer mi vardı? Yoksa saçları yeterince kısa değil miydi o kızın? Sahi, o kız nerede şimdi? Hatırlıyor mudur o da sizi? Ellerinizi biliyor mudur? İncirin renginden bahsetsem yine ona, bilir mi ellerinizi? Ellerinizi hangi renkten konuşurlardı? İncir? Kızın saçları uzamış mıdır? Ne renktir saçları şimdi?

Veda dersi yapmadık biz hiç. El sallamadınız bize hiç. Bir haber. Erol Battal yok artık! Gitmiş... Ya elleri? Şiirleri? Renkler ve kuşlar ve çocuklar ve hayaller? Hepsi mi gitti? İbrahim’e kim seslenecek artık? Ben şiirsiz nasıl sevmeyeceğim adımı?

Peki, ne öğrenmiştik sizden?

İnsan kendini ne kadar tanıyabilirdi?

Ve ‘bilmek’ ne demektir?

Sahi hocam, incirin rengi kaç puan ederdi?

Zil çalardı, rengini bilirdik.

Sahi... soru işareti gibi kıvrılıp yatarlardı geceleri.

Erol Battal

*Halis İşler**

1996 yılının Haziran ayında Bağcılar'da bulunan Barbaros Lisesi'ne okul müdürü olarak başladım. Bu okul, iki yıl üst üste öğrenci öldürülmesi ile ilgili gündemde olan bir okuldu. Okulda yapılan soruşturma sonucunda okuldaki tüm personel -üç beş öğretmen hariç- tamamı farklı okullara tayin edilmiş kadro dağıtılmıştı. Ben okula geldiğim zaman yeniden öğretmen atamaları yapılıyordu. Aynı sıkıntıları yaşamamak için okula gelecek öğretmenleri kendimce seçmeye çalışıyordum. Erol Battal'ı ilk tanıdığım gün işte bu günlerdi, 96 yılının Haziran ayı. Müdür odasında otururken kapı çalındı. Kapıdan içeriye esmer, saçları taranmamış, sakalları uzamış, bıyıkları ağzına dolmuş biri girdi. İçeri girdiği zaman elinde sigara da vardı, selam verdi, koltuğa oturdu. İlk bakışta canım çok sıkılmıştı. Hem elinde sigarayla müdür odasına girmesi, hem de sormadan oturması can sıkıntımın sebebiydi. Buyurun ne istiyorsunuz, diye sorunca;

* Tekirdağ İl Millî Eğitim Müdürü Erol Battal'ın öğretmen arkadaşı

-Müdür Bey, ben Edebiyat Öğretmeniyim, Güneşli 'de oturuyorum. Tayin isteyeceğim, evime yakın olan okulları geziyorum. Bu sebeple bu okula geldim.

Ben onun dış görünüşüne bakarak, okula gelmesinin uygun olmayacağını düşünerek; ona isminiz neydi, diye sordum.

-Erol Battal dedi.

-Nere mezunusunuz.

-Erzurum Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi.

-Hocam bu okul sıkıntılı bir okul. Burada siyasi sebeplerle iki defa öğrenci öldürülmüş. Bunun üzerine yapılan soruşturmada tüm personel üç beş öğretmen hariç dağıtılmış. Onun için bu okula gelmeseniz iyi olur, daha iyi okullar var buralarda. Erol Bey sigarasından iki nefes üst üste çektikten sonra geri yaslandı.

-Hocam ben burayı isteyeceğim. Böyle okulları ben daha çok severim, dedi.

Canım iyice sıkılmıştı. Erol Bey'e çay bile söylememiştim. Ayağa kalktı pencereden dışarı baktı, tekrar sigarasından bir nefes çekti:

-Müdür bey çayınız var mı diye sordu.

Özür dileyerek kendisine çay söyledim. Çay içerken da kibrit kullanmadan ikinci sigarasını da yaktı. Çayla birlikte bu sigarayı da bitirdi. Ayağa kalktı. Ben -bu adamla çok uğraşacağız, işimiz var- diye düşündüm ve ayağa kalktım. Erol Bey elimi sıktıktan sonra zannediyorum

ikinci namazının vaktiydi. Tam hatırlamıyorum, biraz sesini alçaltıp:

-Hocam namaz kılacak yer var mı, diye sordu.

Duyduğuma inanamadım. Elhamdülillah ki; düşünceler karşısındaki tarafından okunamıyor. Kendisi hakkındaki düşüncelerimi bilse acaba nasıl tavır takınırdı bilmiyorum. Ama ben onunla ilgili düşüncelerimden utandım, mahcup oldum. Daha sonra kalktım, namaz kılabileceği bir yer gösterdim. Namazını kılıp yanıma geldikten sonra yaşlı gözlerle boynuna sarılıp Erol Bey mutlaka buraya gelin dedim. Buraya atanın; ben de elimden geleni yapacağım, sizinle çok güzel şeyler yapacağız.

Erol Battal 1996 yılında Barbaros Lisesine atanan ilk edebiyat öğretmeni idi. Erol Bey klasik not defteri tutmaz, öğrencilerini elinde taşıdığı bir ajandaya her sayfası bir öğrenciye düşecek şekilde yazardı. Her şey o defterindeydi. Artılar, eksiler okunan kitaplar, okunmayan kitaplar, yazılı notları, her şey o defterdeydi. Yıl sonunda not defterlerini teslim edin dediğim zaman Erol Bey o ajandayı teslim etmeye kalkıştı. Kendisine rica minnet klasik not defteri vererek doldurmasını istemiştim.

Erol Bey dibi delik tencere gibiydi. Onbeş günden fazla para cebinde kalmazdı. İki sevdiği dost vardı. Biri sigarası, bir çayıydı. Abisi İstanbul Osmanbey' de nalbur dükkanı çalıştırdı. Erol Bey arada sırada boş zamanlarında buraya gider abisine yardımcı olurdu. Yine bir gün Erol Beyin de orada olduğu sırada üç dört kişi gelip nalburdan boya vb şeyler almışlar. Sonra da aldıkları malzeme parasının yarısını vermişler, diğer yarısını vermek için birinin kendileriyle gelmesini istemişler. Erol

Beyin abisi Mürsel Abi –Erol Hoca sen git de arkadaşlar parayı versinler, al. Demiş. Erol Bey gelen kamyonete binip adamların inşaatlarına kadar gitmiş. Erol Beye oradaki diğer birinden aldıkları dolarları Türk parası olarak hesap edip vermişler. Bunu Erol Beyin kendisi anlattı. Diyordu ki, -Müdürüm, sanki anlıyormuşum gibi doları güneşe doğru tuttum şöyle bi baktım sonra doların iki başını birleştirip gerdirerek sahte olup olmadığını kendimce kontrol ettim. Sahte olmadığına kanaat getirince dolarları cebime koydum, nalbura geri döndüm. Mürsel abime dolarları verdim. Mürsel Abim baktı Erol Hoca bu dolarlarda bir şey var, şüphendim dedi. Sen iyice baktın mı buna dedi. Erol Bey, abi ne bileyim baktım bakabildiğim kadar demiş. Sonra bir dövizciye götürüp dolarları göstermişler. Dövizci dolarların sahte olduğunu söylediği zaman Erol Bey mahcubiyet ve üzüntüden kahroldum. Bu para işi bana hiç gelmiyor. Ne zaman bir arada olsak beni önce o terk ediyor dedi. Mürsel Abi, Erol Beye her ne kadar Erol Hoca, üzülme, önemli değil dese de Erol'un canı çok sıkkın bir şekilde okula geldi. Sigara üstüne sigara içiyordu. Bize anlattı, bir taraftan kendi gülüyordu biz de bir taraftan. –Abi ben doları ne kadar gördüm ki nerden bileyim sahte olduğunu. Biz ona, Erol güneşe doğru tutmuşsun, deyip hepimiz kakhahalarla gülüyorduk. Sonra Necip Aydın, Abdurrahman Topuz, Murat Karabulut, Feyim Bey ve diğer arkadaşlar birkaç gün içinde Erol Bey'i sahte olarak aldığı dolarlar kadar bir miktarı aramızda toplayıp ona zorla verdik. Erol Bey götürüp bunu abisine verecekti. Parayı götüreceği gün okula geldi. Öğleden sonra dersi yoktu. Sırtında gri uzun bir pardösü vardı. Abi ben Osmanbey'e kadar gideyim, abime vereyim, abim kabul etmez ama zorlayacağım dedi ve gitti. Güneşli minibüslerine binerek Şirinevler'e Oradan da Osmanbey'e gidecekti. Vedalaştık, gitti. Bir saat sürmeden Erol Bey geri geldi. Necip Beyin odasındaydı

ben girdiğim zaman. Erol, hayırdır dedim Osmanbey'e gidip geldin mi? Gülererek Şirinevler'e kadar gittim abi dedi. –Eee, kendisi sigarasından içip bir taraftan da gülmeye başladı. Ben Necip Beyin yüzüne baktım ne diyo dedim bu ya. Necip Bey, Müdürüm bu paraları çaldırılmış dedi, gülelim mi ağlayalım mı diye düşünürken aklıma geleni dilimle sesli söyledim. Evet, doğru bu para Erol Beyi sevmiyor ve kısa sürede terk ediyor dedim.

Hangi yıl olduğunu hatırlamıyorum amma ortalama yükseltme sınavının olduğu haftalardı. Bir Pazar günü Fehim Osmanpazarlı'nın Çatalca Kabakçıdaki yazlığına gidip mangal yapıp, piknik yapmayı düşündük. Üç araba vardı. Benim, Necip Bey'in ve Fehim Bey'in. Tam sayıyı hatırlayamıyorum ama 10 kişi kadar vardık öğretmen arkadaşlarla. Pazar günü oraya gittik. Akşam namazına kadar piknik yaptık. Akşam namazından sonra hava kararmıştı. Hadi dönelim deyince Necip Bey, ben gece araba kullanamam dedi, burada kalıp yarın sabah gideyim dedi. Erol Bey hayır arkadaşlar mutlaka gitmemiz lazım. Ben sabahları evimde kahvaltı yapamazsam olmaz. Bunu ciddi ciddi söylediğini anlayınca ben de gece araba kullanamam dedim. Erol Bey yalvardı yakardı, biz kabul etmedik. Murat Karabulut zannedersen bir haftalık evliydi. Erol Bey, Ben kaldıktan sonra sen niye kalmıyorsun dedi. Erol Bey, ya arkadaşlar benim sabah evde kahvaltı yapmam lazım dedi. Hakikaten Erol Beyin en büyük zevki eşi hoca hanımla birlikte evinde kahvaltı yapmaktı. Çok önemli bir şey olmadıkça Erol, bu zevkini, bu adetini hiç bozmuştu. Telefonla hoca hanımı arayıp, hanım beni öyle bir yere getirdiler ki ne araba var ne de bi şey. Bu gece burada kaldık, dedi.

O gece hepimiz saat üçe dörde kadar bir ateş yaktık. Başında hikayeler, fıkralar anlattık. İlahiler, şarkılar söyle-

dik. Saat üç dört arasıydı zannederim. Necip Bey benim biraz uyumam lazım yarın imtihanımız var ne yapcaz dedi, kendi arabasının içinde uyumak için arabasının yanına gitti. Necip Bey arabanın içinde uzanmıştı ki, Erol Beyler arabayı sarsmaya başladılar. Bir taraftan arabanın sarsılması bir taraftan alarm, Necip Bey dışarı çıkmak zorunda kaldı. Kısaca o gece hiç kimse uyuyamadı. Sabah olunca üç araba yola çıktık. Okula gidecek, permatikle falan tıraş olup, soru hazırlayacaktık. Benim arabamla arabası olmayanları alıp okula gittik, fakat Fehim Bey'in arabası geç geldi. Fehim beyin arabasının içinden Erol Bey inmeyince, Erol Bey nerde diye sordum. Fehim Bey: Erol Bey yolda indi, eve kahvaltı yapmaya gitti, dedi. Bizim asıl maksadımız Erol'a evde kahvaltı yaptırmamaktı. Fakat Erol bizi oyuna getirmiş eve kahvaltı yapmaya gitmişti. Ben hemen-arkadaşlar arabalara biniyoruz Erol Bey'in evine biz de kahvaltı yapmaya gidiyoruz, dedim. Arabalarla Erol Bey'in evinin önünde indiğimiz sırada iki kardeşi Hamza ve Kadir (Allah rahmet etsin, Kadir de vefat etti) işe gitmek için binanın önündeydiler. Bizi kalabalık bir şekilde görünce de korktular biraz da. – Hayırdır hocam bir şey mi var, onlar da yukarı gelsin diye ben Erol Bey'i ziyarete geldik, rahatsızmış dedim. Hep birlikte Erol'un evine gittik, Erol Bey hoca hanımla oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Bizi görünce, hayırdır dedi gülerek; hanım, kahvaltı tabağını çoğalt, anlaşıldı mesele dedi. O gün Erol Bey'in sayesinde biz de Erol Bey'le birlikte güzel bir kahvaltı yaptık.

Erol Bey'in sendikaya girmesine de ben sebep oldum. Şevket Sezer okula her gelişinde bana, Halis Hocam seni il yönetimine almak istiyorum, diyordu. Ben de kendisine –Şevket Hocam ben meşgulüm, idarecilik beni çok fazla meşgul ediyor, onunla koşturacak adam lazım de-

dim. O zaman Şevket Hoca, sen gelmiyorsan bana adam ver, dedi. Ben de Abdurrahman Topuz ile Erol Battal'ın ismini Şevket Bey'e verdim. Böylece Erol Battal ve Abdurrahman Topuz sendikanın il yönetimine girdiler. Abdurrahman daha sonra ayrılmak zorunda kaldı. Erol Bey her işini olduğu gibi sendikacılığı da en güzel bir şekilde yaptı, yapılması için gayret etti. Hastalığı süresince evinde arkadaşlarla birkaç defa ziyarete gittik. Artık bu hastalığından kurtulamayacağını anlamıştı.. Biz kendisine moral vermeye çalışırken o bize nasihat ediyordu. Bana –Abi, insan alışıyor biliyor musun, hastalığına ve hastalığının sonunda gelecek olana, ben de biliyorum sonunu, ama hamdolsun kalbime sekine indi abi...

Sekine; Arapçada sakinlik, gönül huzuru ve kalp huzuru anlamına gelir. Fetih suresinin 4. Ayetinde “Mü'minlerin kalplerine sekine(sükunet) indirdi ki imanlarına iman katsınlar. Göklerin ve yerin orduları O'nundur. O Allah her şeyi bilendir ve hikmet sahibidir.”

Evet, Erol Bey' e ayette buyrulduğu gibi sekine gelmişti, rahat ve huzurluydu. Hatta eşi hoca hanıma, son günlerinde, “Bana Kur'an oku. Kuran okununca rahatlıyorum,” diye nasihat/vasiyette bulunmuştu. Öyleyse Erol'u tanıyan ve sevenler olarak hepimiz onu her andıkça onun rahatlaması için Kur'an okuyalım ve dua edelim.

Geçti Kervan...

*Mustafa Uslu**

“Efendim, kardeşim, üstad” diye başlayan cümleleriyle hatırlıyorum onu. “Erişir menzil-i maksûduna âheste giden” tarzında, sakın sakın söylenen, keskin ve ince cümleler çoğunlukla. Lakin o cümleler ne incitir ne de yaralar. Hala hayret ederim, o kadar kesin cümleler, sert sözler nasıl da gönül incitmez, kalp kırmaz! Hatta ruhu okşar ve siz o sözlere öfkenin hâkim olduğu bir tepki bile veremezsiniz. Ben, bütün bunları onun hiçbir zaman çıkar kaygısı gütmeyen kocaman, dosdoğru ve olabildiğince samimi bir yüreğe sahip olmasına bağlıyorum vesselam...

Aynı yaşlarda olduğumuz rahmetli Erol Battal Bey ile ilk karşılaşmamız, 2002 yılı Ekim ayının sonlarında oldu. Özel sektörden yeniden resmi göreve dönmüştüm ve atamam Bağcılar Barbaros Lisesi'ne yapılmıştı. Kendisiyle orada tanıştık. Birçok ortak dostlarımız, arkadaşlarımız olduğunu gördük. Akabinde halef-selef olduk. O, sendikal çalışmalar için okuldan ayrıldı ve onun bıraktığı sınıfların derslerine ben girmeye başladım.

* İstanbul İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı, Erol Battal'ın öğretmen arkadaşı

Erol Bey, tam bir münazara ustasıydı. Öğretmen arkadaşlarla girdiği polemikleri, söz dalaşmalarını unutmak mümkün mü? Yakayı kaptırmaya gör. Kaptırdığında yerden yere vurulmaya, sağa sola savrulmaya hazır ol. Bayburt nüfusuna kayıtlı olduğu halde hiç Bayburt'ta bulunmayan bir arkadaşın “Bayburtluyum” demesi onun için yetmişti. Ayrıntıları geçiyorum ama o günden sonra “Çakma Bayburtlu seni” ifadesi o arkadaşla her karşılaşmalarının medhal kısmını oluşturuyordu.

Tabii, Erol Bey ile karşılaşmamızda ilk icraat sendikaya üye olmamız oldu. Hatta rahmetli formu bizim adımla doldurdu, biz de imzayı attık. Sözlerindeki keskinliği keşfettiğim için kendisiyle polemik yaşamamaya özellikle hassasiyet gösterirdim. Rahmetlinin “Yahu sen nasıl edebiyatçısın, nasıl yazarsın? Çay yok, sigara yok, gece dışarıda kalmazsın, bunlar yetmiyor bir de çok düzenlisin” ve okuldan ayrılırken “Düzenli bir adam geldi, düzensiz bir adamın işi yok burada” esprili sözleri kulağımdadır hala. Resmiyeti umursamayan Erol Bey'in resmi müfredatı umursaması düşünülebilir mi? Edebiyat derslerinde öğrencilere hazırlattığı fanzin dergiler, okuttuğu kitaplar, ezberlettiği şiirlerin öğrenciler tarafından her zaman dile getirildiğine şahit olmuşumdur.

Erol Bey ile tatlı bir polemik yaşamadık da değil. Hemen herkes tahmin edebilir konuyu: Sigara. Evet, ben ömrüm boyunca sigara içmedim diyebilirim. Ama rahmetli Erol Bey'in sigara tiryakiliği elbette dillere destandır. Sözü de şuydu: “Üstat, her şeye laf de, ama sigarama asla!” Benim sigara içmediğimi ve sigaraya tepkili olduğumu anlayınca özellikle demli çayını alıp odama gelir, tam karşıma geçerek “Kardeşim, ben teşekkür falan istemiyorum. Bırak da ağız tadıyla sigaramızı içelim” derdi. Bazen de paketinden sigarasını çıkarıp yakmaya

hazırlanır, “Mustafa Hocam sen de çay söyle içelim” deyiverirdi. Niye söylerdi bunları? Çünkü hemen masamın yanındaki duvarda A-4 kağıdına iri harflerle yazılmış ve çerçevelemiş bir “Sigara içmediğiniz için teşekkür ederim” yazısı bulunmaktaydı. O zamanlar kapalı alanda sigara yasağı diye bir şey yoktu. Ben de caydırıcı olur düşüncesiyle bu yazıyı çalıştığım bütün kurumlarda masamın hemen yanına asardım. Erol Bey rahmetli benim bu hassasiyetime takılmış, sırf sigara içmek için benim odama geliyordu. Ben de “Sana afiyet olsun” der, odayı Erol Bey’e bırakarak bahçeye çıkardım. Bir başkasına odamda sigara içmesi için asla izin vermezdim ama Erol Bey’e gönül bile koyduğumu hatırlamıyorum. Ne yapıp etsek bu alışkanlığından asla vazgeçmeyeceği belliydi. Bu konuda tüm sevenlerinin, arkadaşlarının ısrarlarını da umursamıyor; esprili bir şekilde sigaranın yararlarına değinmeye başlıyordu. Hatta vefatından az evvel Bağcılar eski Milli Eğitim Müdürü rahmetli Kadir Kuş ve Aziz Erdoğan beylerle son kez hastaneye yatmadan az evvel kendilerini evinde ziyaret etmiştik ve o hala vazgeçmediği esprili bir dille sigaranın yararlarından bahsediyordu.

Zaman zaman habername.com’da yer alan yazılarını okuyarak hala sesini duyar gibi olduğum değerli dost, mütevazı insan, rahmetli Erol Bey için usta bir münazaracı, tavizsiz bir polemikçi dedik. Onun tartışmaları, polemikleri asla kısır bir döngü, kuru laf kalabalığından, pervasız bir inatlaşmadan ibaret değildi. Görüşlerine, değerlendirmelerine, yorumlarına katılmayabilirdiniz ama onun makul ve mantıklı açıklamalarına “eyvallah” demek durumundaydınız çoğunlukla. Çünkü o; sağlam bir okuyucuydu. Kitap hafızası ve kelime dağarcığı oldukça güçlüydü. Zengin bir kütüphaneye sahipti. Çünkü o; okuyan, araştıran, soran, sorgulayan, sağlıklı sentez

ve analizler yapabilen; dik duran, keskin konuşan ama (öğretmenliğinin ve sendikacılığının yanında) incitmeyen bir düşünce adamıydı. Bir de bu birikimin üzerine 'samimiyet ve gayret' eklendiyse. Fazla söze ne hacet... Yunus'un sözleriyle "Geçti kervan, kaldık dağlar başında" diyerek sözlerimizi bağlıyoruz. Allah, samimi bir dava adamı ve gönül insanı olan Erol Bey kardeşimize rahmetiyle muamele eylesin inşaallah...

Ruhun İki Yakası

*Mustafa Yılmaz**

1992 yılında kurucusu olduğum Bayrampaşa Eğitimciler Birliği Sendikamızdan 1997 yılında aktif görevi bırakmış sade bir üye olarak sendikal faaliyetlere devam ediyordum. Bir aksiyon ve dava adamı olarak her türlü eylemlerde ön plana çıkan Erol Battal'la zaman zaman karşılaşılıyor sendika il binasına gittiğimizde de kısa süreli konuşmalarımız oluyordu.

2003 yılının şubat ayında onu ilk kez yakından tanıma imkânına sahip oldum. Bayrampaşa'da kurmuş olduğumuz dernekte haftalık olarak yaptığımız sohbetlere katılır, orada kendisinin sarsılmaz bir dava inancına sahip olduğunu, çok farklı bir bakış açısı ile olaylara farklı bir yorum getirdiğini görürdüm.

Bende bıraktığı intiba gerçek bir aksiyon ve dava adamı olduğu, aynı zamanda hayatını inandığı değerler uğruna dimdik ve sarsılmaz bir ifade ile mücadele eden bir kişiliğe sahip oluşuydu.

*Bağcılar İlçe Milli Eğitim Müdürü, Erol Battal'ın öğretmeni arkadaşı

O tarihten sonra kendisi ile sık sık sohbet etme imkânımız oldu. 2004 yılında Bağcılar Endüstri Meslek Lisesine Müdür olarak atandığında hemen bitişiğinde bulunan Barbaros Lisesinde görev yapıyor olması onu daha iyi tanımama vesile oldu. Hemen hemen her gün birlikteliğimiz devam etti. Her konuşması, her fikri, derin anlamlar içeren ders niteliğindeki tespitleri, sendikacılığın dünü ve bugünü ile ilgili görüşleri, dünyaya ve hayata bakışı benim dünyamda hep yeni ufuklar açtı. Zaman zaman fikir ayrılıklarına düşsek de sert tartışmalar yapsak da her fikri her konuyu onunla rahatlıkla paylaşabiliyordum. Onun her konudaki düşünce ve tespiti bana ayrı bir haz veriyordu. Tabir yerinde ise onun fikir ve düşünceleri bende tiryakilik oluşturmuştu. Genel Merkez üyeliğine seçildikten sonra daha az görüşür olduk. Sendikamızı bir yerden almış inandığı değerlerden hiç taviz vermeden gayreti, samimiyeti ve azmi ile yeni ufuklara farklı yerlere taşımış ve sendikaya yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Onunla bu zamanlarda yaptığımız telefon görüşmeleri daima uzun sürerdi. Telefonda uzun konuşmayı sevmeyen ben, onunla uzun uzun konuşmalar yapar, onun her görüşünü her düşüncesini ayrı bir değer olarak kabul ederdim.

Bir şey vardı o değerli dava ve fikir adamı dostumda. Tarifini yapamadığım bir şey. Belki de o “İnandığını hiç çekinmeden söyleyen inandığı gibi yaşayan, söylemleri ile eylemleri hep aynı olan” dünyadaki çok nadir insanlardan biri idi. Belki de beni en çok etkileyen yönü buydu değerli dostumun. İstanbul’a her geldiğinde mutlaka beni ziyaret eder, özlem giderir sonra da onun hiç doymadığım sohbetlerine demli çayların, tüllenen sigaraların eşliğinde devam ederdik.

Ve o melun hastalığa yakalandığını duyduğumda gerçekten tarif edilmez bir üzüntü ile sarsıldım. Hem insanlığa hem İslam'a hem de fikir dünyasına yön verecek bu kadar değerli bir insanın yapacak daha çok işi vardı. Ama Rabbim (c.c) böyle takdir etmişti. Biz kullara sadece Takdir-i İlahi'ye inanmaktan ve tevekkül etmekten başka yapacak bir şey düşmüyordu. Dualarımızdan ve iyi bir insan olduğuna şahitlikten başka elimizden gelen bir şey de yoktu.

O değerli dava adamının cenazesi yaşadığı hayata yakışır şekilde onu çok sevenlerin omuzunda defnedilirken herkesin ortak görüşü değerlerinden taviz vermeden inandığı gibi yaşayan ve yaşadığı gibi de ölen bir insan olmasıydı.

Bugün mezarı Beylikdüzü'nde olan değerli dostumun adını sonsuza kadar evinin yakınındaki bir okulda yaşatmayı bizlere nasip ettiği için, bizlere bunu vesile kıldığı için Rabbime şükürler olsun.

Seni dualarımızdan hiç eksik etmeyeceğiz değerli dostum!

Ruhun şad mekânın Cennet olsun.

Zor Zamanların, Zor İşlerin Adamsı, Adam Gibi Adam: Erol Kardeşim

*Necip Aydın**

Yıl 1996. Aylardan Ağustos. Yer Barbaros Lisesi. Halis İşler Bey'le okulu bir sonraki eğitim-öğretim yılına hazırlamak üzere okul bahçesinde bahçe düzenlemesi yapıyoruz. Güneşten yanmış, saçı sakalı düzensiz, öğretmen formatında olmayan birisi 'selamünaleyküm' diyerek yaklaştı. 'Ve aleykümselam' dedik. Bir talep ve arzusunun olup olmadığını sorduk. O da kendisinin bu okula öğretmen olarak atandığını söyledi. Adam, bizimle kafa mı buluyor diye Halis Bey'le birbirimize baktık. Ciddi olduğunu anlayınca bu sefer de vaz geçirmek için -çünkü tipini ve duruşunu beğenmemiştik- okulun çalışılmayacak kadar bozuk bir ortamının ve çevresinin olduğu, hatta yaz tatilinde bütün camlarının indirildiği vs. gibi kendimize göre birçok olumsuz şey söyledik. Yeni öğretmenimiz, 'hıh, ben tam da böyle bir okul arırdım' dedi. 'Kardeş öyle ise buyur içeri' dedik. Böylece, tanışma, çay, sohbet, muhabbet ve dostluk başladı.

* Hadımköy Örfi Çetinkaya Anadolu Lisesi Müdürü, Erol Battal'ın öğretmen arkadaşı

Erol Bey, not defteri olmayan, yazılı okumayan, öğrenci ismi bilmeyen, öğrenci dövmeyen öğrenciyi sınıfta bırakmayan, ancak öğrencinin kendisinden tırtığı, çeşkinliği, çok okuyan, sigarasından asla taviz vermeyen, doğruyu her yerde ve her şartta söyleyen, hiç kimseden, ama hiç kimseden çekinmeyen, kendi tabiri ile pısrıkları ve pısrıklığı sevmeyen sıra dışı bir öğretmendi.

Çok zengin bir kütüphaneye sahipti. Kütüphanesindeki kitapları vitrin süslemek için değil okumak içindi. Sürekli okurdu. Koltuğunun altında, çantasında mutlaka okunacak güncel kitaplar taşırdı. Yalnızca bir kesimden okumaz, farklı kesimlerin düşünce sahiplerini de okur tahlil ederdi.

Barbaros Lisesi'nde kitap okuma geleneğini o başlattı. Başlangıçta zorla ve not teşviki ile okumaya başlayan çocuklar daha sonra zevkle okumaya başladılar. Onun nezdinde yazılı sınavların bir kıymet-i harbiyesi yoktu. Öğrenci ne kadar çok kitap okur, sınıfta sunumunu yaparsa o nispette yüksek not alırdı. Notun sınırı ve sayısı yoktu.

Tatlısert bir otoriteye sahipti. Onca yıl beraber çalıştık öğrenci dövdüğüne şahit olmadım. 'Seni gebertirem, kemiklerini kırırım' derdi, Ama ne kemik kırardı ve ne de gebertirdi. Çocuklar ondan hem çekinirler ve hem de severlerdi.

Aslında çok şefkatli ve merhametli idi. Çok yardımseverdi; fakir öğrencileri görür gözetirdi. Cebinde sigara parasından fazla pek para bulunmazdı ama birisinin ihtiyacı olursa onu da tereddütsüz verirdi. Kimseye hile yapmaz, kimseyi aldatmaz ancak iyi niyetinden ötürü kendisinin çokça kandırıldığı, dolandırıcılara çarpıldığı

olurdu. Özellikle Şişli'de kardeşlerine ait nalburda yalnız bulunup malzeme sattığı zamanlarda.

Kolaylıktan ve kolaylıktan hiç hoşlanmazdı. O hep zor işlere talip olurdu. Hiçbir öğretmenin girmek istemediği problemlı sınıflara gönüllü olarak derse girer o çocuklarla iyi iletişim sağlar temel konuları öğrenmek sureti ile hepsini sınıf geçirirdi.

Okulda her zaman takıldığı birkaç öğretmen bulunurdu. Feyim Bey, Şefik Bey gibi. Boş zamanlarını onlara ağır latifeler yaparak geçirirdi; diğer arkadaşların da katılımı ile bol muhabbetli atışmalar yaşanırdu. Hep beraber eğlenir hoş vakitler geçirirdik.

Ailesine çok bağlı idi Battal ailesi geniş bir aile idi. Ailenin bütün çocuklarının eğitim işlerinden o sorumlu idi. Çocukları çok sever, her bayramda mutlaka çocuklara bayramlık alır, evlatları Talha ve Burak'ı hemen her gittiği meclise götürürdü. Çocuklarına ve çocuklara ufak yaşlarında dahi büyük insan muamelesi yapar, onlara değer verdiğini hissettirirdi.

Erol Bey cıgarasından asla taviz vermezdi. Sigaranın zararlarından bahsedilmesinden de hoşlanmazdı. Evlenme görüşmeleri esnasında yenge hanıma tek şart ileri sürmüştü. Cıgarasına karışılmayacaktı. Ramazan aylarında gündüzleri sigara içemediği için çok stresli ve gergin olurdu. Bir nevi çatacak adam arardı. Hâsılı patlamaya hazır bomba gibi olurdu. Ramazanda öğretmenler odasında matem havasına bürünür, hemen her teneffüs öğretmenler odasında kafayı vurur yatardı. İftarı sigara ile açar, iftar ve sahur arası gündüzleyin içemediği sigara sayısını mutlaka telafi ederdi.

Yakalandığı menhus hastalığın tedavisi sırasında Halis Bey’le birlikte evinde ziyaret ettiğimizde sehpa üzerinde çakmak görünce, çakmağın bir işlevinin olup olmadığını kendisine sordum. Çakmağın görev yaptığını söyledi. Günde kaç sigara içtiğini sordum – ‘içme’ deme cesaretimiz ve cüretimiz yoktu, zira ona sigara içme demek, hakarete yakın bir davranışta bulunmakla eş değerdirdi. ‘Üç dört kadar içiyorum’ dedi. ‘Doktora ne diyorsun’ dedim. ‘İçmiyor varsayıyor’ dedi. Arkasından ‘Ulan Necip’ dedi, -bana normalde Necip Abi diye hitap ederdi ancak bir konuyu ikaz edip vurgulayacağı zaman ‘ulan’ kelimesini kullanırdı, ‘ulan’ı bu gün piyasada kullanıldığı gibi hakaret anlamında kullanmazdı- ‘benimle tedavi görenlerin çoğu cigara içmeyenlerden oluşuyor’ dedi.

Bir gün okulda Açık Öğretim Fakültesi Sınavları yapıyorduk. Kendisi benim odamın bitişindeki salonda salon başkanı. Sınav başlıyor, salona bakıyor kimse soruları cevaplandıramıyor. Salonu terk edip lavaboya, sigara içmeye gidiyor, koridorları turluyor, bahçeye çıkıyor. Döndüğünde yine adayların soruları cevaplandıramadıklarını görüyor, ‘Yanınızda kitap defter yok mu, niye açıp bakmıyorsunuz?’ deyince bayan öğrencilerden birisi itiraz ediyor. Sizi ‘şikâyet ederim kopya çektiremezsiniz’ diyor. Erol Beyi, hiddetli, sert bir tonla bayana hitaben, ‘kopya sana yasak, herkese serbest, dilediğin yere şikâyet edebilirsin’ diyor.

Sendikal faaliyetlere yeni başlamış olduğu yıllarda dahi etkili, onurlu ve omurgalı bir sendikal faaliyet çalışması yürütüyordu. Dik dururdu. Yerine göre diklenirdi. Sert münakaşalar ederdi, ama mutlaka sonuç alırdı. Hâsılı farklı bir sendikal faaliyet anlayışına sahipti. Sendikal çalışmalarında bizim kesimin standartlarının dışında, oldukça sert bir tavır ve üslup kullanırdı. Sendikanın et-

kisinin çok az olduğu dönemlerdi. İstanbul'un ilçelerinde başa baş, dişe diş mücadele vermek sureti ile üyelere yapılan yanlışların karşısında durur, ilçe milli eğitim müdürlerine ciddi ikaz ve uyarılarda bulunurdu. Onun döneminde çok etkin bir sendikacılık faaliyeti gerçekleştirildiğine bütün arkadaşlarımız şahittirler.

Erol Bey, bulunduğu ortamda İslam'ın ve Müslümanların izzetini korur, mutlaka hakkı ve hakikati söyler, bildiği doğrulardan asla taviz vermez, kolay kolay geri adım atmazdı. Dopdolu bir hayat yaşadı ve kaderin tecellisi ile de çok erken sayılabilecek bir yaşta Mevlâ'sına kavuştu.

Mekânın cennet olsun sadık dost, vefakâr kardeş.

V

“Erol Başkan, kendine güvenen cesur biriydi. ‘Cesur bir adam ayağa kalktığı zaman, diğerlerinin de omurgaları sertleşir. Çünkü cesaret bulaşıcıdır’ diyen Bill Graham, sanki sözünü, onu tanıdıktan sonra söylemiş gibi geldi bana. Güven veren bir yanı vardı. ‘Sözünü kulaktan, gözünü budaktan esirgemeyen’ tavrıyla sanki öğrenci yetiştirirdi. ‘Eğer Allah’tan korkuyorsan, insanlardan korkmana gerek yok’ felsefesi idi onunki. Sözleri sertti ama yüreği gerçekten yumuşaktı. Tanımayanlar bilmez ve genellikle görünüşüne aldanırdı. Onu yakından tanımayanlar, onu çatışmacı kavga adamı sanırdı. Hâlbuki o kavga adamı değil, kavganın adamıydı.”

Ali Yalçın

Bir Dara Adamı Olarak Erol Battal

*Ahmet Gündoğdu**

Medeniyetimiz sohbet medeniyetidir;ilmek ilmek sohbetle örölmüş, tuğla tuğla sohbetle inşa edilmiştir. Sahabe, aynı zamanda sohbet arkadaşlarıdır. Sahabenin yetişmesi sohbet iledir. Gözbebeği Ashâb-ı Suffâ'nın yetişmesi sohbet iledir. Sohbet Rasûl-i Kibriyâ'nın insan yetiştirme metodudur. Sohbet bilişmektir, sohbet halleşmektir. Sohbet metotların en tesirlisidir. Süheyl Ünver'in dediği gibi, "İnsan, yüzde yirmi okumakla, yüzde seksen sohbetle yetişir."

Bakırköy Ticaret Lisesi'ne Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni olarak atandıktan sonra büyük denizin fırtınasında sığınılabilecek bir ada arayışım, beni 'Osman Hoca'yla ve 'Osman Hoca Sohbetleri'yle tanıştırmıştı. 1988'li yıllardan itibaren 15 günde bir, Cuma akşamı gerçekleştirilen ve istikrarı ile dikkat çeken 'Osman Hoca Sohbetleri' bir irfân meclisiydi. 'Osman Hoca Sohbetleri'nde gönüller devşirilir, ruhlar arındırılır,

* Ankara Milletvekili, Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen eski Genel Başkanı

sevinçler, kederler paylaşılır, yaşamın hayhuyundan bulaşan virüsler silinir, her hafta fabrika ayarlarına geri dönülerek öz medeniyetimizle olan irtibat ve Yüce Yaratan'la olan bağ tazelenirdi.

Merhum Erol Battal, 2009 yılında yayımladığı ve 'Osman Hoca Sohbetleri'ni anlattığı bir yazısında, "Öğrenciyi sevmeyi ondan öğrendik. Öğretmenliğin, öğreticiliğin ötesinde olduğunu da. (...) Sıkıntılarımız, mesleğimizden sevgimizi aldığında, O, öğretmenlik adına bir meşale olup, mesleğimizi yaldızlayıp, sevdamızı yeniledi. Öğretmenliğin, bütün sıkıntıları aşan bir aşk mesleği olduğunu sundu bize. (...) Güzel günlerimizde, hastalığımızda, kederimizde, bütün sıkıntılarımızda yanımızda bildik hocamızı. (...) 5 yıldır İstanbul dışındayım, 'Osman Hoca Sohbeti'ne hasretim. Her 15 günde bir, arkadaşlardan, asla saati değişmeyen 'Osman Hoca Sohbeti'nde yaşananları öğreniyorum." diyerek 'Osman Hoca Sohbetleri'ne olan hasretini dile getiriyor.

Erol Battal, benim 'Osman Hoca Sohbetleri'nden sohbet arkadaşım. 1996 yılında Muğla Dalaman'dan İstanbul'a tayin olan ve Bağcılar Barbaros Lisesi Edebiyat Öğretmeni olan Erol Battal, Barbaros Lisesi'ndeki diğer arkadaşlarla birlikte 'Osman Hoca Sohbetleri'nin müdavimi oluyor.

İstanbul, bizim medeniyetimizin maddi ve manevi birikiminin hem toplandığı hem de dağıtıldığı bir şehirdir. Son dönem İslamî harekete mensup örgütlenmeler için de merkez hep İstanbul olmuştur. Milletimizin bağrından, medeniyetimizin özünden neşet eden Eğitim-Bir-Sen'in kuruluş ve ilk örgütlenme çalışma-

larının yürütüldüğü yıllarında İstanbul'un imkanları Eğitim-Bir-Sen'in neşv ü nema bulması için temin ve sarf edilmiştir. Ankara'da bulunan Eğitim-Bir-Sen'in afişleri İstanbul'da basılmış, bültenleri İstanbul'da çıkarılmış, bütün Anadolu sathına İstanbul'dan yayılmıştır.

Erol Battal'la sendikal bağlamda ilk temasımız, 1996 yılında, İstanbul Şubeleri olarak hazırladığımız bir bültene ilişkin eleştirisi üzerine olmuştur. Benim bölge başkan yardımcısı olduğum bu dönemde, bültenin kapağındaki bir ifadenin yanlış olduğunu söyleyen Erol Battal'a, "Öyle hariçten gazel okumakla olmaz, madem yapıları eleştiriyorsun, gel doğrusunu sen yap" demem üzerine bu yaklaşımdan sorumluluk hisseden Erol Battal, sendikada görev almayı ve sendikal hizmette omuzunu yükün altına koymayı kabul etti. Erol Battal'ın sendikacılığa yönelişine bu bülten eleştirisi ve aramızda geçen işte bu muhavere vesile olmuştur. Erol Battal, önce şube yönetim kurulu üyesi, daha şube başkanının ayrılmasıyla 2000 yılında şube başkanı olmuştur.

Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şubede birlikte sürdürdüğümüz sendikal çalışmalarımızı, 2000 yılında önce Genel Araştırma ve Dış İlişkiler Sekreteri olarak, ardından da görev değişikliğiyle Genel Başkan Yardımcısı olarak Genel Yönetim Kurulu'nda görev almamla birlikte bir başka boyutta sürdürdük. Erol Battal, 2002 yılında Eğitim-Bir-Sen Olağanüstü Genel Kurulu'nda Genel Başkan seçilmem ve listemizin bütününün seçilmesi için gayret sarf etmiş, Eğitim-Bir-Sen'in çalışmalarını daha kurumsal bir düzlemde ve profesyonel bir anlayışla sürdürmesi doğrultusunda attığımız adımda bizimle birlikte heyecanlanmıştır.

Erol Battal, sendikacılığını kendi eştığı bir temel üzerine bina etmek için Eğitim-Bir-Sen'in kuruluş yıllarını tanımaya, kuruluş felsefesini kavramaya yönelmiş ve bu çabalar sonucunda, çok erken bir tarihte ve başka bir örneği diğer sendikal örgütlenmelerde ortaya çıkmamışken, 2004 yılında Eğitim-Bir-Sen tarihini ele alan "Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen" adlı kitabı hazırlamış, kitap Genel Yönetim Kurulumuzun tasvibiyle Eğitim-Bir-Sen yayınları arasında yayımlanmıştır.

Erol Battal'ın sendikal mücadele azmi, entelektüel birikimi, sendikanın genel politikalarına ilişkin çeşitli kurullarda dile getirdiği ön açıcı yaklaşım, Eğitim-Bir-Sen'in teşkilatlanmada istenilen noktaya ulaşması için ortaya koyabileceği çalışma umudu, onun Genel Yönetim Kurulu'nda bulunmasının gereğini ve yararını işaret ediyordu. Bu çerçevede, 5-6 Mart 2005 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 2. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Teşkilatlanma Sekreteri olarak yönetimimde görev almasını teklif ettim.

Erol Battal'ı hem müthiş enerjisiyle Eğitim-Bir-Sen'in en önemli çalışma alanı olan örgütlenme çalışmalarına dinamizm getirmesi hem de sendika içerisinde hayır diyebilen sağduyuyu temsil etmesi bakımından tercih ettim. Erol Battal'ı adeta, geçmişte, Erbakan Hoca'ya gerektiğinde hayır diyebilen bir kişilik olarak bilinen Oğuzhan Asiltürk gibi, gerektiğinde hayır diyebilen bir Yönetim Kurulu Üyesi olarak tasavvur ettim. "Erol Bey, bizim Oğuzhan Asiltürk'ümüzdür" demek suretiyle bu tasavvurumu çeşitli mahfillerde de ifade ettim.

Erol Battal, beklediğimiz gibi, teşkilatlarımızda bir heyecan oluşturdu. Samimi çaba ve gayretleriyle Eğitim-Bir-Sen'in adım adım yetkiye koşmasında yol gösterici olarak teşkilatımızın önünde koştu. Entelektüel birikimiyle, Müslümanların meselelerine ilişkin, eğitimin meselelerine ilişkin görüşleriyle Eğitim-Bir-Sen'in görüşlerinin olgunlaşmasına, Anadolu'nun dört bir köşesindeki teşkilat mensuplarımızın söylemlerinin güçlü kılınmasına katkıda bulundu. Sendika yöneticilerinde sendikal reflekslerin gelişmesi ve sendikal davranışların yerleşmesi doğrultusunda Eğitim-Bir-Sen bültenlerinde ve kurumsal sitesinde yazdığı yazılarla sendikanın öğretmeni oldu. Meselâ, bu çerçevede yayımladığı "Bir Aksiyoner Olarak Sendika Yöneticisi" başlıklı yazı dikkat çekicidir. Mezkûr yazıda Erol Battal, sendika yöneticisinin sahip olması gereken nitelikleri dile getirirken yönetme edimini gerçekleştirirken dikkat edilmesi gereken bazı hususlara da özellikle vurgu yapar.

Erol Battal'ın Eğitim-Bir-Sen Genel Yönetim Kurulu Üyeliği iki dönemdir ve iki devreye ayrılır. Birinci devrede, güçlü bir irade ve gayretli bir çalışma ile Eğitim-Bir-Sen teşkilatları üye kaydına yoğunlaştırılmış, gerçekleştirilen Başkanlar Kurulu toplantıları, teşkilat gezileri, seminerler vs. ile teşkilat kültürünün oluşması ve yerleşmesi için çaba gösterilmiştir. İkinci devrede ise Erol Battal'ın entelektüel yönü daha belirgin biçimde ortaya çıkmıştır. Bu devrede, Erol Battal, Özgün Duruş gazetesinde, habername.com adlı internet sitesinde yayımladığı yazılarında yakın tarihte yaşanan ve milletimizi derinden sarsan hadiseleri ve Yeni Türkiye'nin biçimlendirilmesinde işlev yüklenen kurumları tahlile yönelmiştir. Erol Battal, ayrıca Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen camiasından ahirete intikal eden Ahmet

Yıldız'ı, Tahsin Suda'yı, İbrahim Tenekeci'yi, Mehmet Salih Akdoğan'ı hayırla yad eden portre yazılarıyla da vefakar sendika yöneticisi profili ortaya koymuştur.

Eğitim-Bir-Sen Genel Yönetim Kurulu'nu, iz bırakan değerli bir yöneticisini, ömrünün çeşitli aşamalarında birlikteliği olan dostlarının tanıdıkları cepheden ele aldıkları yazılardan teşekkül eden böyle bir çalışmayla yad etmelerinden ötürü tebrik ediyor, Erol Battal kardeşime bu vesileyle bir kez daha Cenab-ı Hakk'tan rahmet diliyorum.

Sendikacılığın Kitabını Yazan Adam

*Ahmet Kaytan **

Yüreğimizin coğrafyasından dumanlar yükseliyor.

Melce arıyoruz!

Ümmetin umudu,

Dünyaya asırlarca hükmetmiş kadim medeniyetin bayraktarları.

Basiretsiz idarecilerin,

Devşirme piyonların küçük bir coğrafyaya mahkûm ettirdikleri

Her tür güzelliğin neşv u nema bulduğu

Mezopotamya'nın mûmbit toprakları.

* Şanlıurfa Büyükşehir Belediyesi Meclis Başkanvekili, Memur-Sen eski Genel Başkan Yardımcısı

Yani Anadolu.

Zaman,

Değerlerden yoksun varislerin.

İstiklal mahkemeleriyle sonuçlanan barbarlıklardan,

Zamana uygun peydahladıkları

Modern mücadele şekilleri.

Ve

Kimliksizleştirme çabalarının son uygulaması 28 Şubat süreci.

...

İnancının gereği örtünenlerin eğitim kurumlarına alınmadığı kamu kurumlarından atıldığı günler...

Eğitim ve hizmet yuvası vakıfların ve derneklerin kapıları kilitli...

Camiler yeniden esas işlevinden uzaklaştırılarak beş vakit namaza adeta mahkûm.

Ve

Dünyalık herhangi bir menfaate yalpalayan dava adamları.

Türkiye'nin âli menfaatleri diyerek susan ve susturulmanın bizleri çıldırttığı bir zaman dilimi.

....

“Ya habibê necar

Rakeve mina hercar

Kapı yeke çare hezzar.”

....

İsmarlama, uyarlama yasalarla yönetilen ülkemizde;

Çıkarılan birçok yasa insanları belli bir kalıba sokma, alan kısıtlamaya yöneliktir.

Kamu çalışanlarına örgütlenebilecekleri yeni bir yapının kapısı -istemeye istemeye- aralanmıştı ,

Kitapta yerini bulamadığımız sendikacılık (kurulmasında emeği geçen herkesten Rabbim razı olsun)...

Hayat suyu kabilinden...

Olumsuzlukları sorgulamaya zemin hazırlayacağını düşündüğümüz sendikal hareketle erken tanışma imkânı bulmuştuk.

Ankara ve İstanbul merkezli gelen haberler bizleri umutlandırmış, sorumluluk almıştık.

Urfâda yapmış olduğumuz çalışmalar ne kadar doğru bir yerde olduğumuzu anlamamız için yetiyordu.

...

Sendikaların olmazsa olmazı kongreler.

Yasa yok, para yok ama sık sık kongrelere ev sahipliği yapan Bem-Bir-Sen Genel Merkezindeyiz.

Öncü sendikamız Eğitim-Bir-Sen İstanbul şubelerinin bulunduğu Vatan Caddesi'ndeki merkezine uğruyoruz.

Madem ülkemde inanca, inanmışa özgürlük yok,

Madem başörtülü kardeşlerimiz okula alınmıyor okuldan atılıyor,

Madem namaz kılan kamu çalışanı arkadaşım fişleniyor,
öğretmenlik yapamıyor, TSK'den atılıyor,

Madem ümmette birlik beraberlik yok,

Madem işgal altında Ortadoğu, “Yüreğimizin Coğrafyası”
toz duman, barut kokusu kaplamış.

Biz de temiz havayı yasakladık bu yüreğe dercesine oda-
yı dumanla doldurmuşlardı.

Masada her halinden bir kavganın tam ortasında oldu-
ğunu hissettiğimiz

Sonraları “sendikacılığın kitabını yazan adam” diye ana-
cağım

Yola aşık,

Işık'a ram,

Yüreğiyle ortada Erol Battal hoca..

...

“Ezberleri tekrar etmenin konforundan uzak olmayı
göze alamayan, kendi düşüncesinin içinde ilerlemeyi
terk edecektir.” (Cihan Aktaş)

Her türlü konfordan uzak bir hayatı yeğleyen Erol
Hoca'nın tıpkı İstanbul'daki gibi, Ankara'da da gür sesi-
nin genel merkezde yankılandığına şahit oluyorduk.

Yine Cihan Aktaş hanımefendinin tespiti:

“Her düşünce sığraması ‘özgür düşünce’ mevcut olana
aykırı geldiği oranda sahibine dönük bir sorgulama,
suçlama sebebine dönüşür.”

Özgür düşündükçe Erol Hoca'ya yönelik sorgulamalar da çoğalmaya ve Hoca ciğerinin tüm kanallarını temiz havaya kapatmak için yüklendikçe yükleniyor, duman ve koku, odasından tüm sendikaya yayılıyordu.

Sıkça başvurduğu, bahse konu ettiği Cemil Meriç:

“Okuyucu ve yazar birlikte aynı derin ve kavranılamaz fısıltıya kulak kabartmayı sürdürüyorlar.” diyor.

Erol Hoca hem iyi bir okuyucu hem de iyi bir yazar

Ve fısıltı onu camiye, medreseye, sohbeta ve sahaflara çekiyor,

Oralarda fısıltıyı kavramaya çalıştığına, huzur bulduğuna şahitlik ediyorduk.

....

Sendikalar büyüdü

Biz de özümstedik

Başarılı da olduk.

Hastalandık...

İktidar hırsı

En iyisini ben bilirim diyen dostlar

Hesaplar hesaplar

Dava adamları

Ve

Bizi değerlerimizden uzaklaştıran, inandırıcılığı olmayan tutum ve davranışlar. Sonuç mu?

...Yıldızlar kayarken.

Yola aşıktır onlar...

Işıktır onları yola ram kılan

Yaşarken yürekleriyle ortadadırlar

Saçtıkları ışık rehberlik eder de

Farkında olmaz insan.

Çoğu zaman anlaşılmazlar (Erol hoca gibi)

....

“Sağken bir tutam tuz koymazlar aşına,

Ölünce abideler dikerler başına!..”

İfadesinde onları görürüz hep.

Her defasında unutuveririz etrafımızdaki güzel insanları

Unutulmuşluklara rağmen hep onlar vardır yanı başımızda

Ve

Hizmet etmenin aşkıyla olsa gerek (!)

“Hak mücadelesinin heyecanıyla yol arkadaşlarımıza ne haksızlıklar yaptığımızın farkında değiliz.”

İtirafımdaki tutum ve davranışımıza devam ederiz!

O heyecanla istişareye de kapıları kapatırız çoğu zaman.

Ne yapıyorum?

Nereye gidiyorum?

Kimim var?

Demeden

Öyle ki, kendimize de acımadan girdaba doğru yüzeriz adeta.

Aşmazlarımızın başında gelen bu hâl, yaşamımızın her alanına sirayet etmeye başlar.

Zamane ilişkilerindeki olumsuzluklar da sarıp sarmalayınca

“özgürlüğümüz için” naralarıyla hülyalı denizlere doğru kulaç atmaya başlarız

“Tutsaklığımızın” farkında olmadan.

Birçok değeri unutmamıza sebeptir naralar.

Titremeden “ben” diyebilen yüreklerde merhameti ararız, hiç aynaya bakmadan.

Ve yıldızlar kayınca yanı başımızdan

Fark ederiz “ışığa aşıkların” bir bir bizleri terk ettiğini...

Sonra keşkeler başlar.

Keşke anlatabilseydim meramımı...

Anlamaya çalışsaydım keşke...

Keşke hakkını helal et ve helal olsun kardeşim diyebilseydim.

Keşke anlasalardı birbirlerini ve keşke mekik dokusaydım aralarında..

Keşke dostlarımın birbirlerine haklarını helal ettiklerini görseydim.

Ve

Keşke emirleri unutmasaydık Hak'tan ...

...

Ülkemizin fikri yapısında etkili olan büyüklerimiz

Sendikal hareketin öncüleri

“Medeniyetin Burçlarında”ki Yıldızlarımız

M.Akif İnan, Serdar Güllüoğlu, Ahmet Yıldız, İbrahim Keresteci, Tahsin Suda,

Sendikacılığın kitabını yazan adam Erol Battal

Ve kendilerini tanıma fırsatı bulamadığımız

Hizmeti şiar edinmiş gönül dostları.

Kimisi hicret

Kimisi vuslat

Kimisi de sürgün ederek gönüllerinden

Bizleri terk ediyorlar.

...

Tüm bu tespitlere muhatap olan bir Erol Hoca tanıdım.

“Vakti kuşanmış”

Zamanın tanığı ve zamana anlam yükleyen

Yürekli dava adamı.

Bir yıldızdı ve kaydı

Oluşan karanlıktan sonra farkına vardığımız yıldızlar gibi.

...

Ümmetin birliği ve dirliğine hayatını adayan, bu doğrultuda yapılan her çalışmayı önemseyen paylaşan

İyi bir eş

İyi bir baba ...

Durum tespiti bağlamında olan “Yüreğimin coğrafyası-melce” şiirini iki üç defa ev halkına dinlettiğini vefatından sonra eşi ve çocukları ifade etti. Onur duydum.

Yüklendiği Hâk davasını sendikal alanda savunurken birlikte olmamızın gururunu yaşıyorum

Böylesine güzel insanlarla karşılaştıran Rabbime şükürler olsun...

...

Bıraktığınız emanetler emin ellerde...

Hizmet devam edecek inşallah..

Mekânın cennet olsun Kekê...

*İnsanlığıyla İz Bırakan Biriydi Erol Battal**

*Ahmet Serin***

Bazı insanlar sessizdir, sakindir, gürültüyü, velvele çıkarmayı ve en önemlisi de gösterişi sevmezler. Kimse- nin bir şey demesini beklemeden zor zamanlarda ortaya çıkarlar, yapmaları gereken neyse bunu da Allah vergisi bir önseziyle sezerek büyük bir fedakârlıkla yaparlar. İş- leri bittiğinde ise, kimseye eyvallah etmeden yine gel- dikleri gibi sessizce çeker giderler.

Onların gitmesi, geride kalan hasarlı yapının onarımının bittiği anlamına gelir aynı zamanda. Harici gözlerden pek kimse fark etmemiştir belki ama gerçekte büyük bir hasar görmüş olan o yapı, onarılmıştır, mamur hale ge- tirilmiştir. Onarımı asıl yapan, o yapının kendine özgü ruhunu koruyanlar ise sessizce çekip giderler; yapı ise, meydan darken ortada olmayanlara kalır çoğunlukla.

Bu anlattıklarına benzer olaylar aslında sadece Türkiye’de değil, dünyanın hemen her yerinde gerçekleşiyor muhtemelen. Biz millet olarak zor zamanlarda or-

* www.dunyabizim.com

** Eğitimci

taya çıkarak o yapıyı onaran kahramanların kim olduklarını irfanî bilgimizle seziyor, onları bağrımıza basıyor, tarihe böyle not düşüyoruz; onlara olan sevgimizle, onları unutmamamızla.

Türkiye’de Müslümanların kamu alanındaki sendikal faaliyetleri de, böyle bir süreci yaşadı aslında. Kurulması meşakkatli, yaşatılması meşakkatli oldu sendikaların. Bugünlere gelindi ama bugünlere gelmek hiç de kolay olmadı. Ve bu görev de, yine zamane dervişlerine kalmıştı elbette.

Derinlere doğru giden biriydi

Bilindiği üzere bu insanlarda büyüme ufka doğru değil, derinlere doğru olduğu için onların derunî boyutunu ancak derinlere ayarlı gözler görebilir, başkalarının bunu görmeleri mümkün değildir.

Türkiye’deki memur sendikacılığının önemli isimlerinden, Eğitim Bir Sendikası’nın ve Memur Sen’in kurucusu Akif İnan böyle biriydi mesela. O da zor zamanlarda hiç anlamadığı bir iş olan sendikacılığa soyunmuş, Müslümanların sesi olabilecek sendikayı kurmak için ortaya çıkmış, sendikayı inançla mayalamış, bu alanda önemli görevler yapmış ve sonra görevini tamamlayıp bu dünyadan öte dünyaya hicret etmiştir.

Yakından tanıyanlar bilir ki, Akif İnan’ın görünüşündeki otoriterliğin altında yufka bir yürek, gözyaşı akıtmaya hazır bir çift göz vardı. Yani aslında, sendikacılık ona göre bir iş değildi. Ama ortada bir görev vardır, inşa edilecek bir yapı vardır ve görevden kaçmak da onların hiçbir zaman yapacakları bir şey değildir.

İşte Erol Battal da, tıpkı Akif İnan gibi bir misyonu üstlenmiştir sendikacılık adına. Çünkü ortada, onarım bekleyen bir yapı vardır, fedakârlık göstermek vardır ve

elbette bu fedakârlık hep onlara düşmektedir. Erol Battal, sendikacılık uğruna o çok sevdiği okumalarını azaltmış, sevmediği bürokrasinin içinde yer almıştır. Böyle bir fedakârlıktır işte bu.

Zor zamanların mimarı olan dervişler

Erol Battal da, tıpkı Akif İnan gibi yine zor zamanlarda ortaya çıkan, yine tıpkı onun gibi büyümesini ufka doğru değil de kalbi derinliğe doğru yapan yiğit bir dava adamı, güzel bir insandır.

Erol Battal'ı 2006 yılında Antalya'da, sendikanın şube başkanlarıyla yapılan bir istişare toplantısında tanıdım. O toplantıya ben de ilçe başkanı sıfatıyla katılmıştım. Orada birçok güzel insanla tanışma fırsatım oldu ama hiç kuşku yok ki bunların arasında en fazla iz bırakanı Erol Battal'dı.

Bir insan, bir başka insanda nasıl iz bırakır?

Aslında herkesin bu soruya verilecek farklı cevapları vardır. Benim için iz bırakmanın ölçüsü, muhababımın varlığıyla, duygularıyla, insani yaklaşımlarıyla, tevazu-suyla, makamın ona verdiği gücü umursamamasıyla ortaya çıkar. İşte Erol Battal, hem konuşmasıyla hem davranışlarıyla hem de üzerine oturmakta güçlük çeken giysileriyle böyle biriydi.

Evet, giysileri üzerine oturmuyordu. İnsanın üzerine güzellik oturduktan sonra giysiler üzerine oturmamış, gam mı yani?!

Başka hiçbir şeyiyle değil, insanlığıyla iz bırakan biriydi. O kadar sade, o kadar dervişmeşrep edası olan biriydi ki, o size söylemedikçe onun sendikada üst düzey yönetici olduğun anlamamız mümkün değildi. Konuşmaktan çok dinlemeyi sevdiğini hatırlıyorum. Bir de sanki yiyecekmiş gibi içtiği sigarayı...

Kimseyi incitmemek için tetik dururdu

rkek olduğu kalmış bir de aklımda. Ama bu, bildiğimiz rkeklik değil, hani yanlış bir Şey söylerim de karşımdaki insanı zerim rkekliğiydi. Bir beyefendi rkekliği, bir dervif Ŗrkeklięi kısaca...

Zaten Şimdi düşünüyorum da “Erol Battal’a en çok yakışan dervişlikti” diye mırıldanırken yakalıyorum kendimi. Ve hatta onu ilk tanıdığımda, böyle naif bir insan nasıl sendikacılık yapabilir, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Daha sonra ona dair tanıklıklardan öğrendiğim üzre, o düşüncemin pek de yanlış olmadığı sonucuna varıyorum Şimdi.

Aslında o, gerçekte sendikacı falan değildi bence. Sendikacı olmak için de, yönetici olmak için de sendikaya girmemişti. Onun sendikada bulunmasının sebebi ile Akif İnan’ın sendikacılığı aynı gerekçeye yaslanıyordu: Ortada yapılması gereken güzel bir iş, katlanılması gereken bir fedakârlık, inşa edilmesi/onarılması gereken bir yapı vardı ve onlar da o yapıyı önce inşa etmek, gerektiğinde de onarmak için oradaydılar.

Akif İnan ve içinde Erol Battal’ın da bulunduğu ekip Müslümanların kamudaki sendikacılık faaliyetlerini başlatmışlar, Akif İnan’ın vefatından sonra tıkanan faaliyetler için de Erol Battal ve arkadaşları yine davayı omuzlamaya koşmuşlardı.

Zahirde bir sendikacı olarak bilinse de, batınıyla bir dervişti Erol Battal. Her Şey bu kadar basit, bu kadar yalın. Mekânı cennet olsun.

Sendikacılığın Öğretmeni Erol Battal

Ali Yalçın*

Kıdemli şube başkanımızdı... Sanırım Ahmet Yurtman o gün aramızda yoktu ve bize onun ağabeylik etmesi gerekiyordu. İstanbul'da beş şube başkanının en yenisi bendim. Onu izlemeye almıştım. Makamına girdiğimiz kudretli bir bürokratin yakasına doğru işaret parmağını uzatarak, "Sen çift rozetli bir adamsın" diye çıkmış, adeta sana güvenmiyorum demişti. Bürokrat gülerken cevap verirken, 'bana haksızlık yapıyorsun' edasındaydı ama haksızlık yapmadığına yeni şube başkanı olarak ben de emindim. Erol Bey'i sevmiş ve "işte bu" demiştim.

Erol Başkan, kendine güvenen cesur biriydi. "Cesur bir adam ayağa kalktığı zaman, diğerlerinin de omurgaları sertleşir. Çünkü cesaret bulaşıcıdır" diyen Bill Graham, sanki sözünü, onu tanıdıktan sonra söylemiş gibi geldi bana. Güven veren bir yanı vardı. "Sözünü

* Memur-Sen ve Eğitim-Bir-Sen Genel Başkanı

kulaktan, gözünü budaktan esirgemeyen” tavrıyla san-ki öğrenci yetiştirirdi. **“Eğer Allah’tan korkuyorsan, insanlardan korkmana gerek yok”** felsefesi idi onun-ki. Sözleri sertti ama yüreği gerçekten yumuşaktı. Tanımayanlar bilmez ve genellikle görünüşüne aldanırdı. Onu yakından tanımayanlar, onu çatışmacı kavga adamı sanırdı. Hâlbuki o kavga adamı değil, kavganın adamıydı. Genellikle söylenmeyi değil, söylemeyi seçerdi. Kırdığı insanlar olabilirdi ama kimse gönül koymazdı. Çünkü ortada genellikle samimiyetle yapılmış bir iş olurdu ve art niyet arayanlar zamanla hakkını teslim ederdi. İnan-dığı yolda, gece zifiri karanlıkta ürpermeden yürüyecek kadar cesur ve bir o kadar da kararlıydı. Çok fazla hesap yapmayan, hesap yapmayı genellikle karşısındakine bı-rakan cömertliği idi onu farklı kılan.

Dinlerken kimsenin göremediğini gören bir zekânın zi-yafetini sunardı. “Sendikacılığın Öğretmeni” ile ne yazık ki şube başkanı olarak çok fazla beraber çalışma fırsatı bulamadık. Genel Merkez kongresi gelip çıktığında, Ge-nel Başkan Ahmet Gündoğdu, İstanbul’dan Erol Battal’ı merkezde değerlendirmek gerektiği fikrini paylaştı. Erol Bey’in de bulunduğu bir ortamdı. İstanbul 1 No’lu Şube’ye yakın bir yerdeydik. Vatan Caddesi üzerinde Aksaray Metro durağı hizasında, ismini hatırlamadı-ğım bir cafeydi sanırım. Genel Başkan, İstanbul Şube başkanları olarak hepimizi çağırmıştı. Sırasıyla herkesin görüşünü sordu. Sıra bana gelmişti. “Bu teklifim hak-kında ne düşünüyorsun” dedi. **“Merkeze çok katkısının olacağını düşünüyorum. Sendikal aidiyeti de, biriki-mi de yüksek bir ağabeyimiz. Erol Başkan, gerçekten teşkilatımızın istifade edeceği biri. Endişem de yok değil. Sözünü düz söyleme ve esirgememe özelliği ne-deniyle sorunlar yaşayabilir”** dedim.

2. Olağan Genel Kurul yapılmıştı ve O artık Genel Teşkilatlanma Sekreteriydi. Yoğun bir çalışma temposunun içerisindeydi. Teşkilatımızın boy attığı bir dönemin çalışma temposunu onun yazılarından anlamak mümkündü. Yazıları adeta bir okul gibiydi. Haber Bülteni geldiğinde ilk onun yazısını okumak, şubedeki herkeste alışkanlık yapmıştı. Şubeler arası tatlı üye yarışından rakip sendikalara had bildiren cevaplara, teşkilat kültürünün gereklerinden ufuk çizen manifestolara kadar geniş bir yelpazesi vardı. O yazar, biz ise ziyafetinden nasiplenirdik. Çünkü kalemi, kelamı gibi zengindi.

Başkanlar Kurulu toplantıları onun ustaca sunumlarıyla başladı. Az kravatlı, çok sivil tarzı, zengin kelime dağarcığı ile daha da sevimli hale gelirdi. Takdimde peşrev kısmını pek beceremezdi; ona işkence gibi geldiğini, ilk arada peş peşe yaktığı sigaradan anladınız. Yüksek sesli, eleştiri içeren tartışmaya girecekseniz, hışmına uğramayı mutlaka baştan göze almanız gerekirdi. Ben hışmına uğramayı göze aldığım için hiç pişman olmadım. Çünkü öfkesi anlık, ağabeyliği sürekli biriydi O.

“Eğer herkes sağa dönerken, kişinin sola dönme cesareti varsa o kişi gerçekten özgürdür” diyen düşünürü doğrulardı. Akıntıya karşı kürek çekmeyi yeğler, uçurtmanın yükselmesinin rüzgâra karşı koymaktan geçtiği düşüncesini benimserdi. Herkesin hilafına hareketi bir anda herkesi şaşirtir ve bazen anlaşılmaz bulunurdu. Hâlbuki onun en anlaşılmaz tarafı anlaşılabilir olmasıydı.

Yeni dönem sendikacılarımızın tamamı Eğitim-Bir-Sen hakkında derli toplu bilgiyi, onun Tahir İnce ile birlikte kaleme aldığı ‘tarihçe’ kitabından öğrendi. Sendikacılığın tarihçesini yazacak sayılı insanlarımızdan biri olması, yokluğunu daha çok hissettiren yanlarından.

Birikimlerini aktaramadı. Sendika için üretim yapacağı en verimli çağında bu dünyadan müsaade istedi; Mehmet Akif İnan, İbrahim Keresteci, Ahmet Yıldız, Tahsin Suda ile birlikte olmayı seçti.

28 Eylül 2012'de aramızdan ayrılırken, kendisini seven dostlarını İstanbul'da toplamayı başarmıştı. Bütün dostlarının kendinden bir parça bırakarak döndüğü Büyükçekmece kabristanlığından bizlerle dualarımız vasıtasıyla konuşan sendikacılığın öğretmenine selam olsun.

Tabutunun Kendi Çakan Adam

*Emrullah Aydın**

Sert iklimi, soğuk, kar-kışıyla insanı zorlu hayat şartlarına hazırlayan, mert insanlar yetiştiren, Mülk-i İslam'ın kilidi Erzurum'da, seksenli yıllarda aynı kaldırımları kullanmış olsak da tanışıklığımız yıllar sonrasında olacaktı. Aramızdaki yaş farklılığından olsa gerek yollarımız keşişmedi. Aynı fakültenin farklı bölümlerinde yine farklı zamanlarda bulunmuşuz. Erol ağabeyin Erzurum geçmişi bu yönüyle Bayburt'tan daha fazladır. Zira sadece fakülteyi değil, liseyi de Erzurum'da, hem de yatılı olarak okumuştur.

Erzurum'da keşişmeyen yollarımız, doksanlı yılların ikinci yarısında İstanbul Aksaray'da sendikamızın oldukça mütevazı şube merkezinde keşişti. 28 Şubat'ın zihinleri dumura uğrattığı bir dönemde, ağır saldırılara

* Bakırköy İlçe Milli Eğitim Müdürü, Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube eski Başkanı

karşılık verebilecek mert, yiğit ve o derece de gözü kara insanlarla birlikteydik.

Memur sendikacılığının zemin arayışında olduğu muhafazakâr kesimde, direniş kültürü ile gelen yeni bir diriliş, filizlenmeye başlıyordu sendikacılık adına. Diğer kesimleri özellikle de sendikaları sistemin (özellikle 28 Şubat'ın) meşrulaştırılmasında payanda olarak kullanılırlarken, bizi alabildiklerine yalnızlaştırıp, sert iklimlere karşı çeliklendiğimizi unutup, şubat zemherisinin insafına terk etmeye çalışıyorlardı. Ya hizaya gelecektik ya da olmayan vicdanlardan insaf bekleyecektik. Üstadın; “Fikrin ne fahişesi oldum, ne zamparası! Bir vicdanın, bilmem, kaçtır hava parası” dizelerini tekrarlayarak, sonunun nereye gideceğini bile dert etmeden devam ediyorduk yolumuza. Güneşi ceketinin astarında saklayan marka Müslümanlardan (!) olmadığımız gibi, saklayanları da o günlerde de hiç sevmemiştik, bugün de sevmiyoruz.

O dönemin Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Yönetim Kurulu Erol Battal başkanlığında İsmail Dervişoğlu, Şaban Abak, Orhan Aydın, Ramazan Yılmaz, Tahir İnce ve şahsımdan oluşuyordu. Şube merkezimizin alan küçüklüğünün yanı sıra imkânsızlıklar da bir o kadar zorluyordu bizleri. Yine de bunlara hiç aldırış etmeden, içecek çayımız, zeytin, peynir ve helvamızın lezzeti, münakaşalarımızdaki heyecanla birleşerek, anlatılmaz bir ziyafete dönüşüyordu. Yönetimimizdeki üç yazar ile sevdasını onlar gibi kitaplara ve okumaya adanmış diğer arkadaşların binlerce kitapla zenginleştirdiği kütüphanelerinden ve derin kültür ve hayat tecrübelerinden gelen birikimle dönemin gündem analizlerini yapıyor, maarife ve siyasi olaylara farklı açılardan bakma imkânı buluyorduk. Yine camiamıza yabancı olan “sendika”

kavramının, M. Akif İnan'ın koyduğu ilkeler doğrultusunda içini doldurmaya, hatta kitabını yazmaya çalışıyorduk. Birbirimizle belli konularda uzlaşma imkânı bulamadığımızdan ciddi tartışmalar yaşıyor, çözüme yönelik farklı görüşler ileri sürüyorduk. Fikirlerimiz farklı olsa da hayata bakışımız Milli Şairimizin “Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak, Alçak bir ölüm varsa, eminim, budur ancak” dizeleriyle hayat buluyordu.

Bizler için dönümlük arsaların, uzun uzadıya yükselen binaların bir önemi yoktu. Cuntaya boyun eğmeme, sistemin parçası olmama, beşli çeteye karşı delikanlıca mücadele etme, geleceğimiz olan çocuklarımıza daha özgür ve müreffeh bir dünya bırakma ve tabii ki Rıza-i İlahiyi kazanabilme en büyük bahtiyarlık olacaktı. Yönetim kurulu üyemiz Şaban Abak'ın şu dörtlüğünün içeriği bize dünyalık için fazlasıyla yetiyordu.

Mendil kadar toprağım olsa şu dünyada
 Bir ağaç dikip de şöyle yaslansam,
 Dalından bir kazma yapsam bir de ok,
 Tabutunu kendi çakmış bahtiyar olsam.

Erol Bey, boyun eğmediği gibi başını dik tutarak gözü kara sendikacılık yapardı. Cesaretinin sınırları pek belli olmaz, nerede duracağı bilinmezdi. ‘*Müdürlerin birçoğu neyine güveniyor?*’ sorusu hep sorulmuştur. Gerçekten de o günün Türkiye’sinde güvenilecek bir yerimiz de tutunacak dalımız da yoktu. Tek desteğimiz inandığımız ilkelerden taviz vermeden Rabbimizin huzuruna çıkabilmektir. Biliyorduk mutlak galibin Allah olduğunu ve O’nun rızasına nail olabilmenin her şeye yeteceğini...

Kasırğanın geçip suların durulmaya başladığı dönemlerde aynı ekiple yolumuza devam ederken Erol ağabey, o

günün şartlarında kısa sürede sendikamıza ve ülkemize Eğitim-Bir-Sen'in tarihçesi kitabını kazandırıyor; sonra Türkiye'nin her tarafında kurumsal kimlik oluşturma amacıyla Genel Merkez çalışmalarına katılıyordu.

Artık, şubatın zemherisi yerini bahara bırakmaya başlıyordu. Erol ağabey için baharın erken geldiğini düşünmeye başladım. Zira Erzurum İmam Hatip Lisesinden mezun dönem arkadaşları, devletin önemli kademelelerinde en yüksek memur unvanlarını alırken, amcaoğlu ve daha birçok dostu da Meclis'te yerini alıyordu. Erol ağabey tercihini hep sendikadan yani mücadeleden yana kullandı. Onun için mendil kadar toprak ve tabutunu çakma bahtiyarlığı her şeyden önemliydi. Eğilme, kıvrırma, dolanma, geveleme gibi terimler onun lügatinde yer bulamadı. Şubat soğuklarındaki o sert mizacını ağustos sıcakları bile gevşetmedi, gevşetemedi. Ondan olsa gerektir ki; yıllarca aynı davaya gönül vermiş, aynı düşünceyi paylaşmış, teşkilatımızın şube başkanlarının birçoğu Erol Bey'i anlayamadı. Hep söyledim burada da tekrar edeceğim; *“Erol Bey'in sendikaya değil fakat sendikanın Erol Bey'e ihtiyacı vardı”*. Yokluğu teşkilatımızda uzun süre daha hissedileceğe benziyor.

Sadece sendikacılık da değil, öğretmenliğinde de bir edebiyatçı olarak, öğrencilerine farklı bir bakış açısı kazandırmayı başarmıştı. Hiç not defteri (o günün şartlarında) taşımadığı gibi yazılı kâğıtlarını da okuduğunu pek sanmıyorum. Bazen ezberlenen bir şiir, bazen okunan bir kitap, bazen de yazılan bir kompozisyon notları belirlerdi. Öyle plan, birinci, ikinci yazılı diye bir şey yoktu. Bir öğrencisi anlattı; birinci dönem edebiyat dersimize Erol Bey geldi. İkinci dönem okula bir edebiyatçı daha atanınca, bu öğretmen dersimize geldi. İlk dersimize geldiğinde “çocuklar söyleyin bakalım en son

hangi konuda kalmıştınız? Erol Bey’le hangi konuya kadar geldiniz? diye sorunca, sınıf olarak herkes; “hocam kitabın içindekiler bölümünü hiç geçemedik ki, içindekilerde kaldık” diye cevap vermişler. Tabii buradan Erol Bey’in hiç ders anlatmadığı değil, dersi, edebiyatı çocuklara derinlemesine vererek, okumanın ve yazmanın ufuklarını göstermeye çalıştığını anlamalıyız.

Kadere boynu kıldan ince olsa da sigarasıyla ölümlerle şakalaşmayı da ihmal etmedi. Sonbaharla birlikte sonsuz hayata ‘*merhaba*’ dedi. Cebinde iki paket Maltepe sigarası olması onun için büyük zenginlikti. Onun dışında birde on bin kitapla zenginleştirdiği kütüphanesi. Bildiğim kadarıyla hastalığı nüksetmeden aldığı orta sınıf bir arabanın borcunu bitirdiği ay Rahmet-i Rahmana kavuştu. Öyle ev, arsa, kaygısı hiç taşımadı. Talha ve Burak’a dünyalık bıraktığı tek şey de bu araçtı. Onun ötesinde bıraktığı mücadele ruhu, bu delikanlılar için en büyük sermaye olacaktır. Mekânın cennet olsun değerli dost.

8. *Güzel Adam*

*Eyyüp Güzel**

Kapanmayan avuçların duası gibi bir adanmışlık, teslimiyet ve samimiyet ile çıktığı yolun ortalarında tanıdığım dev yürekli ve çocuk kalpli abim. Ve o derece sendikacılığın ve çekmiş/gelmiş olduğu mazinin asileşen bu günü. Somurtan bir simanın arkasında sükûn, gülme ile gülmeme arasında tereddüt eden bir mizaç. Yıllar önce tanıdığım, sendikal yolda beraber yürüdüğümüz daha doğrusu arkasından yürüdüğüm dertli insan.

İnsanların hafızasında bir çay kaşığı sesi ve duman. 1 nolu şubede başlayan halen devam eden/edecek muhabbet ve beraberliğimizde azmin en dolusu, ümitsizliğin en boşu ve dostluğun her metre karesidir Erol Abi. Ben ve biz kavramlarını en iyi sunan, siz ve biz sınırını en iyi çizendir. Sendikal ve sosyal hayatında tepelere diz çökmemiş hep dağ hedefine yürümüştür. Ne siyasetin ne de bürokrasinin tabasbus camiasının bir ferdi olmamıştır. Bir parça makam ve yahut ekmek için çizgisinden vazgeçmediği gibi birçok insanı da bu çizgide toplamayı

* Küçükçekmece Mehmet Akif Ersoy İlkokulu Müdürü, Eğitim-Bir-Sen 5 No'lu Şube eski YKÜ

başarmıştır. Çifte kibleliler, çifte rozetliler ve çifte kimlikliler onu hiç sevmemiş ve onun gibilerini hiç sevmeyecektir de.

Yıllar önce bir akşam vakti helva, zeytin ve çay beşi. Bina hizmetlisi sandığım (aslında 1 nolu şubenin yönetim kurulu üyesi) Tahir abinin elinden ikramlar. İstanbul Avrupa yakası başkanları konuşacak. Ben sadece habersiz davetli. Birazdan içeri saç sakalı karışık, asabi biri girdi. Başkanmış. İlk etapta sendikanın niye büyümediğini anlamış gibi olsam da birazdan duyduklarım hiç unutamayacaklarım olacaktı. Çay ve sigara toplantının fahri üyeleri gibi idi. Bana hitaben “Sen ne arıyorsun? Kimsin?” sorusuna “İsterseniz çıkabilirim. Lakin derdim sizinle aynı” cevabı ile başlayan hem dert ortaklığı hem yol ortaklığı başlamış oldu. Zira onun derdi toplumun maneviyatı, din ve vicdan özgürlüğü velhasıl kelimeler Mehmet Akif İnan’ın, Necip Fazıl Kısakürek’in, Sezai Karakoç’un yolu idi. Onun için sendika sadece maddi çıkarlar, sadece mesleki kazanımlar değil mensup olduğu camianın namusu, kültürü, örf ve adetleri, en önemlisi imanı idi. Ailesi gibi gördüğü camia her solukta hatta son solukta dahi koştuğu camia, en değerlisiydi.

Onun iki adı vardı. Ya Erol Hoca idi veyahut Erol Abi. Benim için ise takısız ve ön isimsiz abi idi. Sendika binasında başlayan dostluğumuz daha sonra başka mekânlarda ve evinde devam etti. Ondandır çok şey öğreniyordum. 1 nolu şube benim ilk evim ve oradaki tüm arkadaşlar benim ilk dostlarımdı. Zamanla dostluklarımız gibi mensubu bulunduğumuz camia da büyümüş, insanlar birbirlerini tanımaz olmuşlardı. Aslında dert de büyümüştü. Bütün o dertler ile Türkiye’yi karış karış dolaşıp İstanbul’a geldiği zamanlar görüşür olduk artık Erol Abiyle. Sarayburnu’nda çay vazgeçilmezimizdi. İçi-

mizi döker eritirdik o bardakta. O kadar dolu o kadar dertli idi ki bunu anlamak için yüzüne bakmak yeterli idi.

Manevi hayatta, sosyal ve iş hayatında verdiği mücadelenin bir benzeri idi bedeniyle imtihanı. Bu imtihanda hiç ümitsizliğe düşmedi. Erol Abi ile daha sık görüşür olduk. Sık sık evine ziyaretine giderdim. O hasta hali ile bizi karşılamak için hazırlanır yatağını terk ederek oturma odasına gelirdi. Bizleri ayakta karşılar ve ayakta uğurlardı. Son ziyaretimde artık yatağından doğrulamıyordu. Konuşmada bile zorluk çekiyordu. Buna rağmen gülmeye, ikrama çalışıyordu. “Çok zor Eyyüp, çok canını yakıyorlar insanın. Ciğerimi patlattılar, Ciğerim söndü” sözleri benim için mezarı başında “abi kurtuldun bunca ızdıraptan” tesellisine dönmüştü.

Abi sana bir Sarayburnu temenni ediyorum. Sana ebedi saadetler, mağfiretler, rahmetler, merhametler temenni ediyorum. Bu yazıyı kaleme aldığım gece Kadir Gecesi sana Kuran’ın nurunu temenni ediyorum.

Senden binlerce parça halinde kalan senin yokluğun hiç dolmayacak. Basit bir tezahür farkı ile aynı şeyi tekrarlayan ölüm bu sefer ‘8. Güzel Adam’ı doğurdu. Ruhun şad, mekânının cennet olsun.

Semtimizden Gönü Battal Bir Erol Bey Geçti Hû

*Hıdır Yıldırım**

Dünya tüm aldatıcılığıyla insanı hakiki gerçeklerden koparıyor, sahte gerçeklerin parıltısı insana cazip geliyor ve insan, Hakk'ın ikazını öncelemeyi terk ederek şeytanın iğvasını yaşam biçimi haline getiriyor. Günlük yaşamın hayhuyuna kapılan insan, ancak kendisini, ailesini, yakın bir arkadaşını, dostunu etkileyen bir ilahi ikazla derin uykusundan uyanıyor; olan bitenin farkına varabilirse fâni âlemi bâki âlemin tarlası olarak görüp değerlendiren yeni bir bakış ve yaşayış başlıyor. Fera-setten nasibdâr olmayanlar savunma mekanizmalarını işleterek kendilerince geçerli rahatlama gerekçeleri geliştiriyor ve hayhuy, kısa bir aranın ardından eskisi gibi devam ediyor.

İlahi ikazların en şiddetlisi, en sarsıcı olanı insanın sevdiklerinin ölümüdür. Başkaları ölünce insan, kendisi ölmeyecekmiş, ölüm kendi muhitine uğramayacakmış gibi kayıtsız bir tavır takınabiliyor. Bu sadece ölüm için değil, kaza, bela, felaket, hastalık vb. için de genel geçerli bir tavır. Ama kaza, bela, felaket, hastalık ve ölüm er geç herkesin muhitine uğruyor.

* Öğretmen, Eğitim-Bir-Sen eski Genel Başkan Yardımcısı

Ölüm bizim muhitimize de uğradı. Günahlarına kefaretiler olmasını dilediğimiz ıstıraplı bir hastalık sürecinin ardından arkadaşımız, dostumuz, hocamız Erol Battal'ı genç yaşta dâr-ı bekâya uğurladık. 48 yılın birikiminin zihninde demlendiği ve esere dönüşmeyi beklediği, tecrübenin kemale erdiği ve eyleme dökülmeyi beklediği bir çağında 1,5 yıl hastane odalarında şiddetli acılarla seyreden menhus hastalık onu bizden kopardı. 'Sırtımda bir ağrı var' diyerek doktora gittiği ilk günden Büyükçekmece Gölü'nü gören, kendisinin de mutlaka beğeneceği ebedi istirahatgâhına defnine kadar geçen 1,5 yıllık süreç, çok yakın dostluk-arkadaşlık, ağabey-kardeşlik ilişkisi içerisinde bulunmuş, sırlar-hatıralar paylaşmış bir kimse olarak beni derinden etkiledi.

Aslında Erol Bey'i kaybetmekle neyi kaybettik, sorusuna cevap olmak üzere edebiyat tarihimizde çok veciz bir anekdot var: 44 yaşında vefat eden Muallim Naci'nin vefatının ardından kayınpederi Ahmet Mithat Efendi'ye başsağlığına giden Ahmet Rasim'e Ahmet Mithat Efendi gözyaşlarıyla şöyle diyor: "Rasim! Ne gaib ettik biliyor musun? Hazine desem yanında tamtakır kalır!..."

Evet... Erol Bey, bana göre duyusuyla, duruşuyla, refleksleriyle, birikimiyle, fedakârlığıyla, mertliğiyle, cesaretiyle, korkusuzluğuyla, feragatiyle, cömertliğiyle, vefasıyla hazinenin fevkinde bir değerd.

Acıyı bal eylemeye dönük bir belagat yetkinliğine sahip olmasam da kendisiyle, hakkında hüsn-i şahadette bulunacak kadar muarefem bulunması dolayısıyla bildiklerimi, gördüklerimi ve hissettiklerimi sevenleriyle paylaşmak ve bu surette Erol Battal portresine katkıda bulunmak istiyorum.

Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şube baŐkanıyım. Bir iş için İstanbul'dayım. Bir arkadaşım belli bir saatte Aksaray'dan beni alacak. İstanbul 1 ve 2 No'lu Şubeler Aksaray'da. Sendikaya uğruyorum. Erol Battal ve arkadaşları bir hazırlığın içindeler. Kütahya Şube yönetim kurulu üyesiiken, Kütahya'da yapılan Başkanlar Kurulu'na katılmış olmasından ötürü Erol Bey'i hemen tanıyorum. Falan yerde bir toplantıya gidecekler, telaŐ onun telaŐı. İstanbul'a gelmiş her taŐralı gibi yol yorgunluğunun üstüne günün yorgunluğu eklenmiş, gözlerim kızarmış. Erol Bey pratik bir çözümlerle hem kendisini kurtarıyor, hem de beni memnun ediyor: Üst kat etkin kullanılmıyor, bir odada çekyat ve battaniye var. 'Sen birkaç saat uyu, giderken kapıyı çekiverirsin' diyor. İçten, babacan, mesafesiz, teklifsiz. Öyle yapıyorum. Onlar toplantıya gidiyor, ben uyumaya.

Eğitim-Bir-Sen Başkanlar Kurulu toplantılarına katılıyoruz. Erol Bey, heyecanlı konuşmalar yapıyor. Ağızdan ve boğazdan konuşmuyor. Ciğerden ve yürekten konuşuyor. Sesindeki perdeler, söylediğine tüm vücudunun katıldığını belirten alçalıp yükselmelerle tüm heyecanını yansıtıyor. Onun heyecanı tüm salonu kuŐatıyor, sinerji oluşturuyor, motivasyonu doruğa çıkartıyor.

Erol Bey, 2005'te Eğitim-Bir-Sen Genel Teşkilatlanma Sekreteri seçiliyor. Ankara'ya yerleŐiyor, teşkilatın bütünü'nün derdiyle dertleniyor. Toplantılar için ya da çeşitli bürokratik temaslar için Ankara'ya geliyorum. Arada fırsat oluŐturup Kızılay'a kitapçılara gidiyorum. Elimde kitap poŐetleriyle Genel Merkezde dönünce 'bakayım neler aldın?' diyor. 'Aldık bir Şeyler' diyor, göstermiyorum her seferinde. İçimden de 'Yahu Erol Bey, ne anlarsın sen kitaptan' diyorum. O günlerde kitapseverlere mahsus bir tip öngörüm mü var bilmiyorum. Erol Bey, hiç kitapsever gibi durmuyor. Kitap kurdu olduğunu ve bu

hususta benim onun ancak çömezi olabileceğimi üç yıl fark edemiyorum. Ta ki ben de Genel Merkez'e seçilmeye kadar. 2008'de Eğitim-Bir-Sen Genel Basın Yayın Sekreteri olarak seçiliyorum, o Genel Teşkilatlanma Sekreterliği'ne yeniden seçiliyor. Ankara'da birlikte çalışmaya başlıyoruz. O ilk günlerden bir gün, akşamüzeri, 'işin yoksa şöyle bir dolaşalım Kızılay'ı' diyor. Çıkıyoruz. Benim hiç bilmediğim ara sokaklardaki, hanlardaki kitapçılara, ikinci el kitap satan dükkânlara, hatta korsanlara gidiyoruz. Önceki tavrımı itiraf ediyorum. 'Hakkını helal et' diyorum. Gülüyor, bana Hermann Hesse'in *Siddhartha*'sını ve Eric Hoffer'in *Kesin İnançlılar*'ını alıp hediye ediyor. Kitap alırken hesap kitap yapmıyor. Uygun indirimi denk getirince hesapsız alıyor. Ben bir yerden sonra 'benimki tamam Erol Bey, çok tutacak' diyorum. O, 'benim borcum hiç bitmedi zaten' diyor, çuvala kitap alıyor. Ondandır tanınması gereken çok yazar, okunması gereken çok kitap adı öğreniyorum. Benim kitabiyât hocam oluyor bir nevi.

Beraber Anadolu'yu ve Rumeli'yi dolaşıyoruz. İki kişinin gitmesi gereken programların çoğuna birlikte gidiyoruz. Yollarda kültürden, sanattan, siyasetten ve mutlaka kitaplardan konuşuyoruz. Yakın mesaimiz sırasında başka yakın dostluklarının da olduğunu öğreniyorum. Çay ve sigara. Çaysız ve sigarasız yapamıyorum. Sıkışık programların birinde ilçeden ilçeye hızlı geçişler yapıyoruz. Ben programdaki diğer ilçelere yetişememe endişesiyle konuyu hızlıca toparlıyorum ve vedalaşmaya başlıyorum. O da vedalaşmaya başlıyor. O sıra birisi 'birer çay daha içseydiniz' diyor, Erol Bey hemen oturuyor, 'benimki biraz demli olsun' diyor. (Zaten nerede olursa olsun 'demli olsun' demeyi unutmuşsa da çoğunlukla garsondan rica ediyor, çayı geri gönderip demini arttırıyor.) 'Erol Bey' diyorum, 'seninle işi olan birisi senin sıkışık vaktinde işini rahat görüşecekse çay üstüne çay söylemeli.'

Ve sigara. Erol Bey, günde üç paket Maltepe sigarası içiyor. Yabancı sigaraları sigaradan saymıyor. Sigarasını onar, yirmişer paket alıyor. Çay ve sigaraya hiç ara vermiyor. Odası sürekli duman altı. Sigarasının bittiğini fark etmezse hemen çalışanı aldirmaya yolluyor, gelinceye kadar da bizlerden bir sigara istiyor. Bir sürü de hakaret ediyor bizden aldığı sigaraya. Eğer kendi sigarası yarıda yetişirse hemen söndürüp kendi sigarasından yakıyor. Maltepe'den başkasını sigaradan saymıyor. Maltepe'ye bir şey demeye kalkışınca da 'benim sigarama laf etme, sigarasız kalır istersin, Şaban da laf eder, sonra gelir isterdi' diyor. Teşkilattan gelenler, misafirler, odasındaki yoğun dumana istinaden sigara aleyhine bir iki söz söylemeye kalkıştırlarsa, hele 'Allah kurtarsın' gibi dua cümleleri kurarlarsa hemen karşı çıkıyor, sigaranın zararlı olmadığına ilişkin görüşlerini çeşitli örneklerle ispatlamaya kalkışıyor. Geçenlerde akciğer kanserinden genç yaşta ölen tanıdık birinin hiç sigara içmediğinden, seksen küsur yaşında hala sigarasını içen başka bir tanıdığım hiçbir sağlık problemi olmadığından, geçenlerde bir arkadaşıyla hastaneye gittiklerinde sigara içmeyen arkadaşının tahlillerinde bir sürü sıkıntı çıktığı ama kendisinin tahlillerinin temiz çıktığından bahisle sigarasına olan aşk derecesindeki bağlılığını ortaya koyuyor. Sigaranın zararsızlığına ilişkin görüşlerini ispatlamaya yönelik ortaya koyduğu katalitik teoremi çoğu zaman Erol Bey'e zafer kazandırıyor: "Ben eve serin günlerde kullanmak üzere bir katalitik soba aldım. Sobayı yakıyorum. Ancak soba dumana duyarlı. Sigara dumanı yoğun olarak odayı kaplayınca soba, sigara dumanını yangın dumanı sanıyor ve otomatik olarak sönyüyor. Odayı iyice havalandırdıktan sonra tekrar yanıyor. Ben sigaramdan vazgeçmedim. Soba söndü, ben sigaramı içtim. Sonunda soba sigara dumanına alıştı, sönmemeye başladı. İnsan vücudu da böyledir. Kendisini savunur. Sigara dumanı içmeyene zararlıdır, içene bir şey yapmaz" diyor.

2009 yılının 24 Kasım'ında Saadet Partisi'nden bir heyet, Öğretmenler Günü münasebetiyle sendikayı ziyaret ediyor. Yönetim olarak kabul ediyoruz. Bir süre sonra Erol Bey, 'müsaadenizle ben bir sigara yakacağım' diyor ve yakıyor. Heyet başkanı, sigaranın zararları üzerine malum söyleve başlıyor. Erol Bey sözü alıyor, sigaranın zararlı olmadığına ilişkin tüm donesini ortaya seriyor. Heyet başkanı, 'Erol Bey, bizim Saadet Partisi'nde sizin gibi ikna kabiliyeti yüksek arkadaşlara ihtiyacımız var' diyor. Kim bilir, belki de sigaranın zararsızlığı hususunda o da ikna oluyor.

2011 Mart-Nisan ayları. Erol Bey'le birlikte sendikadan ayrılmak durumunda kalıyoruz. Boşuz. Yapacak işimiz yok, kitapçılar dolaşılıyor. Çay ocaklarında oturuyoruz. Sırtında bir ağırlı olduğundan söz ediyor. Sağa sola doktorlara gidiyor, aylarca teşhis konulamıyor. Haziran 2011. Bir ameliyat için Ankara'da bir hastaneye yatıyorum. Ameliyat için çağıracağız diye bekliyorum. Eşim, hastane girişinde Erol Bey'in eşiyle karşılaştığını, onun da bu hastanede yattığını öğrendiğini söylüyor. Bir alt katta yatan Erol Bey'i ziyarete gidiyoruz. Hastalığı teşhis için ciğerine biyopsi yapılırken ciğer çepere ile ciğeri arasına hava kaçırılmış. Asıl hastalığına ilişkin henüz teşhis yok. Arızı durumun giderilmesine uğraşıyorlar. Bir arkadaşının arkadaşı olan doktorun hatasına kızıyor, süreçteki ilgisizliğine isyan ediyor. Öğleden sonra ben ameliyata alınıyorum. Ameliyattan sonra eşiyle birlikte beni ziyarete geliyorlar. Onun elinde sonda, benim başımda sargı, iki gazi gibi resim çekiniyoruz hastane koridorunda. Hastanede birkaç gün karşılıklı birbirimizi ziyaret ediyoruz. Ziyaretlerimizden birinde yatağının boş olduğunu görüyoruz. Odasının değiştirildiğini söylüyorlar, yeni odasına doğru ilerlerken, tarif edilen odadan Erol Bey'in eşinin 'hemşire hanım' diye feryat ederek fırladığını görüyoruz. Eşimle birlikte dizlerimi-

zin bağı çözülüyor. Ağzımız kuruyor, vücudumuzdan bir şeyler çekiliyor. O üç beş saniye nasıl geçti, odaya nasıl daldık, bilemiyoruz. Erol Bey'in hastalığı epeyce ilerlemiş olan yeni oda arkadaşı bayılmış. Erol Bey iyi, yatağında tüm dinginliğiyle olan biteni seyrediyor. Ortalık az biraz yatışınca alçak sesle oda arkadaşıyla ilgili bizi bilgilendiriyor. 'Hemşehrin' diyor, 'hastalığı epeyce ilerlemiş' diyor.

Ben hastaneden taburcu oluyorum. Birkaç gün sonra, pansuman için hastaneye gittiğimde tekrar ziyaret ediyorum. O gün ziyaretleri hastane bahçesinde kabul ediyor. Hısım akraba, birleştirilen birkaç masa etrafında toplanmış, Erol Bey'in hep sevdiği çaylı sigaralı bir sohbet ortamı oluşturmuşlar. Erol Bey, sabahtan Sağlık Bakanlığı Müşavirliği görevine resmen başlamış, bir kimlik bile çıkarmışlar. Tedavinin devamı için İstanbul'da bir hastaneye gideceğini söylüyor. O gün İstanbul'a gidiyor. İstanbul'da teşhis konuluyor. Eşinden hastalığının menhus adını ve aşamasını öğreniyoruz. Bir ameliyatın ardından acı dolu bir ilaç tedavisi başlıyor. İlaç verildikten sonra her seferinde birkaç gün kendine gelemiyor. Telefonla bilgi alıyoruz, kendini iyi hissedince arıyor, yormamaya özen göstererek ve moral vermeye çalışarak görüşüyoruz. Telefon görüşmelerimizin birinde, 'Dilara ile Sinan'a söyle namazlarından sonra bana da dua etsinler' diyor. Sendikada, odasına uğradıklarında mutlaka kitap hediye ederek sevindirdiği çocuklarımın masumiyetinin dualarının kabulüne vesile olacağını düşünüyor. Dilara ve Sinan, dualarına Erol amcalarını da ekliyorlar.

Ağustos 2011. İstanbul'a evine ziyaretine gidiyoruz. Birlikte gittiğimiz arkadaşlarla hastalığın etkilerini gözlemliyoruz. Üzülüyoruz, üzüldüğümüzü hissettirmemeye çalışıyoruz. Kültürden, sanattan, siyasetten, sendikacılıktan konuşuyoruz. 'Mustafa Kutlu'nun yeni

kitabı çıkmış, gördün mü' diyor. Mustafa Kutlu onun ilk göz ağrısı, Mustafa Kutlu üzerine yayımlanmamış bir çalışması -galiba mezuniyet tezi- bulunuyor. 'Hayır' diyorum. 'Ben aldırđım, okuyorum' diyor, kitabı uzatıyor, 'Adı da manalı değil mi?' diyor, kitabın adını telaffuz ediyor: '*Hayat Güzeldir.*' İçim cız ediyor, evet, hayat güzeldir. Yüzümdeki ifadeyi neye benzeteceğimi bilemiyorum, gülmekli mi olsam ağlamaklı mı karar veremiyorum. Ağlamakla gülmek arası bir ifade belirliyor yüzümde. Arkadaşlardan biri 'Erol Bey, sigarayı bıraktın mı?' diyor. 'Hayır' diyor, Erzurum-Bayburt tınısıyla 'getirin hele sigaramı, şu odayı herekleylim.' Getiriyorlar. Arkadaşla karşılıklı içiyorlar. Hastalığına sigaranın neden olmadığını söylüyor. Dostunu ele vermiyor. İrsi olduğunu, ailede yaygın bir hastalık olduğunu söylüyor. (Vefatından kısa bir süre önce, Fetani Battal Bey'e, 'Amcaoğlu, galiba biz bu sigara işinde hata ettik' dediğini öğreniyoruz.)

Telefonda görüşmelerimiz seyrekleşiyor. Telefona çoklukla eşi veya çocukları çıkıyor. Selam yolluyoruz. Artık dönmüyor telefonlarıma. Mayıs 2012. Sık sık hastaneye kaldırılıyor, uzun süre hastanede kalıyor. Arkadaşlarla yeniden İstanbul'a gidiyoruz. Evde ziyaret edebileceğiz ama evde olma garantisi yok. Hastanede de olabilir. Eve varıyoruz. Evde yok, hastanede. Yedikule Göğüs Hastalıkları Hastanesi'ne varıyoruz. Hastanenin girişinde, zeminde, kemoterapi servisinde kan veriliyor. Bakınırken hemence görüveriyorum. Seviniyor bizi görünce. Ama yorgun ve bitkin. Kısa bir görüşmenin ardından usulca ağabeyini dışarıya çıkarıyorum bilgi almak için. Hastalığın ve tedavinin safahatıyla ilgili bilgi veriyor, 'Hocam fazla konuşurmayın' diyor. İçeriye döndüğümüzde arkadaşlarla 2012 yılının sendikal panoramasını değerlendirmeye giriştiklerini, mevzunun epeyce de dallanıp budaklandığını görüyorum. Bir arkadaşım 'Erol Bey,

sigarayı bırakayım mı, sen bırak dersin bırakacağım' diyor. Düşünüyor, düşünüyor, 'bırakma' diyor. 'Ben günde 4-5 tane içiyorum. Benim hastalığım sigaradan değil. Ben televizyonda duydum. Bu hastalık irsi.' 'Ah Erol Bey' diyorum içimden. 'Sen bugüne kadar hiçbir konuda televizyondan duydum diye ortaya delil süren bir adam değilsin ki.' Bunun adı, en yakın dostunun ihanet edileceğine hiç ihtimal vermemek olsa gerektir. İnşallah da en yakın dostu ona ihanet etmemiştir.

Erol Bey, 28 Eylül 2012 Cuma gecesi, mübarek bir gecede, Hakk'ın rahmetine kavuştu. Aynı gün, İstanbul'da, Güneşli Yaşar Acar Camii'ni dolduran kalabalık bir cemaatin hüsn-i şahadetiyle kılınan cenaze namazının ardından Büyükçekmece Mezarlığı'na defnedildi. Erol Battal ardında, *Divan Edebiyatı* ve *Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen* adlı iki eser, 10 bin kadar kitap, çeşitli dergilerin koleksiyonu ve Eğitim-Bir-Sen adına yayınlanmış ne varsa onun arşivini bıraktı. Tabii ki acılı bir eş, hayırlı iki evlat ve tertemiz bir ad.

Erol Bey'in kitaba, çaya ve sigaraya düşkünlüğü bana hep Hilmi Oflaz'ı hatırlatmıştır. Mahmutpaşadaki sey-yar tezgâhında çorapların yanına *Büyük Doğu* dergilerini de asan, beslediği tavuk ve horozlarını da taktığı isimlerle *Büyük Doğu*'ya abone yapan, Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in azat kabul etmez kölesi, çay ve Bafra sigarası tutkunu, uyurken sigara içemediği için üzülen Hilmi Oflaz'ı. İşportacı Hilmi Oflaz da ardında çay ve sigara tiryakiliği ve ölümünün ardından İSAM'a bağışlanan 30 bini aşkın kitap ve temiz bir ad bırakmıştı.

Erol Battal duyarlıydı. Başkalarının acılarını yüreğinde hissedirdi. Memur-Sen camiasındaki beklenmedik ölümler üzerine kalemine sarılan ilk, çoğu zaman da tek hisli yürek Erol Bey olmuştur. Toç-Bir-Sen'den Serdar

Güllüoğlu'nun, Tahsin Sudâ'nın Diyanet-Sen'den Ahmet Yıldız'ın, Bem-Bir-Sen'den İbrahim Keresteci'nin, Eğitim-Bir-Sen'den Salih Akdoğan'ın vefatlarının ardından en hisli yazılar Erol Bey'in kaleminden çıkmıştır. Erol Bey, duygularını gizlemezdi. Gerekğinde ağlar, gerektiğinde güler, gerektiğinde bağırırdı. Güçlü bir karakterdi. Cenaze namazının ardından cami avlusunda İstanbul teşkilatından Acem Yıldırım, vefatından sonra hastanede Erol Bey'in naaşını gördüğünü, Mehmet Akif Ersoy'un hastalığı sırasında vefatından hemen önce çekilmiş resimlerini andıran bir görünümü bulunduğunu söyledi. Tecelliye bakın ki yaşarken sûreti Mehmet Akif'e benzeyen Erol Battal'ın vefatında sûreti Mehmet Akif'e benzemiş. Erol Bey'in yaşarken Mehmet Akif'in karakter abidesi yaşamını andıran ve Safahat'ta çizdiği portreleri karşılayan hasletleri vardı. Tok söyler, doğru söyler, eğip bükmez, eğilip bükülmez bir adamdı. Akif'çe, 'Sözüm odun gibi olsun, hakikat olsun tek' diyendi; Akif'çe, 'Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim / Onu dindirmek için kamçı yerim çifte yerim' diyendi. Akif'çe, 'Adam aldırma da geç git, diyemem aldırırım / Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım' diyendi. Evet, aynen böyleydi.

Erol Bey'i uğurlayalı üç yıl oldu. Çarşıda, pazarda, otobüste, her nerede olursa, Nokia cep telefonlarının klasik çalma sesini duyduğumda mutlaka Erol Bey'i hatırlıyorum. Ve sesi yan odadan -sendikada odalarımızın arasında ince bir duvar vardı, kapılarımız da hep açık dururdu- gelecekmış gibi oluyor: 'Ve aleykümüsselam kardeş. Şükürler olsun Rabbime. İyilik vallahi ne olsun, uğraşıyoruz. Sizde ne var ne yok. (...)' Başkasında duyduğum bir dua: 'Allah yolunuzu izinizi açık etsin kardeş', bazen bir yalvarı: 'Bak! bak kardeş, Allah rızası için

kardeş, Allah rızası için biraz daha gayret kardeş, bazen bir ironi: ‘Tanrı Türk’ü korusun ve yüceltsin kardeş’ ve arkasından kendine has bol öksürüklü gülüşü.

Televizyonlarda yeni sezon eylül ayında açılıyor. ‘Kurtlar Vadisi’ kanal kanal dolaşmaya devam ediyor. Yeni, belki de eski kanalında fragmanları dönüyor. Polat Alemdar’ın saç sakalı ağarmış. Ne eskiden ne de bugün, Kurtlar Vadisi’ni bir bölüm bile baştan sona seyretmişliğim yok. Fragmanları görünce, Erol Bey’le İsmail Altınkaynak’ın ‘bugün Kurtlar Vadisi günü’ deyip heyecanlanışları aklıma geliyor. Ertesi günü de ‘şöyle oldu, böyle oldu’ diye seyrettikleri bölümü kritik edişleri.

Ankara kitapçılarını dolaşmaya devam ediyorum. Erol Bey’in ilgi alanına giren bir kitap gördüm mü, evirip, çevirip, okşayıp bırakıyorum. ‘Erol Bey bunu mutlaka alırdı’ diyorum. Tanıdık kitapçıların, ‘Abi bunlar yeni gelenler’ deyip önüme sürdükleri popüler-siyasi içerikli kitaplar Erol Bey’in alabileceği kitaplar oluyor genellikle. Karıştırıyor kitapçılar. Penceresi büyük olan Erol Bey’di, ben penceresi küçük olanım.

Erol Bey bir ara ‘kim kimdir’e merak sardıydı. Bir gazete haberinden, bir cenaze ilanından ilginç akrabalıkları fark edince not eder, uzatırdım. Hoşuna giderdi. Şimdi de rastlıyorum ilgi çekici ilişkilere, akrabalıklara. Not almıyorum, verecek kimsem yok artık.

Mayıs 2012’de arkadaşlarla birlikte İstanbul’a ziyareti-
ne giderken aslında niyetimiz helalleşmekti. Yedikule
Göğüs Hastalıkları Hastanesi’nin kemoterapi servisin-
de gerçekleştirdiğimiz 15 dakikalık ziyarette hiçbirimiz
‘hakkını helal et Erol Bey’ diyemedik. Bana münasipti,
benim demem lazımdı, diyemedim. Kamil Uçan, ‘Erol

Bey, bir resim çekinelim mi?’ dedi. Onu da içimden geçiriyordum, diyemiyordum. Kamil Bey’in teklif etmesine çok sevindim. ‘Çekinelim’ dedi. Yanına sıralandık, elimden sımsıkı tuttu. Son görüşümüzü bir fotoğraf karesinde dondurduk.

Erol Bey’in Keçiören Aktepe’deki evi, ümidin bayrağı olmak üzere, 2011 Haziran’ından vefatına, hatta eşi ve çocuklarının hatıralarına dokunmaya cesaret edebildikleri 2013 Şubat’ına kadar hiç kullanılmadığı halde muhafaza edildi. Keçiören Aktepe’deki ev, ‘inşallah şifa bulacak, Ankara’ya işine, düzenine, dostlarına dönecek’ ümidinin bayrağıydı. Eşi ve çocukları bir ince duyuşla yaklaşık iki yıl kira ödeyerek kendilerinin ve Erol Bey’in ümidine hanel getirmediler.

Erol Bey’le yedik içtik, arkadaşlık yaptık, uzun yolculuklara çıktık. Birbirimize hakkımız geçti, onun bendeki hakkı benim ondaki hakkımdan mutlaka fazladır. Ama ‘hakkını helal et Erol Bey’ diyemedim. Ben de helallik istemekle ümidine hanel getirmekten korktum.

Hakkını helal et Erol Bey...

Hakkını helal et Erol ağabey...

“Yâ ilâhî yirini cennet-i a’lâ eyle / Yüzünü gösterüben ana tecellâ eyle” Feyzî

Erol Battal'a Dair*

*İsmail Dervişoğlu***

Muş'tan Ankara'ya gittiğimde merhum Akif İnan'a uğramıştım. O zaman sendika diye bir şeyden bahsetti bana. Sendikayı biliyoruz ama, işçi sendikaları var, hiçbir şey bilmiyoruz. Muş'a gideceksin, sendikayı kuracaksın dedi. Bir şeyler yaptık Muş'ta, sonra İstanbul'a gittik. Yine İstanbul'da Güngören'de temsilcisi oldum 98 yılına kadar. Meşrebime pek uymadığı için sendika, teşkilatçılık veya siyaset, bıraktım.

İki sene sonra bir telefon... Erol Battal, hiç duymadım ismini. 'Görüşebilir miyiz?' dedi. 'Ne için?' dedim. 'Sendika için' dedi. 'Pardon, ben o işleri bıraktım' dedim. 'Görüşelim' dedi. Telefonu kapattık, bir arkadaşımı aradım, 'ya kim bu Erol Battal, beni aradı' falan. Ortak bir arkadaşımız ismimi vermiş. Okuyan birisi dedi, yani beni bildiği için. Bu benim aklıma takıldı, yani hiç olmazsa okuyan birisiyle tanışırız, çünkü sendikayla uğraşmak hiç aklımda yok.

* Yazı İsmail Dervişoğlu'nun Erol Battal'la ilgili bir konuşmanın deşifre edilmiş halidir.

** Öğretmen-Yazar, Eğitim-Bir-Sen 1 No'lu Şube eski YKÜ, 25 Şubat 2015 tarihinde vefat etti.

Gittim, görüştük baktım, içten, gülümseyen bir adam. Biraz konuştuk, sohbet ettik, söyleştik. O zamanda sendika yok denecek gibi bir şey, henüz 2000 yılıydı. 'Beraber çalışalım' dedi. Ben de özür beyan ettim yani. Bu çok ısrar etti falan, 'ya belki olabilir, ben bir düşüneyim' dedim. O arada çocuk gibi sevindiğini fark ettim bu Erol Battal'ın... Ben de kendimi matah bir şey zannettim o anda ve kabul eder gibi oldum. Beraber çalışmaya başladım. Biraz Erol Battal'ı geç bulduk, çabuk kaybettik. Benim hayatımda tanıdığım nadir şahsiyetlerden birisidir.

Öyle 6-7 yıl beraber çalıştık, çok iyi anlaştığımız söyle-nemez Erol Battal'la, ama iyi bir dosttur, Allah rahmet etsin. İstikamet sahibiydi, temiz bir iman sahibiydi. Hakperestti, kimseyi hak etmediği bir makama oturtmazdı. Çok güzel özellikleri vardı; iyi bir dost, vefalı bir dosttu. Ankaraya gittiğinde her İstanbul'a gelişinde mutlaka arar ve Türk Ocağı'nın çay bahçesinde saatlerce sohbet ederdik. 5-6 sene yani ölümünden bir sene öncesine kadar devam etmişti bu. Erol Battal olumlu özelliklerinin yanında biraz geçimsizdi. Ben de ondan aşağı kalır değildim yani geçimsizlik noktasında onun için çok kavga ederdik, tartışırdık fakat hiçbir zaman birbirimizi kırmadık, incitmedik. Her kavganın sonunda bir gün sonra ya o beni arar, ya ben onu ararım, 'gardaş bir çay içelim' der hemen Türk Ocağı'nın bahçesine gider ve geçmişte efendim kavga ettik şöyle oldu böyle oldu hiç onları söz konusu etmez 3-4 saat hep kültürden, sanattan, edebiyattan bahsederdik. Güzel sohbetlerimiz olmuştu. Bu uzun yıllar devam etti mutad bir biçimde Ankaradan her geldiğinde mutlaka orada bir sohbetimiz olmuştur. Vefat ettikten sonra uzun süre vefatına inanamadım yani. Herhalde Erol Battal yine öyle malum mütebessim yüzüyle karşımıza çıkacak ya da bir

telefon edecek ‘gardaş bir çay içelim’ diyecek diye uzun zaman bekledim. Ama Allah’ın takdiri bu. Kendisini hakikaten özlediğim arkadaşlarımızdan birisidir mekanı cennet olsun. Vaktinizi aldığım için kusura bakmayınız, teşekkür ederim efendim sağ olun.

Bu işte emeği olan, bu okulda onu anmada emeği olan arkadaşlarımıza çok teşekkür ederim. Bu vefa dediğiniz şey insanları önemsemek, öldükten sonra da önemsemek önemli bir şey diye düşünüyorum özellikle Erol Battal gibi insanlar için. Çok teşekkürler, sağ olun.

Yüreğe Düşen Loğ Taşı

*Ramazan Çakırcı**

*Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan.
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol;
Sallanmaz o kalkışta ne mendil ne de bir kol.*

Yahya Kemal Beyatlı

Dar'ul bekaya göç edenler, geride bıraktığı güzel eserlerle yâd edilirler. Özellikle büyük teşkilatlarda bir döneme damgasını vurmuş olan şahsiyetler o teşkilatlarda ölüm-süzleşirler. Erol ağabey de sendikal mücadelede “özgün duruş” sergileyerek özellikle teşkilatımızın demokratik teamülleri içselleştirmesi ve ilmik ilmik inşasında; önden yürüyüp yol açmasıyla büyük bir iz bırakmıştır.

Büyük bir teşkilatın kendi kökleri üzerinde doğrularak boy verdiği bir dönemde teşkilatın başında bulunan biri olarak kimi zaman söylemiyle ve eylemiyle kimi zaman kalemiyle yoğun okumalarından damıttığı büyük dokümanlar yapmıştır. Bugün Türkiye'nin büyük bir sivil organizasyonuna dönüşen ve en etkin demokratik örgütü olan sendikamızın omurgasının dik durması, gövdesinin büyümesi ve kılcal damarlarındaki akan demokratik kanın devridaim etmesinde şüphesiz Erol ağabeyin çok büyük emeği vardır.

* Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı

Yazdıklarını yaşayan, yaşadıklarını da yazan teşkilatçı Erol ağabey “Bir Aksiyoner Olarak Sendika Yöneticisi” yazısında aksiyoner bir sendika yöneticisinin portresini çizer; O sendika yöneticisi, “Bir lider olarak gündemi takip etmeli, entelektüel birikim elde edecek çabaların içerisinde olmalıdır. Bunun için entelektüel birikimi besleyecek bir çevre peyda etmelidir. Bu çevreyle haftalık bir iki saatlik bir sohbet halkası oluşturmalı. Bu halkada tarihi, edebiyatı, ilahiyatı, sosyolojiyi, güncel siyasal ve ekonomik gelişmeleri yorumlayabilecek arkadaşların bulunması sağlanmalı. Bu arkadaşların aynı meslekten olmaları gerekmez. Hatta farklı mesleklerden olmaları daha avantajlıdır. Öğretmen, avukat, doktor, esnaf, siyasetçi, imam, sanayici, gazeteci gibi kişilerden oluşmalıdır” diyordu.

Kendisi durumsal davranmalardan uzak, kurumsal düşünmeyi öğretmişti bu teşkilata; “Verilen sözler, yerine getirilmesi mümkün olan konularda olmalıdır. Bir sendikacı asla yerine getirmesi mümkün olmayan sözler vermemeli. Gerçekleşmesi mümkün olmayan vaatler, kişiyi yıpratmış gibi kurumun güvenilirliğini de ortadan kaldırır. Sendikacı sendikal taleplerle kendini yükümlü saymalıdır. Sendikal isteklerin dışındaki taleplerin önünü kapatmalı. Bu tavır kısa vadede sıkıntı yaşıyor gibi olsa da uzun vadede hem sendikayı, hem de sendikacıyı rahatlatacak, sendikanın kendi sorumluluklarına yoğunlaşmasını sağlayacaktır.” diyerek sendikacılığın kısa mesafe koşuculuğu olmadığını sendikacının maraton koşucusu olması gerektiğini vurguluyordu. Davalar taleplere boğulmuş maslahatlarla değil ömür vakfetmiş soluklarla beslenir diyordu adeta.

‘Teşkilatçı kararlı olmalıdır.’ diyordu. Tıpkı kendisi gibi. Ortak akıl mitinglerinden hatırlıyorum. Başörtüsü eylemlerinden hatırlıyorum. Teşkilat toplantılarında mik-

rofonu eline alınca teşkilat sabırsızlıkla ağzından çıkan cümleleri beklerdi. Cümleler döküldükçe teşkilat mensuplarını sarar ve sarsardı. Kararlılığı, düşünsel derinliği, inandığında asla taviz vermemesi Eğitim-Bir-Sen'e çok şey kattı.

Dost sohbetlerinde sendika yöneticilerinin vasıflarını sayarken sendikacı öncelikle nitelikli ve donanımlı olmalıdır, diyordu. "Sendikacı; birikimli olmalı, sendikal kültürü edinmelidir. Sendika nedir, sendikacılığı doğuran sebepler nelerdir, ne zaman, nerede, nasıl başlamış, ülkemizde ve dünyada sendikal örgütlenmelerin tarihçesini bilmelidir" diyordu. "Sendikaları diğer sivil kuruluşlardan ayıran yönlerini, sendikacıların sorumluluklarını, sendikal kavramlar ve sendika literatürünü besleyen bilgilerle donanmalıyız" diyordu.

Teşkilat yöneticilerine düşküdü; Ağrı şube yöneticimiz Salih Akdoğan'ın vefatı üzerine yazdığı yazıda teşkilat yöneticilerine düşkünlüğü ve duygusallığı kendini ele veriyordu. "Sanki yüreğime bir anda bir loğ taşı çöktü... Salih bizlerden uzaklaşmış; bizleri, onu sevenleri terk etmişti. Babamın ölümüyle, öğrenmiştim; ölenin yaşını sormamayı. Her ölümün erken ölüm olduğunu tatmıştım. Ama... Ama işte, Salih'inki..." kelimelerin nasıl düğümlendiğini görmek mümkündü yazısında. Eylül ayının bir sabahında onun vefat haberini duyunca kendisinin ifadesi ile yüreğimin üzerinden bir loğ taşı geçmiş gibi hissetmişim. O sabah her bir teşkilat mensubuyla görüştüğümüzde aynı duyguyu taşıdıklarını hissetmemek mümkün değildi. Her ölüm gibi erken gelen bu ölüm yüreklerde koca bir sızı bırakmıştı.

Şairin deyişiyle "Rıhtımda kalanlar bu seyahatten elemeli... Biçare gönüller! Ne giden son gemidir bu! Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu!"

Mekanın cennet olsun Erol ağabey...

Erol Battal, Sendikal Duruş ve Direniş Kültürü

*Sezai Yılmaz**

Erol ile tanıştığımında İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı idi. Kendisini sendikaya adanmış ve samimi bir örgütçü olarak gördüm. Uşak Şube 2. Olağan Kongresi'ne geldiğinde daha yakından tanışmış olduk. İlk günkü izlenimimden vefatına kadar bendeki Erol izlenimi hiç değişmeden devam etti.

Hem şube başkanlığı hem de genel merkez yöneticiliği onun samimi, değer eksenli ve derdi olan kimliğinden bir şey eksiltmedi.

Erol denince çok sayıda şube başkanı için daha çok çalışma, çıtayı her halükarda nitelik ve nicelik olarak yükseltme anlamına gelirdi.

Onunla iletişim kurduğunuz andan itibaren kendinizi sendikanın ve sendikacılığın ne kadar önemli olduğu heyecanına kaptırırđınız.

* Eğitim-Bir-Sen Uşak eski Şube Başkanı

Erol'la konuşunca, İslami kesimin çalışanlarının en örgütlü, diri ve bağımsız kurumu Eğitim-Bir-Sen'in, sadece çalışanların hak arama ve mücadele zemini değil, aynı zamanda mahallenin tüm kurumlarının ve toplumun öncüsü olduğu algısını oluşturma gayretini hissederdiniz.

Erol, 'sendika büyüyor ancak, ana felsefe ve duruş zemini kaybedilmemeli' derdini taşırdı. Bu tür girişlere karşı direniş ve mücadeleyi korkusuzca dile getirirdi.

Sendikada ister yönetici ister üye olsun onun için ilkelere uymak önemliydi. Talep ve sıkıntı ne olursa olsun ilke ön şart ve müdahale onun için ilkeli olmak zaruri idi.

Sendikanın muhalif yapılar tarafından yıpratılma çalışmaları duyulur duyulmaz hızla bir aktör rolüne bürünür ve gereken tavrı mutlaka zamanında ortaya koyardı.

Başkanlar kurulunda söz alınca katılımcılar dikkat kesilir ve Erol'un konuşmasıyla yeni bir dilin geleceğini bilirlerdi.

'Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen' kitabını yazarak tarihsel mirası zamanımıza taşıması ve sendikamızın el kitabı olarak iftihar duyulacak bir eser bırakmış olması da önemli bir nottur.

Ben Erol'u rahmet ve minnetle anıyorum. Rahmetli kardeşimiz, ashaptan Ebu Zer'in (r.a) Eğitim-Bir-Sen'deki karşılığı idi.

Rabbim mağfiret eylesin. Peygamberimize (sav) komşu kılsın.

Bir Güzel Mücadele İnsanı: Erol Battal

*Şaban Abak**

“Yakın dostum ve uzun süre mesai arkadaşım Erol Battal’ın ani vefatı bütün sevenlerini derin üzüntüye boğdu. Her ölüm, geride kalanlar için elbet üzüntü ve keder sebebidir, fakat Erol’u tanıyanlar onun şahsında sağlam karakter sahibi bir dava adamını, dürüstlük abidesi, mert ve yiğit bir insanı kaybetmenin üzüntüsünü de yaşadılar. Kendisiyle Eğitimciler Birliği Sendikası’nın İstanbul 1 Nolu Şubesinde tanıştım, aynı şubede birlikte çalıştık. Sonra Erol’un kararıyla 2002’de Sendika’nın Genel Merkez Yöneticiliği’ne aday oldum, Ahmet Gündoğdu ve Halil Etyemez’le birlikte iki dönem seçildim. İkinci dönemde Erol da Genel Yönetim’e seçildi, birlikte teşkilatı yeniledik, kurumsallaşmayı sağladık, Anadolu’yu karış karış gezdik, hizmetimiz oldu hamdolsun.

Erol Battal, kurumsallaşmayı, ilke ve prensiplerle hareket etmeyi, tüm karar, plan ve prensipleri mutlaka yazıya geçirmeyi çok önemserdi. Henüz o İstanbul’da şube başkanı ben Genel Merkez yöneticisi olduğum dönemde kendisine

* Şair-Yazar, AKM Başkan Yardımcısı, Eğitim-Bir-Sen eski Genel Başkan Yardımcısı

Yönetim olarak bir sendika tarihi yazma görevi verdik. Zaten kendisinin böyle bir hazırlığı vardı, başarıyla tamamladı ve Eğitim-Bir-Sen yayını olarak bastık kitabını. Tek kuruş telif almadı. Şimdi kendisi de o gurur verici sendikal mücadele tarihimizin bir parçası oldu ve işte arkadaşları, dostları olarak 2015 yılında bir Erol Battal'ı anma kitabı çıkarıyoruz. Genç başkanımız Ali Yalçın'ı ve yönetimini bu kadirşinaslık için ayrıca kutluyorum.

Erol Battal, akciğer kanseri oldu ve bir yıl içinde vefat etti. Ben, bu hastalığı döneminde moral olması için kendisi hakkında ona olan sevgimi, derin muhabbetimi beyan eden bir yazı kaleme almış ve sağlığında yayımlamıştım. Evinde ziyaret ettiğimde yazıdan büyük memnuniyet duyduğunu sevinerek görmüştüm. Şimdi o yazıyı aynen buraya alıyor, kendisine bir kere daha Cenab-ı Allah'tan rahmet ve mağfiret diliyor, evlatlarına, kardeşlerine ve eşi hanımefendiye başta olmak üzere bütün dostlarına ve sevenlerine Erol Battal'ın bir dostu olarak sevgilerimi sunuyorum.”

Dünya denen misafirhanede bizimle aynı dönemde milyarlarca insan yaşasa da biz onlardan çok az bir kısmıyla tanışır, çok daha küçük bir kısmıyla da arkadaş oluruz. Bir ömür boyu tanıyabildiğimiz insan sayısı, birkaç bini geçmez. Bizim için “insanlık” aslında bu tanıdığımız az sayıdaki kişinin şahsında tarifini bulur. Hayatımızda ve yaşadıklarımızda doğrudan tesiri olanlar ise yakın arkadaşlarımız ve dostluğunu kazanmayı başarabildiklerimizdir.

Erol Battal, tanıştığım günden beri hayatımın akışında tesiri olmuş bir dostumdur. Gazeteciliğe ve sinemaya duyduğum ilgiyle İletişim Fakültesi'nde okumuş, çeşitli gazete ve televizyonlarda beni tatmin etmeyen işler-

de çalışmış, sonunda kaderin bir cilvesiyle İstanbul'da öğretmen olmuşum. Erol Battal'la işte bu dönemde, 1997'de tanıştım.

Eğitim-Bir-Sen'in İstanbul 1 No'lu şubesinde teşkilatlanmadan sorumlu yöneticiydi beni aradığında. Bağcılar Lisesi'nde edebiyat öğretmeni idi. Gazeteciliği bırakıp öğretmen olmamdan duyduğu memnuniyeti paylaşarak beni sendikaya davet ediyor, Şube yönetiminde görev almamı ısrarla istiyordu. İkna edebilmek için şiir kitabımı okumuş olduğunu belli eden cümlelerini duyunca şaşırdığımı ve tanışmak için gitmeye karar verdiğimi bugün itiraf etmeliyim. Gittim ve birden kendimi sendikal çalışmaların merkezinde buluverdim. Önce İstanbul şubesinde, sonra iki dönem genel merkezde olmak üzere toplam 10 yıl sürecek sendikacılığım böylece başlamış oluyordu.

O bir “Bey”

Erol, (O gerçek bir “bey”dir ve ben laubali denecek muhabbetlerimizde bile kendisine “Erol Bey” diye hitap ederim, fakat bu yazıda kendisine olan sevgimi ve samimiyetimi ifademe engel olduğunu fark ettiğim için artık kullanmayacağım) doğup büyüdüğü vakur ve yiğit insanlar diyarı Bayburt'un bütün olumlu hasletlerini şahsında toplamıştı. Düşman hisarlarına yalın kılıç saldırmaya her an hazır cengâver bir sertlik içinde ipek atlas gibi incelik ve nezaketle örülü, merhamet ve sevgiyle dolu, coşkun bir şair mizacı saklıyordu. Saklıyordu'yu sadece barındırıyordu anlamında söylemiyorum, gerçekten saklıyordu. Onun yüce gönlünü tanıyabilmek, estetik güzelliği fark edişini, beğenisindeki inceliği, bilhassa büyük sanat eserlerinden duyduğu hazzı ve coşkuyu paylaşabilmek için size adeta izin vermesi gereki-

yordu. Sizin bu izne layık olmanız gerekiyordu, çünkü “müşterisinin bulunmadığı yerde cevherini açma” ilkesine uygun yaşıyordu.

Yayınlanmakta olan belli başlı edebiyat dergilerini abone olarak izleyen, ilk kitabı yayınlanan şairleri bile takip edecek derecede şiirle yakından ilgilenen sıra dışı bir edebiyat öğretmeni idi Erol. Aslında Erol için bu durum sıradandı. Bana öyle geliyor ki o Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni değil de mesela Tarih öğretmeni de olsaydı, hatta öğretmen olmasaydı da yine edebiyata ilgi duyacak, seçkin fikir ve sanat eserlerini büyük haz duyarak okuyacak, okutacaktı.

Nasip oldu, kendisiyle arkadaşlığımız yıllar içinde ilerledi ve ben her geçen gün Erol’u daha çok sevmeye başladım.

Gerçek bir dava adamı

Müthiş cömert, vefalı ve arkadaş canlısıdır. Önce daima karşısındakini düşünür. Saf yalınlık ve samimiyettir.

Gerçek bir dava adamıdır. Selçuklu Sultanlarının mücahit ruhuyla Dede Korkut’un hikmetler söyleyen bilge sesi onda bir mizaç olarak birleşmiş gibidir. Necip Fazıl da okur, Nureddin Topçu da. Mustafa Kutlu’yu kitabının çıktığı gün okur. Evi, her biri yüksek bir beğeniyle seçilmiş birbirinden kıymetli eserlerle dolu mini bir kütüphane gibidir. Memleketi bütün İslam Ülkesi, milleti, hakiki anlamıyla İslam Milleti’dir.

Her Bayburt’lu gibi Bayburt’u ve Erzurum’u çok sever. Memleket sevgisi onda söğüdün suyu, kavağın düzü sevmesi gibi içten ve tabiidir.

İstanbul Şube Başkanı olduğu dönemde, Akif İnan vefat etmiş, sendikamızın genel merkezi adeta kapanma noktasına gelmişti. Kafası sürekli, bu emaneti nasıl yaşatırız, bu müesseseyi nasıl ihya eder, camiamız ve ülkemiz için nasıl işe yarar hale getirebiliriz sorusuyla meşguldü. Niyetini birgün bana açtı. İstanbul'da bir ekip oluşturulacak, bu ekibin sendikamızın Genel Merkez Yönetimine seçilmesi için çalışılacak, seçilen kişiler yeni sendika kanununa göre "profesyonel" olarak aktif sendikacılık yapacak, böylece Akif İnan'ın emaneti yaşatılacaktı. Düşündüğü iki isimden biri bendim, öteki de Ahmet Gündoğdu idi.

Sendikanın tarihçesini yazdı

Erol, fikirlerini o kadar inanarak, içten bir heyecanla anlatır ki size sadece itaat etmek düşer adeta. Karşı çıkmanız, bir hakikate karşı çıkmak gibidir. Ona göre okur yazar biriydim, üstelik iletişimciydim, edebiyat sahasında tanıyanlarım, sevenlerim vardı, sendikanın ideolojik duruşunun korunmasında, gelişen olaylarla ilgili sendikal görüşün oluşturulmasında ve duyurulmasında büyük katkılarım olabilirdi. Hayır dersem, millete hizmet görevinden kaçmış olacak, o çok kızdığım "bohem şairler" güruhuna karışacaktım. Tehdit ağırdı. Böylece Eğitim-Bir-Sen Genel Basın Yayın Sekreterliğine aday oldum ve Erol Battal'ın da büyük desteğiyle, katkılarıyla iki dönem seçilerek 2002-2008 arası sendikamızın tanıtılması ve ülke sathına yaygınlaştırılmasına hizmet etme imkanı bulmuş oldum.

Erol bu sırada değeri ileride daha iyi anlaşılacak bir esere imza attı: Eğitim-Bir-Sen'in Tarihçesi'ni yazdı. Ben de sendikanın yayını olarak binlerce nüsha basıp şubelere ve kütüphanelere dağıttırdım. Bir kurum tarihi olarak

sıcağı sıcağına kaleme alınmış titiz ve çok kıymetli bir çalışmadır.

İdealist lider kişilik

2005 yılında benim aynı göreve ikinci kere seçildiğim kongrede Erol Battal da büyük bir isabetle Genel Teşkilatlanma Sekreterliğine seçilip Ankara'ya geldi. Esasen Erol gibi pür teşkilatçı bir enerjiyi en başından beri Genel Merkez yönetimine seçmemiz gerektiğini o zaman anladım. Sendika teşkilatını üç yılda iki kat büyüttü. İlçelerde teşkilatlanabilmek için bütün ülkeyi adım adım gezip gece gündüz çalıştı.

'Bu işler ekip işidir' türünden sözlerin ağız alışkanlığıyla söylenen ve yaygın kanaatin aksine asla gerçeği yansıtmayan laflar olduğunu da Erol'la birlikte yaşayarak öğrendim. Parti, dernek, vakıf gibi sendikaların da güçlü lokomotif kişilerle yürüyüp güçlendiğini, büyük kararlarında idealist lider kişiliğin sorumluluk şuuruyla kendiliğinden harekete geçip görev üstlenmesiyle mesafe alındığını gördüm.

Yetersiz kişilikler, yapıp ettiklerinin dışarıdan nasıl görüldüğüyle ilgili oldukları için işin makyaj kısmına odaklanır, göz boyama tekniklerinde ustalaşırlar. Erol gibiler ise daima "gaye"ye odaklanmış olarak hak ve hakikati gözeterek süreci yönetmeye titizlenir, görüntüyle ve imajla pek ilgilenmezler. İşimiz gereği Bakanlarla yahut başka devlet adamlarıyla yapacağımız görüşmeler öncesinde Erol'a rica minnet takım elbise giydirir, zorla traş ettirirdik. Çünkü onun bütün dikkati, diyelim Milli Eğitim Bakanı'yla görüşmeye giderken ne giyeceğinde değil, mesela başörtüsü sebebiyle soruşturma geçiren bir tek öğretmen varsa onun hukukunu savunmaya odaklanıyordu.

Bayburtlu Ağlar Baba'nın ahfadından

Erol, Bayburt'un yetiştirdiği büyük alim ve şair Ağlar Baba'nın ahfadındandır. Amcasioğlu Fetani Battal, o dönem Ak Parti Bayburt milletvekili seçilince Kızılay'ın arka sokaklarında bazen üçlü buluşmalar yapıp memleket ahvalini konuşurduk. Fetani Bey, büyük dedelerinin Divan'ını yeniden basmanın çarelerini araştırıyordu. Bazen de “Şaban Bey, anlat bakalım, biz şimdi hükümet olarak ne yapıyoruz?” diye takılıyordu. Erol, bu buluşmalarda çay eşliğinde simit ikram etmeyi adet edinmişti. Ben de altın kıymetinde bu iki delikanlı insanla arkadaş olmanın keyfini çıkarıyor, punduna getirdikçe de Bayburt'un büyüklüğü üzerine fıkralar anlatıyordum. En sevdiği ise İstanbul'da Çamlıca tepesine çıkmış Bayburtlu fıkrasıydı: “Hey gidi mübarek İstanbul, büyüdükçe sanki Bayburt'u andırıyorsun!”

Çoğunda bulunamadım ama bu iki amca çocuğu çay simit buluşmalarını yıllarca ve neredeyse her hafta mütevazı bir çay ocağında sürdürdüler.

Son dönemde okumalarını yakın siyasi tarih üzerine ve bilhassa sivil toplum kuruluşlarımızın tarihi üzerine yoğunlaştırdı. Mefkureci Öğretmenler Birliği'nden MTTB'ye, İlim Yayma'dan Birlik Vakfı'na kadar belli başlı bütün kuruluşlarla ilgili incelemeleri ve hatıratları doktora yapar gibi büyük bir titizlikle okudu.

Dişimizle tırnağımızla büyüttüğümüz sendikamızın “müesseseseleşmesinin”, kalıcı ve köklü hizmetler yapabilmesinin ilmini arıyor gibiydi. Kimsenin durup “ince şeyleri anlamaya” vakti olmasa da Erol, en sıkışık zamanda bile büyük düşünmeyi, meselelere ideal çerçevesinden bakmayı terk etmiyordu.

Erol Battal, benim 2008’de liste dışı kalmamdan sonra bir dönem daha aynı göreve seçilmeyi başardı ve Eğitim-Bir-Sen’in ülkemizin en büyük sendikası olmasında tartışmasız büyük rol oynadı. Ancak o da ikinci dönemin sonunda liste dışı kalarak sendikacılığa veda etti.

Halen bir bakanlıkta Bakanlık Müşaviri olarak görev yapan Erol Battal, son birkaç aydır kanser tedavisi görüyor. Kendisinden kurumsal tarih alanında yazdıklarını kitaplaştırması başta olmak üzere daha büyük hizmetler bekliyoruz. Kolları sıvayıp sağ salim görevinin başına dönmesi için Cenab-ı Allah’tan acil şifalar diliyorum. Bu yazıyı, sevenlerine, şifa ayetlerini okuyup dua etmelerini hatırlatmak ve tanımaktan bahtiyarlık duyduğum bir güzel insana muhabbetimi kısmen de olsa ifade etmek için yazdım.

Ama daha söyleyecek çok şey var.

Erol Battal

*Tahir İnce**

Kimi zaman insana ilişkin konuşmak ve yazmak, konuşana hem acı ve keder hem de tatlı bir tebessüm verir. Benim de şu an itibariyle içinde bulunduğum hale-ti ruhiye işte bu. Bir dostu, bir arkadaşı, bir dava erini genç denilebilecek yaşta kaybetmiş olmanın acısını ve kederini taşıyorum ama aynı zamanda onun gibi güzel bir insanı tanımış ve uzunca bir zaman birlikte çalışmış olmanın tebessümünü taşıyorum.

Bu necip millet, çoğu toplum bilimci ve tarihçinin görüşüne göre yaklaşık iki yüz yıldır Batının dişleri arasında siyasi, ekonomik, kültürel, askeri olarak ezilmekten kendini koruyamamış tüm anlamlarda hem işgale uğramış hem de talan edilmiştir. Bu talan edilme sürecinde, talana gönlü razı olmayan, bu duruma isyan edenler için temel soru şu olmuştur: “ Bu millet bu durumdan nasıl kurtulur?”. Erol Battal’ın hayatındaki temel sorulardan biri de buydu. Onun için Erol Battal, Kur’anî yoldan

* Öğretmen, Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No’lu Şube eski YKÜ

sapmanın, bir milleti getireceği yeri anlamak için Akif'i okurdu. Bir milletin acı ve ızdırap dolu talihini anlamak için Sezai Karakoç'un dizelerindeki sızıyla sızlanırdı. Düştüğü çukurdan tekrar şahlanıp çıkabilmenin yollarını keşfedebilmek adına Necip Fazıl Kısakürek okuyarak bilenirdi. Cahit Zarifoğlu'nu okuyarak çocuk kalbini dünyevileşmeye meyletmekten alıyordu.

“Cellâdına Gülümserken” şimdilerin, moda deyimiyle, “Stockholm Sendromu” içerisindeki bir milletin kültürel yozlaşmasına bir isyan, bir dik duruş, bir itirazdı İslamcılık söylemi. Bu söylem yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin daha ilk gününden beri bu toprakların asli unsurunun kendisi olduğunun farkında olarak, aşikâr bir dille erimeyi hedefleyen batılılaşma söylemlerinin tam karşısında, dimdik durmuştur. Bu dik duruş Erol Battal'ın hayatının omurgasıydı. Erzurum'da öğrenciyken de öyleymiş – ki biz bunu daha sonra onu orada tanıyan ağabeylerimizden öğrendik- İstanbul'da öğretmenken de öyleydi. Bu dik duruş en son somut olarak Eğitim Bir Sen çatısı altında kendisini gösterdi. Bu çatıyı yüce bir davanın bir alanı olarak gören ve elinden gelen tüm gayreti özveriyle gösteren ve çevresindeki insanlara da bu çatı altında gayret göstermeyi öğütleyen Battal ağabeyimizdi.

Modernleşmeyi batılılaşma olarak okuyan Kemalist elit karşısındaki Anadolu insanının kasvetini anlatmak için çoğu zaman Abdurrahim Karakoç'un “Oy dedi yutkundu eğdi başını” şiirini mırıldanırdı. Pala bıyığı, kalın kaşı ve esmer teniyle Anadolu insanının bedensel özelliklerini taşıdığı gibi zorluklar karşısında direngen duruşuyla, doğru bildiğinde ısrar etmesiyle kadim medeniyetin bir evladı olduğunu da gösterirdi.

Peygamberimiz Hz Muhammed (S.A.V) şöyle buyuruyor; “İnsanoğlu öldüğü zaman, bütün amellerinin sevabı da sona erer. Şu üç şey bundan müstesnadır: Sadaka-i câriye, istifade edilen ilim, kendisine dua eden hayırlı evlat.” Erol ağabey sana dua edecek iki güzel genç bıraktın. Rabbim onların bahtlarını açık ve güzel eyleye

Güzel dost sana rabbimden rahmet diliyorum. Mekanın cennet olsun İnşallah.

Vardım ki Yurdundan Ayağ Göçürmüş

*Tahsin Yıldırım**

Nerede bir Türk şehrine, kasabasına, köyüne yolunuz düşse orada bir veya birkaç veli yattığını görür yahut işitirsiniz. Halkın onlara karşı hürmeti ve teveccühü o kadar derindir ki her birerleri hakkında sayısız kerametler, efsaneler anlatılır. Çok zaman birbirlerine benzese de işte bu efsanelerdir onları bütünleştiren, millet şuuruyla besleyen. Oralarda toprağı bu kerametler kutsallaştırır; suyuna lezzet, havasına esenlik katar.

Her çağın içinde üzerine tarihin kokusu sinmiş kişiler vardır. Ne o kişiyi çağdan ne de çağı o kişiden ayırmak mümkündür. Yine her çağda öyle fikirler öyle ideolojiler öyle kavramlar ve konular vardır ki bazı şahsiyetlerle anılır ve o şahsiyetler üzerinde mütecessim olurlar. Çağın süruru ile birlikte hüznünü de tadararak yaşayan bu tür insanların sesleri gökkubbede asırlar boyunca çınlar durur.

Kelimelerin içlerini dolduran anlamlar bazen onlara ihtişam ve efsane katarak sûtret de verirler. Benim zihnimde duyduğum an suret bulan isimlerden biri de hiç şüphesiz Erol Battal olmuştur. Öğretmenliğe atandığım 1999 yılının Ekim'inde ilk olarak Barbaros Lisesinin küçük

*Bağcılar Fatih Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Müdürü, Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanvekili

ama mütevazı ve samimiyet dolu öğretmenler odasında keşişti yollarımız. O, Ankara'ya gidene kadar o odanın sonradan bölünen sigara içme bölümünde yıllarca aynı demlikten cay içip aynı paketin sigaralarını tükettik muhabbetle... Kendisinin o kadar güzel sohbeti vardı ki sigara içmeyen arkadaşlar bile sigara içme bölümüne gelir o deryadan ne kadar damla damıtırsa kendine kâr sayardı. Aynı branştan olmamız hasebiyle de rehber öğretmenimdi aynı zamanda. Bir müridin şeyhine olan bağlılığı gibi kendisine hürmet ve saygı duyar ilminden, kişiliğinden, dünya görüşünden, hayata bakışından ve sendikal birikiminden mümkün mertebe istifade etmeye çalışırdım. Gerek fikrî dünyamda, gerek kişiliğimde gerekse de öğretmenlik hayatımda derin izler bırakan, bende yeni ufuklar açan bugün her zamankinden daha çok yokluğunu hissettiğim akıl bir insandı benim için.

Her ne kadar o, Erol Battal olarak anılsa da biz onu hep 'Erol abi' olarak tanımış; genç yaşına rağmen hayat karşısındaki derin birikimi, dervişane tutumu, mücadele ruhu ve insan yetiştirmedeki özverisi ve inancıyla bizlere sadece abilik değil hamilik de yapmıştır.

Bayburt'ta biz söz varmış, "Zihni'yi bile güldürür." diye. Herhalde "Ölüyü bile güldürür" demeye gelir. Buna göre Zihni'nin gülmeyle arası iyi olmamalıdır. Hemşehrisi Bayburtlu Zihni gibi yaşadığı dönem zor yıllara gebe dir. Taşların bağlanıp köpeklerin salıverildiği 12 Eylül ve 28 Şubat süreçlerini en derin ıstırapıyla yaşamıştır. Bu süreçlerde toplum içerisinde kahkahayla gülmeyecek kadar derin edep ve haya sahibiydi. Kendisini ilk görenlerde 'iyi bir solcu' intibayı bırakan gür ve siyah bıyıklarının altından sadece tebessüm ederdi. Herhalde Bayburt'un havasından suyundan olsa gerek yine hemşehrisi gibi yanlış gördüğü her şeyi gerek sözle gerek kalemiyle eğilmeden bükülmeden hicvederdi. Kaleminin mürekkebinin son damlasına kadar kullanırdı.

Son derece açık sözlü ve sert karakterliydi. Ecelin orağını Azrail'in elinden alıp kendi boynuna dayayacak kadar da cesaret sahibiydi. Cesareti bulaşıcıydı; kim onun yanında bulunsa tarifi imkansız bir güven hissedirdi. Çatışmacı ve sert görünümüne rağmen çok merhametli ve munis bir kalbi vardı. Gözlerinde ise hep acıyla karışık çocuksu bir gülümseme vardı. Fethiyede görev yaptığı yıllarda her gün ev dönüşünde eşine çiçek götürece kadar romantik ve sevgi dolu; ilkokula giden oğlu âşık olduğunda onunla beraber o melankoliyi yaşayacak kadar da duygusal bir insandı. Her ne kadar zamanının çoğunu sendikada geçirmiş olsa da hafta sonu kahvaltılarını çocuklarıyla geçirmeye özen gösterirdi. Bu kahvaltılarda çocuklarıyla beraber şiir sohbeti yapıp, onlara şiir okuyup ve okutacak kadar da entelektüel bir babaydı.

İlahi emir ilk olarak 'oku' demişti; o da hayatı ve anlamını okumuştı ve evindeki en büyük yer olan salonu kütüphane yapmıştı. Bu denli okuma ve okutma aşığı olan bir adamdı. Şube başkanlığı yaptığı yıllarda bir gecede tek başına sendika bültenindeki tüm yazıları farklı müstear isimlerle yazacak kadar derin bir birikime ve entelektüel bir kimliğe sahipti. Verdiğini unuttur, alacağını bağışlardı. Mal endişesinden o kadar kendini soyutlamıştı ki cebinde kitaptan ve yaktığı sigaradan başka bir şey taşımazdı.

Izdırabını duymadığın dert, derdini çekmediğin dava senin değildir, düsturuyla inandığı dava uğruna yılmadan yıkılmadan direndi. 'Sendika'yla şahsiyet bulan bu dava uğruna sonunu düşünmeden baş koydu; sarsılmadan, yalpalamadan göğüs gerdi her fırtınaya... Davasıyla o kadar hemhal oldu ki onu görebilmek için farklı bir gözle bakmak gerekiyordu. Merhamet, fedakarlık, samimiyet, sabır, azim gibi bir 'dava adamı'nda olması gereken tüm hasletlere sahip ve bu bunları ömrünün sonun kadar da muhafaza edecek kadar da erdemliydi.

Söyleyecek bir şeyi bulunmayan adamın ebkem doğmamış olması kendisi için musibet olacağını bilmiş olacak ki hakkı ve doğruyu her ortamda dillendirmişti. Hiçbir zaman ‘zamanın adamı’ değil her zaman ‘ideallerin ve doğruların adamı’ olmuştu.

Öyküsü olmayan bir insanın acıları da olmaz, diyordu Hesse... Ve ilk kendisinden tanıdığım Mustafa Kutlu’nun ‘Uzun Hikâyesi’ gibi bitmeyen bir hikayesi vardı onun. Necip Fazıl’ın

Son gün olmasın dostum, çelengim, top arabam

Alıp beni götürsün tam dört inanmış adam

Mısraları onun şahsında hayat bulmuştu.

Merhumun en çok sevdiği şiiirlerden biriydi Cahit Sıtkı’nın ‘Otuz Beş Yaş Şiiri’... Belki de kendi ölümünü görüyordu bu en sevdiği mısralarda...

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!

Her yıl biraz daha benimsediğim.

Ne dönüp duruyor havada kuşlar?

Nerden çıktı bu cenaze? ölen kim?

Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar

Eylül... Girdap kalesinden hüüzün vadilerine doğru katran türkileri söyleyen ve aşk kakmalı sedef saplı hançerlerin hışmına uğramış bir mevsim kölesi... Az biraz da gözlerde hüüzün...

Öyküsü olan adamın acılarının süktüna erdiği zaman...

‘Bazen ölmeyi beceren ve ölümden, ölümsüz bir şiiir yaratabilen biri de bulunmalıdır’ sözü sanki onun için söylenmişti. Gök ekini biçer gibi hayatla vedalaşmıştı hepimize ölecek yaşta olduğumuzu hatırlatarak... Ölüm onun kırçıl sakallarında ve çile çekmiş o yüzünde hiç bu kadar güzel ve sevimli görünmemişti hastahane morgunda ona son kez baktığımda...

Nice şairler, yazarlar, entelektüeller vardır ki yaşadıkları çağda baş üzere yer verilmişken sonradan adları anılmaz olmuş ve yine niceleri vardır ki hayatlarında kimse dönüp bakmazken öldükten sonra yere göğe sığdırılmamıştır.

‘Ölüm herkesi değiştirir, ölü hariç.’ Ölüden gayrı herkesi değiştiriyor. Kalanlara kadir kıymet bilmeyi belletiyor. Her cenazede biraz daha soyunuyoruz dünyevi hırslardan... Musalla taşlarının başında, vakit damıtıyoruz ömrün kalanından; paylaşmak için geride kalanlarla...

Gidenlerin ardından kalan sözler, insanların ölüyü anarken kullandıkları sıfatlar, iyi kötü dualar... Gidenlerin söyledikleri... Gitmeden dünyaya söylenecek son sözler... Giderken söylenen sözler ve geride kalanlar için tembih sözleri... Bunlar geride kaldı ama merhum kıyamete dek kendisine rahmet okutacak iki miras bırakmıştı... Bir göz bebeği sendikası, bir göz bebeği çocukları... Bu mirasa hakkıyla ve layıkıyla sahip çıkmak düşünüyor bizlere...

Mekânın cennet, ruhun şad olsun... Dualarımız seninle...

Bâb-ı lütfun çâkeri uşşâk-ı sevdadan geçer

Milk-i bâkîden gelen bu fânî dünyadan geçer

1. Bu kıymetli, kadirşinas ve vefakâr çalışmanın ortaya çıkmasında başta emeği olan Eğitim-Bir-Sen Genel Başkanı Ali Yalçın ve Hıdır Yıldırım'a; yine bu çalışmaya yazılarıyla katkı sağlayan tüm dostlara teşekkür ediyorum.
2. Merhum Erol Battal'ın isminin Bağcılar'da bir ortaokula verilmesinde emeği olan Bağcılar İlçe Milli Eğitim Müdürü Mustafa Yılmaz ve İstanbul Milli Eğitim Müdürü Dr. Muammer Yıldız'a şükranlarımı sunuyorum.

İnatçı ve İsrarcı Bir Vefa Adamı: Erol Battal

*Tamer Gürbüz**

2003 yılıydı. Bir gün Erol Battal'la Aksaray'daki sendikanın 1 No'lu şubesinde buluştuktan sonra il milli eğitim müdürlüğüne gitmiştik. Erol Battal'ın birinin sorunu olduğunda bizzat fikriyle, zihniyle ve bedeniyle enerjisini, zamanını ve emeğini harcamaktan çekinmeyen bir yapısı olduğuna o gün şahit olmuştum, Beni tanıımıyordu, tanınması da gerekmiyordu. Çünkü sendikanın bir üyesiydim ve bu onun için yeterliydi.

Ömer Balıbey o yıllarda il müdürüydü ve bizi odasında ayakta karşılaması bana tuhaf görünmüştü. Hal hatır sorma faslından sonra bize dönerek: "Çocuklar size çay söyleyeyim, siz çayınızı içerken ben de bir öğle namazını kılayım" diyerek hemen arka tarafta bulunan diğer odasına girdi. O yıllarda bunu söylemek bir il müdürü için kolay değildi. Ancak Erol Battal güvenilirildi, onun hürmetine yanında getirdikleri de güvenilirildi.

* *İbn-i Sina Anadolu Lisesi Müdürü, Erol Battal'ın öğretmen arkadaşı*

Döndüğünde Erol Battal nezaketle ve önü ilikli şekilde, ancak o zarif duruşuna rağmen dik ve ezik olmayan eylem adamlığı kimliğine yakışır kararlı bir şekilde geliş sebebimizi izah etti. Haddini aşmadan, ancak inancından ve düşüncesinden taviz vermeden inatçı ve ısrarcı şekilde yapılan bu görüşmenin ardından özel kaleme, Ragıp Üye'nin yanına geçtik. Gördüğümüz saygı ve itibar burada da fazlasıyla devam etti. Çaylarımızı içmiştik ki, Erol Battal'ın yavaş yavaş gerilen yüz ifadesinden ve sabırsız hareketlerinden kalkma zamanımızın geldiğini anladım.

Dışarı çıktığımızda ben istediğimi elde etmiş olmanın gönül mutluluğu içindeydim. Müntesibi olduğum sendikanın yöneticisi güçlü kişiliğiyle beni etkilemiş, gördüğümüz itibar ise hayli şaşırtmıştı. O ise hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi, alelacele bir sigara çıkardı cebinden ve aynı hızla yakarak dumanıyla ciğerlerini doldurdu. Acelesinin nedenini anlaşılmıştı, şu an artık onun da neşesi yerindeydi. Dönüş yolunda, ağır adımlarla onun elinde sigarası Cağaloğlu yokuşunu tırmanmayı sürdürürken, yüzüne bir çocuk tebessümü yayılmış halde, bana dönerek: “İl müdürlüğüne gelmenin neyini sevmiyorum, biliyor musun?” dedi.

Aynı saflıkla sordum, “Neyini abi?”

“Her gelişimde yaklaşık bir saat sigarasız kalıyorum, bu benim için çok uzun bir süre...”

Kendisine Cenab-ı Hakk'tan rahmet dileğimle...

Anadolu Kokan Münerver

*Zekeriya Temur**

*Hakikat gizli güzel
Güzeli gönül sezer
Nefsini bilen beşer
Her dem Cennette gezer*

*Zalimler ayan beyan
Kol keser boyun keser
Nerde İbrahim baltan
Bıraktın mı hiç eser?*

2003 başlarıydı... Sendikanın sigara kokan odasında yönetimden Tahir Bey'in demlediği çayı içerken, 'burada ne yapılır, ben hangi işlere bakacağım?' üzerine sohbetে dalmıştık. İçine kapanık ve çekingen başlayan sohbetimiz nasıl olmuştu da felsefi bir hal almıştı anlamadım. Sanki bugün değil de önceden tanıdığım ağabeyim gibiydi.

* Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu şube çalışanı

Öğleden sonra bir ara zil çaldı. Kapıyı açıp bekledim, ayak seslerinin bulunduğu ikinci kata ulaşmasını. Kulağında telefonla kendisine fırsat vermeden konuşan kişiye sinirlenmiş bir yüz ifadesiyle kapıya kadar geldi beni görünce ufak bir tebessümle hızlıca “Selâmün aleyküm” deyip kulağında telefon, odasına geçti.

Şimdi anlıyorum ki “Tebessümle selamlaşmayı aranızda yayın” emrini öylesine samimi dinlemişti ki; duymakla kalmamış öğrendiğini kendine ilmek ilmek işlemiş bir mümindir.

Diğer odaya geçip Tahir Bey’in karşısına oturdum. Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan içeriden gelen sese kulak kesiliyorduk. “Hocam sen benim üyeme, velev ki üyem olmasa bile bir öğretmene bunu yapamazsın. Kendini ne zannediyorsun sen. Müdür oldun diye öğretmenin sahibi mi oldun, kölen mi o insan? Bir saattir ben dinledim, şimdi sen dinleyeceksin. Bu konuda benim üyem haklı, Sendika olarak üyemin hakkını sana yedirmem”le başlayan, baştan sona haklının yanında, haksıza karşı dimdik duran ve haddini bildiren telefon konuşması bugün gibi hatırımda...

Asr-ı saadette olsaydınız köleliği kaldıran, zalimlere var gücüyle karşı duranları görürdünüz...

O an düşündüm ki iyi insanların yanımdayım ve anladım ki doğru yerdeyim.

On-on beş dakika süren telefon konuşmasının ardından Tahir Bey’le oturduğumuz odaya tekrar selam vererek girdi ve odaya saygıyla, muhabbetle dolu bir hava verdi. Kısacık bir tanışmanın ardından daha önceki çalışanların okulunu burada bitirip daha iyi maaşlı bir iş bularak

ayrıldıklarını, kimisiyle bazı anlaşmazlıklardan dolayı yollarını ayırdıklarını anlattı. Üye sayısının ve aidatların az olduğunu anlatıp bana az bir maaş öneriyordu. Ben çoktan kararımı vermiştim, Anlaştık. Sonra buradaki çalışma hayatımı belirleyecek olan benden beklentilerini sıralamaya başladı; “Mutfakta çay eksik olmayacak, odalar temiz ve düzenli olacak, telefonlar ilgili kişilere yönlendirilecek, yazı işleri yapılacak ve erken veya geç açılması önemli değil ama kapıya gelen kişi sendikayı açık bulacak.”

Yakın zamanda askerliğimi yazıcı olarak yaptığım için karşısındakini robot gibi gören, insanlıktan çıkıp adeta “firavunlaşmış” da; kibir dağından acilen ve eksiksiz uyulması gereken emirler savuran sureta insanlarla çalışmışım. Ama burada başka bir şey oluyordu; yapmam gerekenler o kadar nazik ve beyefendi bir komutanın ağzından çıkıyordu ki diliyle söylediklerinin yanında, üslubuyla “insanız eksiklerimiz hatalarımız olabilir tek istediğimiz karşılıklı sevgi saygımızı zedelemeyelim” diyordu. Elhamdulillah beraber çalıştığım yıllar boyunca da sonrasında da öyle oldu. O gün sendikada işçi-patron arasında bir sözleşme değil, abi-kardeş arasında gönülden gönüle anlaştık.

Allah Resulü (s.a.v) de öyle yapmamış mıydı? Karşısındaki insana değer verip, hak ve hakikati anlatıp, yazılı olmayan bir sözleşmeyle gönülden anlaşmamış mıydı?

Ufak detaylar gibi görünebilir ama merhum başkanımın yaşadığı hayatta bakışını, kimi kendine rehber edinmiş ve kişiliğini hangi kutlu kaynaklarla şekillendirmiş olduğunu gösteren önemli numune davranışlarıdır diye düşünüyorum.

Bir akşam sendika çıkışı çok acil bir yere yetişmemiz gerekiyordu. İlk taksiyi çevirip üç kişi bindik. Selam verip öne oturdu. Taksimetre açıldı araba ikinci vitese geçti geçmedi sertçe “çek sağa kardeşim, çek sağa” deyip çabucak parasını verdi. İndik ama bir şey anlamamıştık.

- Erol Abi ne oldu, niye indik?

- Puşt herife, Allah'ın selamını verdik, almadı.

Bu tavır iman ettiğini yaşamak değildir de nedir?

Sabah... Öğle... Akşam... Çat kapı sendikaya gelirdi, çoğunlukla da misafirlerle. Hep beraber Tahir Bey'in hazırladığı katıkların yanı sıra peynir, zeytin, domates ve çaydan mücehhez sofralarda doyulmaz ama atıştırılır, uzun uzun sohbetler çay ve sigara dumanıyla yoğunlur, kimi zaman Karadenizli kimi zaman Bayburtlu fıkralarıyla doyulurdu.

Misafirimiz olmadığı zamanlarda sendikada günler yine aynı yoğunlukta geçerdi. Bir bakardım uzun telefon konuşmalarında üyelerin yaşadığı problemlerle hemhal olmuş, bir bakardım Sendikanın Tarihçe Taslağı üzerinde çalışıyoruz veya şube bülteninde kullanılacak yazıları hazırlıyoruz. O dönemlerde gün boyu mesaimizi beraber geçirmemize rağmen “Divan Şiirinden Seçmeler” kitabını hediye olarak getirince çok şaşırılmıştım. Sendikal işlerden hangi ara fırsat bulmuş da kitap yazmıştı? Karıncaları kışkandıracak şekilde çeşitli ve titiz çalışmalar üretiyordu.

Sendikacılığı öyle sindirmişti ki ibadet aşkıyla gece gündüz uğraşır ama yorulmazdı. Çünkü yorulmaya vakit yoktu bu işte, nasılsa ücreti de yoktu bu işin. Dışarıdan bakanlar “sendikadan ayrıca maaşı kadar alıyordu”

diye düşünebilirdi ama o üyeden gelen aidatın üyeye hizmetle dönmesi için gayret gösteriyordu. Kanaatkâr ve tutumlu harcama yapıyor, yaptırıyordu. Toplantılarda sürekli zeytin, peynir, domates yenmesi de belki bundandı...

O, çalışma denizi içerisine etrafındakileri de çeker, istişareyle karar verir ve böylelikle mutlaka sonuç alırdı. Kendine has güzellikle ve sahtelikten uzak bir samimi-yetle yaklaşırdı ki size söylediği bir işi bitirip yetiştirebil-mek için kendinizi mahcup hisseder, geç saatlere kadar zevkle çalışır gecenin soğuğuna aldırmadan sendikada sabah ederdiniz.

Teşkilata çok önem verirdi. Şube yönetiminden başlayacak şekilde 11 ilçenin yönetimini de sürekli sahada ve aktif tutmaya dikkat ederdi. “Sendika tek adam işi değil, takım işidir” derdi. Şimdi anlıyorum ki yönetimde de örnek aldığı önder, teşkilatını kurmuş ve ekiplerini sahada faal tutan, bu sağlam yapıyla bir kişiden binlere, milyonlara ulaşan Hz. Muhammed’den başkası değildi.

Şimdi ardında bir sendikacılık dersi ve örnekliği, binlerce dost, arkadaş, seven ve eser bırakmış olarak yolunda yürüdükleriyle birlikte olmaya gitti ve ardından ona kavuşacak dostlarını beklemekte...

Kur’an ve Sünnet’in beyanları içinde, insanın imanlı bir şekilde cennete girmesine sebep ve vesile olarak; Müslüman olarak yaşamak, Müslümanca düşünmek, Müslümanlık çizgisinde bulunmak gibi esaslar beyan edilmiştir. Allah’ın izniyle, Merhum Erol Battal ile beraber zaman geçirmiş herkes, O’nun bu vasıfları taşıdığına bir şekilde şahitlik etti. “... başka değil, Müslüman olarak ölmeye bakın!” (Bakara, 2/132) âyet-i kerimesi ve “Na-

sıl yaşıyorsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz.” hadis-i şerifini duydukça tebessüm eden yüzü gözümün önüne gelir...

Hamdolsun, kendisini sürekli geliştiren, yetiştiren, Kur’an’ı ve sünneti okumakla kalmamış hayatına uygulamaya çalışmış böyle münevver bir insanla tanışmak ve beraber ter dökmek nasip oldu. İnandığı doğruyu hiç çekinmeden, tam bir kendine güvenle, entrikalar veya küçük hesaplar yapmadan söyleyen, dosdoğru, art niyetsiz, kâh Hz. Musa olup firavunlaşmışlara kafa tutan, kâh Hz. İbrahim olup baltasıyla putlaşmışları deviren, kâh Hz. Muhammed olup hak davasını sahiplenmesiyle yaşatan, geliştiren ve insanlara aktaran, abartılmaz ve anlatmakla bitmez bir insandı.

Çok şeyler söylenebilir, çok hatıra yazılabilir O’nu anlatmak için, ama ‘birkaç kelimeyle Merhum Erol Battal kimdi?’ deyince üç kelime düğümlenir zihnimde “Anadolu Kokan Münevver”

Adam İşte

*M. Zeki Karaman**

Önümüzü-arkamızı, sağımızı-solumuzu, öncülerimizi ve yolu eğip-bükmeden devam ettirecek takipçilerimizi selamlayarak başlayalım söze.

Yeni devir gazetesi ve Maveria dergisindeki yazıları ve kitapları ile içten ve samimi duygularını bizimle paylaşan M. Akif İnan'ın öncülüğünü yaptığı sendikamızın, 2000'li yıllardaki lider kadrosunun en önemli öncülerinden Erol Battal kardeşimizi ne kadar birlikte olabilirdiyseniz o kadar tanıyabilirdiniz ancak. Onu tanımadan, ondaki coşkun insanlığı anlamak ve anlatmak mümkün olamaz zannediyorum.

Onunla, ilk defa Kütahya Harlek Kaplıcalarındaki toplantıda karşılaşmış olmalıyız diye düşünüyorum. İlk izlenim olarak, olgun bir ağır abilik havası hatırlıyorum. Tanıştığınızda, güven veren bir tatlı gülümseme ile karşılanır, her karşılaştığınızda içten ve coşkulu bir kucaklaşma ile kaynaşırırdiniz.

* Eğitim-Bir-Sen Kastamonu eski Şube Başkanı

Her şeyden önce konuşulabilir bir dosttu. Açık sözlüydü. Yanında kendinizi güvenilir hissederdiniz. Sizi dinlerken; sanki içine, ta içine sigara çeker gibi sözcüklerinizin dinlendiğine şahit olurdunuz. Sizinle konuşmadığı bir ânda, hele biraz uzaktan gördüyseniz; öfke yüklü mü, yoksa dert küpü mü olduğunu hemen anlayamazdınız. Konuşmaya başladığınızda ise, dertlerimizin onda demlendiğini görüverirdiniz.

Onu ziyarete gittiğinizde; hem söz, hem de yiyecek-içecek ikramının sonu gelmeyecek zannına kapılırdınız.

Onunla konuşurken; içten ve samimi yaklaşım ve duruşunu hemen fark edebilirdiniz. Çay girdiyse devreye, sıcaklığı eksilmezdi sohbetin. Arka arkaya çaylar geldikçe; söz ve sohbetin ağırlığı çoğalır, muhabbet de koyulaşır ve demlenirdi. Zamanın nasıl geçtiğini fark edemezsiniz. Konuştukça; paylaşımlar artar ve bir çözüme odaklandığınızı ve adım adım sonuca yaklaştığınızı hissederdiniz. Bugüne kadar iyi gitmeyen ne varsa, birikmiş sorunların tek tek birlikte çözüme kavuşturabileceğiniz duygusu ile donanıverirdiniz. Konuşmaya başladığınızda; yalnızlığınızın dağıldığını, bir ânda birden çoğaldığınızı ve sorunların çözümünün bir paydaşı olduğunuzu hemen anlayıverirdiniz. Lafı eveleyip gevelemez, her dâim sonuç almaya yönelirdi. Bunun için adım adım, her basamakta nasıl sonuç alınabileceğinin ön hazırlığının yapılmış olduğunu ve birlikte geliştirerek, işin içine sizi de çektiğini ve hemen işe koyulmanız gerektiği duygusu ile doluverirdiniz. Kendi birikimini anlatırken, sizin birikiminizi de merak ederek dikkatle dinlerdi. Mekânı düşünceleri ile güzelleştiriverirdi.

Kravatsızlığındaki ısrarı, batının değer diye belirttiği her şeyi reddettiğinin bir göstergesiydi.

Aynı mekân ve zeminde, aynı duygularla nefes alıp verdiğiniz bir kardeşinizle istikbalimizdeki birlikteliğinizin devamını arzu ediverirdiniz.

Uyum içinde çalışarak gerçekleşebilir bir teşkilat organizasyonu ve her daim hakkaniyeti arayıp; bunu da birlikte gerçekleştirmeye çağırın bir davetçiydi.

Sendikanın birikmiş hafızası, donanımı ve tecrübesinin istikbale aktarılmasında bir öncüsüydü. Ortak aklın ortaya çıkmasına önem verirdi. Ortak bir âdiyete sahip olduğunuzu hemen anlardınız. Temeli inanç birlikteliği olan âdiyetinizle seviniverirdiniz.

Dayatılan çarkın yerine, her şeyiyle bize ait yepyeni bir çarkın kurulmasının öncülerindendi. Kitap ve dergi okumaları ile gerçekleşen bir bilgi birikimi temelinde, sohbet ve eylem tecrübesi ile hep olgunlaşmaya doğru kulaç attığına şahit olurdunuz.

Hakkaniyeti arayıp bulmada, arayış ve fikir alış-verişine açıktı hep. Konuştukça, sohbetin tadıyla vaktin nasıl geçtiğini anlayamazken, içinden çıkılmaz bir sorunun çözümünün bir parçası ve bir acının dindirilmesi için de bir paydaş oluverirdiniz.

Bir gece vakti saat 00.30'da sahil ilçelerimizdeki Teşkilat çalışmasından Kastamonu'ya dönüş yolunda 1985 metre rakımlı Yaralgöz geçidinden geçerken cepten aradığımızda uyanık ve dingindi.

Çayın hakkını verirdi. Tabii, aynı zamanda sıkıntıların dağılmasına vesile olsun diye bir duman dağıtıcısıydı.

Nasıl çayın hakkını fazlasıyla veriyorsa; sohbetin, ah-baplığın, duyup hissedebilmenin, sıkıntılarımızın tespiti ve çözümünün de hakkını verirdi.

Onunla konuştuğunuzda, sendikacılığın; Anamlı bir Hayat'ın gerçekleştirilmesinde bir mektep olduğu zihninizde berraklaşırırdi.

Eğitim-Bir-Sen'in düşünen ve üreten beyniydi. Buna katkı sağlayacakları da arayıp bularak katılımı çoğaltmayı arzu ederdi.

Onun gözünde sendika, kanun ve yönetmeliklerle düzenlenmiş bir müessese değildi sadece. Sendika; bizim insanımızı inşa etme, yeryüzündeki sıkıntıların aşılmasında adeta bir ana kucağı, bir baba ocağı ve her türlü iyiliğe koşarken, bu görevi üstlenen bir beyin ve hareket merkeziydi. Sendikacılığı, onu karşılayacağını ümit ve niyaz ettiğim sâlih amellerindendi.

Sendika Genel Merkezimizin düzenlediğı şube başkanları toplantılarının en verimli Foça Öğretmenevindeki geniş, derin ve teşkilatın katılımcılığını ortaya çıkaran toplantıydı kanaatindeyim. Ön hazırlığı fazlasıyla yapılmış yeni bir atılım ve katılımcılığı öne çıkaran ve böylece alınan kararlara sahip çıkma duygusu kazandıran toplantıyı unutmak nasıl mümkün olabilir?

Yılgınlıkları aşacak bir dinginlik hali vardı üzerinde. Kırgınlıkları varsa, zannediyorum ki; gönlündeki hedefe kilitlendiğinden, hedefe varmadaki hızın kesileceğı endişesi ile gerçekleşmiş olabilir. Çok ama çok yoğun ve birikmiş hasretlerimize kavuşma arzusundan dolayı 24 saatin yetmediğı bir zaman dilimiydi yaşantısı.

Hep yok sayılıp ezilenlerin yanında olabilmek için bir gerilim hali yüklenmişti. Kirlenen gönül ve zihinlerin neticesinde çekilmez hale gelen dünyamızın vahiy kaynaklı temizlenebilmesinin öncülüğüne soyunmuştu.

Kızılcahamam'daki bir toplantıyı; ezilenleri ezenlerin, ezilmeye başlanmasına hamd ederek açmıştı. Bildik bileli, insanımızı ve bizi biz yapan değerlerimizi yok sayanların, alışa geldikleri rahatlarının bozulmasının sevinciyle hamd ettiğine şahit olmuştuk. Anlam dünyamızı parçalayanların, enselerine binildiğinde hamd içinde bulunmamızı da öğretiyordu.

Yürünecek bir yolda, birlikte yürüyebileceğiniz duygusu yaşayabileceğiniz bir dosttu. Yani; Adamdı işte.

Allah'ın lütuf ve rahmeti ile dünya ve ahiretteki kardeşlerimize nimetleriyle ikram edivermesi niyazıyla...

VI

“Sohbeti hoş, ikramı bol bir insan olarak gülmeyi de güldürmeyi de severdi. Misalleri, fıkraları, siyasi anekdotları ciddi bir görgü ve tecrübe sahibi olduğuna şahitlik ederdi. Mütevekkil bir mücadele adamı olarak pes etmez bir karakter sahibiydi. Merhametli olduğu kadar inançlarından taviz vermez bir kararlılık, hatta gerektiğinde sert tutum takınırdı. Entelektüel ilgisi edebiyattan tarihe, siyasetten pedagojiye değin geniş bir yelpazede seyrederken bir hobi olarak değil, mücadelenin vazgeçilmez unsuru olarak hayatın olağan bir parçası şeklinde tecelli ederdi.”

Kenan Alpay

Anadolu'nun Bağrından Kavrularak Çıkan Karayağız Delikanlı

*Dr. Abdullah Veliolu**

Bu deyim benim tanıdığım insanlar içinde mana içeriğiyle en çok kime yakışır deseler; düşünmeden Erol Hoca'ya derim.

Hayatta dostlar üçe ayrılır Çörek dostları, gerek dostları. Yürek dostları. Erol gardaşım benim samimi yürek dostumdu

Metanet, hamiyet, sahavet, cesaret, hepsini hayatının bizzat pratiğinde yaşamış derviş, kalender, rind adam.

Yüzünde devamlı var olan tebessümün ardında derin bir hüznün ve ıstırabın gravürü vardı sanki. İyi bakan biri bu tebessümde, bu yüz ifadesinde Erol Hoca'nın bütün kişiliğinin ve hayat sergüzeştinin kodlarını görebilirdi. Siretinin suretine yansımaları bu kadar net olan insan sayısı az olsa gerek.

* Başakşehir Devlet Hastanesi Başhekim Yardımcısı

Amansız hastalığıyla pençeleşirken, seciyesinin çok sağlam, metanetinin de ancak yüksek irfan sahiplerinde olabilecek vasıfta olduğuna şahit oldum.

Hastanede ziyarete gittiğimde şiddetli ağrısına rağmen durumundan müşteki olduğuna rastlamadım. Öyle ki, hastalığının mahiyetini bilmeyen biri, sıradan bir gribe yakalanmış zannedirdi.

Ziyaret esnasında bazen sohbet uzayınca, içimden ,“yahu bu adam hasta, yeter” der, ayrılmak isterdim. “gardaş hele dur” der, ve yine hastalığını bana unutturdu. Tedavisini ve takibini yapan hekim arkadaşlarda bu metaneti taaccüple karşılardı.

Kolay değil., Metropolün bütün yıpratıcı etkilerine karşı, değer ölçülerinden prim vermeden, eğilmeden, bükülmeden yürümek, çoğu zaman arkaya bakmadan yürümek. Sosyo-ekonomik açıdan mütevazı denilecek şartlarda hamiyetperverliğiyle geniş bir seven/arkadaş çevresi oluşturmak..

Battal bir yürek, derin bir ruhi disiplin ister.

Bazen feleğin çarkının tersine yürümek...

Bu dünyadan, mert, yağız, kalender, cevval bir mümin maveraya yürüdü.

Ruhu şad, makamı cennet olsun.

“Ağabegi Biraz da Ele”

*Ahmet Mercan**

Unutulması gayri mümkün bir dost adına yazmak zor. Sanki iyiler bize ölümü sevdirmek için prova yapıyorlar. Öte taraf, yanımızdan giden iyilerle de ayrı bir güzellik kazanıyor.

Erol’u amcası oğlu Fetani Battal vasıtasıyla tanımıştım.

Bayburtlu olmamız, tanışmamıza pek çok ortak nokta teşkil etmişti. Aynı şehrin çocuğu olmak bizim kuşak için hala önemli.

Erol’un sigara içişi, ilk farkı olarak, hemen göze çarpıyordu. Sanki yeryüzünün bütün intikamını sigaradan alıyordu. Tebessüm ve elinden düşmeyen sigara onun fiziki portresi olarak tebarüz ederken, ruh fotoğrafı alabildiğine derin ve ele geçmez özellikler barındırıyordu.

Zulümle dönüşünü sürdüren dünyada, mümin ne kadar mutlu olabilir? Bunu Erol’un yanında derinden hisse-

* Şair-Yazar

bilirdiniz. Keskin bir efkarın atmosferi ne dağıtılabılır? Gülmek, dalmak, bir anlık uzaklaşma çabası. Her yanından mazlumların iniltisi duyulan bir dünyada insanın kolları ne kadar kısa kalıyor.

28 Şubat günleri bizler için çok zor geçti. Erol yükünü biraz hafifletmek için sendikada mücadele veriyordu. Zaman zaman yollarımız kesişiyor, kimi zaman ortak çalışmalar içinde oluyorduk. Ben Mazlumder’de yöneticiydim.

Koyu bir hüznün sisli bulvarında, daha güçlü olmanın yanlarını arıyorduk, farkında olmadan. Böyle zamanlarda, “Bu da geçer yahu” diyen, sisi aralayan dostlar, dostluklar ne kadar önemlidir, bunu yaşayan bilir.

Erol’la her buluşmamız, kendi lehçemizle Türkçe’yi katlederek, doyasıya sohbet edişimiz, kentten, zavallı rejim “sahip”lerinden intikam alışı denk geldiğini, bugünden bakınca anlıyorum.

Hüzün ve ironi, Erol’da çok güzel bir bileşkeyle ifadeye duruyordu.

Bir ramazan iftarında aynı masadaydık. İftarı Bayburt’la ilgili bir dernek veriyordu ve misafirlerin tamamına yakını hemşerimizdi. Konuşmalar yapılıyordu. Mikrofonu eline alan Bayburt’a güzelleme diziyordu. Sanki kimsenin tanımadığı, olağanüstü bir güzellik diyarından bahsediliyordu. Erol’un evrensel kavrayışına güvenerek eğilip kulağına; “Görmeyen de sanır ki, bir yanı orman, diğer yanı deniz, arkasında göl, cennetten bir köşe”

Erol biraz durakladı ve şöyle dedi:

“Ağabegi, biraz da ele”

Fıkraları geride bırakan bu cevaba, ne kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Karşılaştığım her ortak tanıdığa bu diyalogu anlatıyorum.

Aslında, Erol’un cevabında onun vefası saklıydı. İnsanı geçmişe taşıyıp elest bezmine götüren, günümüzde adı anılmayan vefayla bakıyordu hayata. İnsanı güzelleştiren, zamanı bütüncül kılan vefayla.

Erol’u anlatırken, bariz özelliği vefa, mecburiyet olur karşımıza dikilir.

Tedavi gördüğü günlerdeydi, onun da üyesi olduğu bir sivil toplum kuruluşunda, başkanlığa aday gösterilmiştim ve iki liste yarışı vardı. Ve, ondan bekleneceği üzere, ayakta durmakta zorlanır halde desteğe gelmişti. O haliyle, dünyanın ne kadar küçük olduğunu anlatır gibiydi. “Var biraz da sen oyalan” diyen Yunus gibiydi o gün.

Tuttuğu nöbetin hakkını veren, onuru yere düşürmeden dik duran ve arandığında daima yerinde olan mümindi.

Nerede, kime karşı, nasıl tavır alınacağını bilen, dünya üstüne gelse davasında zerre miskal ödün vermeyen yapısıyla, mücadele bahsinde de örnekliği hak etmiştir.

Erol bir dönem Ankara’da bulundu. Sendikacı olarak orada çalıştı. İstanbul’suz yapamayacağını söylemiştim, bir ara görüştüğümüzde bana hak verdi. Sigarayı daha da artırmıştı. Hüzün de vefayı onda bulmuştu.

Bazı insanlar vardır, kapıdan içeri girdiğinde içinize genişlik, huzur yayılır ve yanınızda olmadığı zaman bile onu, omuzunuza dokunacak yakınlıkta hissedersiniz.

İşte o gerçek bir dosttur.

O Erol Battal'dır.

İrfan yolcusu âlimleri olan, köklü bir aileden geliyordu. Aldığı eğitimin emareleri onda ve diğer tanıdığım akrabalarında göze çarpıyordu. Evine ziyarete gittiğimde, bir kardeşinin daha aynı hastalığa düşer olduğunu öğrendim, ama ne oldu diye, tekrar sormaya cesaret edemedim.

İmtihan esrarla geliyor, hayat her saniye tanımları dar-madağın ediyor ve ölüm kimini güzelleştiriyor, kimine de hak ettiği alçalışı sunuyor.

Erol güzel adamdı.

Çünkü güzel yaşadı. Güzel bir mücadele verdi, güzel dostluklar sundu ve inanıyorum ki, güzel çocuklar yetiştirdi.

Mekanı cennet olsun. Bana da, Bayburt var oldukça anlatılacak bir fıkra ve kavi bir dostluk bıraktı.

Bıraktığı dostluğu anlatmaya çabaladım; anlatamadım.

Mevla'nın rahmeti onunla olsun.

Sana Seslenme Yürekliliğini Göstereceğim

*Alaettin Şahin**

Sevgili Dostum, Yiğit Kardeşim,

En zor olanı hayatı yazıya dönüştürmek, duyguları, an içinde yaşanan-biten ve sonra anın ele geçmez hatırasını şimdije çağırarak, sözcükle üzerinden yeniden hayat bulmasını sağlamak. Tanıştığımızda biz devrime inanmış, bunun için mücadele eden üniversiteli seksen kuşaklı iken, sen ve arkadaşların aynı duygularla dolu İmam-Hatip öğrencileriydiniz.

İnsan olmanın, inanmış bir insan olmanın bizi karşı karşıya bıraktığı sayısız sorumluluk ve hayatın sayısız mücadele alanlarında başarılı olmaya çalıştık. Öğretmen olduktan sonra da her yaz tatilinde (yaklaşık on yıl) bir araya gelmeye devam ettik. İdeallerimizden hiçbir şey eksilmeden çoğalan ve farklılaşan hikâyelerimizi anlattık. Her şey öyle yakîn öyle inandırıcı, öyle hasbi, öyle zenginleştirici ve coşkulu idi ki zamanın ele geçmezliği, durdurulmaz akışına biz de teslim olduk.

* Memur-Sen Genel Başkan Danışmanı

Sevgili dostum, tüm diğer dava arkadaşlarımızdan biraz daha fazla senle aklımızı, duygularımızı, düşlerimizi çoğaltan ortak dostlarımızı (imanın, isyanını, aşkın, ayrılığın, acının, trajedinin, olmanın ve hiçbir şey olamadan yitip gitmenin... destansı anlatıcılarını) sohbetimize çağırırdık. Aramızda faş etmediğimiz bir ortak bir kaygının, özlemin, arayışın kesiştiği bir yerde bir zorunluluk gibiydi bu görkemli anlatıcılar: Onlar bize ne kadar az yaşadığımızı, ne çok şeyin bizden esirgendiği anlatırlardı, içimizdeki özlemi ve öfkeyi çoğaltırlardı: Yeni bir kitap, yeni birçok tanıklık, pek çok yeni hissiyat...

Kendi sesini yitirmiş, daha doğrusu “var olmanın”, insan olmanın görkemine yaraşır ruhlar yetiştirmiş, ne yazık ki bugüne çok azı ulaşabilmiş bir kültürün çocuklarıydık ve öyle açtık, açıktaydık, korumasızdık, yalnızdık. Kitaplar üzerinden yanlarına yaklaşabildiğimiz, seslerini duyabildiğimiz her yazarla çoğaldık, büyük insanlık ailesinin bir parçası olduğumuza inandık. İnandık ve bu bizi insanlık ailesinin bütün bir sorumluluğunu -ve elbette trajedisini de- kabul etmek anlamına geliyordu. Biz de öyle yaptık.

Sevgili dostum,

Miguel, öykülerini bitirdikten sonra önsöz yazıyor, bunu da “öykülerimin öyküsü” diye nitelendiriyor. Miguel, öykülerinin örneklik olarak görülmesini ister: “örnek olarak veriyorum, yaşamdan, gerçeklikten örnek.” Okuyucunun bu niyetine inanmama ihtimaline karşı yeniden kaleme sarılır:

Gerçeklikten! Evet, gerçeklikten!

Sen de yazıyordun ve en sonunda yazdıklarına önsöz yazacaktın ve biz senin kaleminden kendi kendine yaptığın tanıklık üzerinden dışarıdan görünenlerin ötesinde

sahih bir insanın yeryüzü yolculuğuna kattığın anlamları okuyacaktık. Yaptıklarının, yazdıklarının ve kattığın değerin az olduğunu söylemiyorum, daha çoğunu yapacakken, aramızdan ayrılmış olmana dair kırınlığım. Seni tanımış olmaktan, sonra yetiştirdiğin çocuklarını tanımaktan bahtiyarım...

Kardeşin Alaettin

*Yukarıdaki Derviş: Erol Battal**

*Ali Ayçil***

Yoncalık'taki Eğitim Fakültesi'nin ikinci katına her çıktığımda gözüm onu arardı. Dar bir pantolon, yakaları kaldırılmış bir palto, sık sakallar, kalın bıyıklar, koltuğunun altında bir kaç kitap. Neredeyse hiç değişmeyen resmi buydu. Bu uzatmalı edebiyat talebesi, bizim latife olsun diye "ecnebler" adını koyduğumuz yukarıdaki "Yabancı Diller" bölümü öğrencilerinin arasında, bir aziz edasıyla dolaşırdu. Çekici bir yanı vardı; yürüyüşü, her karşılaşmada yüzüne yayılan samimi gülümseyişi, hatır soruşu, düşünerek tane tane konuşması biz çaylakları bir şekilde etkilerdi. Sonraları o yılları her hatırladığımda, yukarıdaki dervişin hiç bir zaman olmayacak hayallere kapılmadığını, rejimi değiştirmekten bahsettiğimiz ateşli konuşmaların gergin telini bir kaç cümleyle soğuttuğunu, itidali elden bırakmadığını ve zamanla çekileceğimiz sınırı çok önceden haber verdiğini düşünmekten alamadım kendimi.

* Gerçek Hayat dergisi, 8 Ekim 2012, Sayı: 624

** Şair-Yazar

Yıllar sonra İstanbul'daki ilk karşılaşmamızda, Eminönü'nde birlikte sahile bakarken, onun bir zamanlarki oturaklı halini teslim etmek için, "sen" dedim "hiç bir zaman coşkunu boşa harcamadın. Ama bazen, hiç ummadığımız kadar sertleştiğine de şahit olduk." Gü-lümsedi...

Yıllar önce, Yoncalık'taki Eğitim Fakültesi'nin ikinci katına çıkar, Erol Battal'ı görürüm umuduyla Edebiyat Bölümü'nün koridorunda volta atardım. Göremediysem şansımı biraz daha zorlar, gidip bu sefer de kütüphaneyi rasat ederdim. Koltuğunun altında Mevdudî'nin, Dostoyevski'nin, Muhammed Kutub'un kitaplarını taşıyan bu Bayburt Beyi, bu mutedil dava adamı, ben-de, karakteri iyi işlenmiş bir roman kahramanı intibai uyandırırdı.

Belki de bize asıl çekici gelen yanı, realiteden kopmadan da edebiyatın hayal dünyasında dolaşabilme becerisiydi. Ateşli devrimciler gibi, bir dergi çıkararak dünyayı değiştireceğini sanan genç şairler de onun masasına oturduklarında, ölçünün tezgâhından geçerlerdi. Aşağı kattaki kantinde, küllüğü tıka basa dolmuş, üstü boş çay bardakları ve kitaplarla dolu bir masanın başında hararetle tartışırken, eğer Erol Battal gelmişse hemen sözlerimize çeki düzen verir, çıktığımız göklerden telaşla geriye dönerdik...

Hastalığı sırasında Bağcılar'daki evinde yalnızca iki kere gidip görebildim Erol Battal'ı. Yakalandığı hastalıktan da, hastalıkla savaştığı aylardan da çok az bahsettik. Oğulları insanı kışkandıracak bir saygıyla çaylarımızı getiriyor, biz yıllar önce bıraktığımız yerden konuşmaya devam ediyorduk. Mustafa Kutlu'nun hikayelerinden, Ankara'daki edebiyat ortamından konuştuk. Sohbetimizin bir yerinde, rahatsızlığına aldırmadan bir sigara

yakıp, keyifle tütürmeye başladı. O hala Eğitim Fakültesinin ikinci katındaki dervişi, yaklaşmakta olan sonuna da aynı itidalle gülümsüyordu işte. İkinci ziyaretimden sonra, sohbetimize kaldığımız yerden devam etmek ümidiyle sözleşip ayrıldık. Dönüş yolunda, yan koltukta oturan İsmail Dervişoğlu'na, Erol Battal'ın üniversite yıllarında bahsettim. "Hayat onun gülüşünü değiştiremedi" dedim, "samimiyetini değiştiremedi." Dedim ki, "başından beri sahneye değil sahaya çıkmayı tercih etti..."

Geçtiğimiz hafta ölüm haberini aldım Erol Battal'ın; bir üçüncü görüşme nasip olmadı. Biliyorum ki, bütün hayatını adadığı şu koca ülkede, pek az insan aralarında Erol Battal adında bir adam yaşadığından, onun bütün hayatını bu topraklara adadığından haberdar olacak. Gösterişsiz ve tertemiz bir nehir, başından beri hakikatine iman ettiği denize kavuştu nihayet. Ona sorsak, "biraz erken ya da geç, ne fark eder" derdi muhtemelen.

Şamatasız yaşadı. Ruhu şadolsun...

Onulmaz Bir Okuma Derdi: Erol Battal

*Asım Gültekin**

“**Yaşamak** ölümünden çalabildiğimiz, Zarifoğlu.” Cahit Zarifoğlu için yazmasını istediğim yazısı bu cümle ile bitiyordu. Zarifoğlu’nun *Yaşamak* isimli eserine göndermede bulunuyor, onun 47 yıllık ömründen *Yaşamak* gibi güzel bir kitabının bize kaldığını ifade ediyordu bu cümle.

Kendisi ile çok uzun bir birlikteliğim olmadı. Ömrünün son on yılında Erol Battal ile beraber olabildim. İstanbul Aksaray’daki sendikaya kendisine selam vermeye gittim geldim. Dergicilikle ve Yazarlar Birliğinde daha çok aktif olduğum için sendika ile meşgul olamadım.

Erol Battal Ağabeyin yazıları ile bizlere neler kalmıştır. Erol Battal fikrî olarak ne gibi bir birikime sahip idi. Yazdıklarından özellikle gençlik, kültür, edebiyat üzerine olanlarını incelemenin önemli olacağını düşündüm. Erol Battal’ın 70 kadar yazısına internette ulaşmak mümkün idi. O yazıları inceledim. Gerçekten çok kıymetli, herkesin istifade etmesi gereken yazılar idi.

* Yazar-Yayıncı

Okuyacağınız satırlar onun yazı dünyasından özellikle üzerinde durulmasına inandığım kültürel, fikri, irfani hususları içeriyor daha çok.

İslamı tebliğ etmek isteyen çocuklar!

İslamı tebliğ etmek için ne gibi vasıflara, özelliklere sahip olmak gerek... Bunlarla ilgili kitapları daha çocukluğumuzda okumuştuk diyor Erol Battal bir yazısında. Çocukluğunda, 12-13 yaşında iken kendisini Allah yolunun eri, Müslüman Davetçi olarak gören, tebliğ erinin ne gibi vasıflara sahip olması gerektiği ile ilgili kitaplar okuyan insanları ben de gördüm. Oysa şimdi o yaşlardaki koca delikanlılara “daha çocuktur, çocuk psikoloji diye bir şey var diyerek İslam davası, insanlık ve ümmet ile ilgili sorumlulukların hiç anlatılmadığı zamanları yaşıyoruz. Böylesi eserleri ilk gençlik çağındaki çocuklarımızın ellerinde neredeyse hiç göremiyoruz. Çünkü onlara böylesi dertleri vermemek için her türlü bilimi yöntemi icad etti günümüz eğitimcileri.

Kitaplara aşık bir insan Erol Battal. Bunu köşe yazılarını okuyan biri rahatlıkla fark edebilir. Öğrencileri her zaman fark etmiş, hissetmiş olmalı. Bizim kendisi ile muhabbetimiz ise tamamen kitaplar ve Müslüman bir gençliğin inşa’ı mücadelesi üzerinden idi.

Dünyabizim’de Şaban Abak’ın Erol Battal’ı anlatan yazısını yayınlarken iki fotoğrafını kullanmıştım. Fotoğraflardan birinde Fuzuli ile ilgili bir sempozyumun kitabı elinde. Çok sevdiği her halinden belli olan kitaplığının önünde görülüyor Erol Battal.

Kitaplara aşık!

Fotoğraftan kitaplığı inceliyorum. Cuma dergisi ciltleri, Kayıtlar dergisi, Kitap Dergisi dergisi, İktibas, Yeni Zemin dergileri. İhya-ı Ulumuddin ciltleri,

Köşeyazılarındaki isimlere bakıyorum: M. Akif, Necip Fazıl, Cemil Meriç, Nureddin Topçu, İsmet Özel, Akif İnan, Erdem Bayazıt, Stephan Zweig, Dostoyevski, Bahattin Yıldız, Osman Öztürk, Mehmet Şevket Eygi, Mahir İz, Ahmed Yükselözemre, Beşir Ayvazoğlu, Ali Ulvi Kurucu, Ertuğrul Düzdağ, İsmail Kazdal, Sermet Armağan, Sebahattin Zaim, Zübeyir Yetik, Saatçi Musa, Orhan Okay, Mehmed Zahid Kotku, Nazif Gürdoğan, Metin Önal Mengüşoğlu, M. Sait Çekmegil, Hüseyin Üzmez, Bülent Akyürek, Salih Mirzabeyoğlu, Ahmet Yıldız...Yani apayrı, birbirlerinden farklı dünyalar. Farklı ufuklardan istifade edebilmeyi bilmiş bir kitap dostu.

Köşe yazılarında üslubu hayli akıcı. Anlattığı meselelere mantıki izah getirmede başarılı. Tahkiye ederken gayet rahat bir üsluba sahip. Güçlü ve derin bir dikkate sahip. Sendikacılığı yazarlığının fark edilmesinin önünde engel mi idi bilemiyorum ama en azından bu sorunun cevabına yazarlar dünyası açısından baktığımda evet, kesinlikle sendikacılığı kalem sahibi bir yazarın fark edilmesini engellemiş diyebilirim bugünden baktığımda. Sendikacılık kitapları dışında Divan Şiirinden Seçmeler kitabı dışında bir kitabı yok ne yazık ki. Köşe yazıları rahatlıkla iki kitap halinde kitaplaştırılabilir.

Kültürel konulardaki aymazlıklarımıza karşı oldukça hassastır. Değerlerimize, potansiyelimize karşı çok vefasız olduğumuzu Mefkureci Öğretmenler Derneği üzerinden acı bir şekilde anlatır:

“Memur-Sen camiası olarak, acaba kaç kişi gerçekten kendi sendikacılığımız için bir açılım, bir zemin, bir literatür oluşturma çabası olan Ahmet Bey’in yukarıda ismi yazılan kitabını okudu. Bu hakkı teslim edememe durumu, tecrübe aktarımını da engelliyor. 1970-1980 arası iki öğretmen örgütünden biri olan TÖB-DER’le

ilgili lehte, aleyhte bir sürü kitap, tez, makale yazılırken, diğer örgüt MEFKURECİ ÖĞRETMENLER DERNEĞİ ile ilgili bir tane bile müstakil yazı bulmak mümkün değildir. Halbuki 70 tane şube kurmuş, binlerce üyeye ulaşmış bir örgüttür. Onlarca kişi çoluğundan çocuğundan, ailesinden çaldıkları zamanı buraya vermişler ve kendi dünyamız adına bir güç oluşturmanın çabasında, kendi varlıklarını hiçe saymışlardır. Ve sonuçta o günün şartlarında güçlü bir örgüt kurmuşlardır. Sahi bugün, onun kurucusu Rahmetli Zeki Soyak Hoca'yı acaba kaç kişi bilir?”

“...bugünü kuranlar; dünün MTTB'lileri, Akıncıları, Dirilişçileri, Partilileri, Mefkureci Öğretmenleri, “Bab-1 Ali'de Sabah”ları, “Bugün”leri, “Sebilürreşat”ları, “Büyük Doğu”ları, “Fikir ve Sanatta Hareket”leri, “Mavera”ları, “Şura”ları, “Tevhit”leri ve onlara ruh veren, can veren abide şahsiyetlerdir.”

Okuyucusuna umudunu yitirtmeme kaygısını hiç yitirmez. Kültüre, ilme, irfana, sanata bakışımızdaki genel ilgisizliği, zayıflığı derinden bilir, görür ama umudu hiç yitirmez. “Dostlar, yarımın inşacıları ise bizleriz. Bizlerin küçücük tembellikleri, vardığımız noktanın rehaveti, edindiğimiz gücün israfı, yönetimlerimizdeki ehliyetin ihmali, birlik şuurunun zaafı, günübirlik hesaplarımızın hakimiyeti, beklentilerimizin şahsiliği, hakkaniyet duygumuzun körleşmesi, örgütlenme şuurumuzun sektesi bizi mesuliyetlerimizin girdabında boğar. Buralara takılmamanın duasıyla birlikte her birimiz diğerimizin aynası olmanın şuurunu asla kaybetmemenin de güveni içerisindeyiz.” der.

Türk Eğitiminin amacı değiştirilmelidir diyordu!

Türk Eğitim sisteminin tek tip, ilim dışı zihniyette insanlar yetiştirmeye yönelik bir amaç üzerinde kurgulan-

dığını yazılarında sık sık vurgulayan Erol Battal bu amacı evleviyetle değiştirmemiz gerektiğini söyler: “Temel paradigma değişmedikçe, eğitime hangi bütçeyi ayırırsanız ayırırsanız, üniversite eğitimini ne kadar yaygınlaştırırsanız yaygınlaştırırsanız, sadece diplomalı cehaleti tabana yaymış olursunuz.”

“Sadece Rahmetli Ahmet Yüksel Özemre, “Yükseköğretimin amacını değiştirilemez tabu olarak değerlendirirseniz, yapılan çalışma sadece göz boyamacılığı olur” diyerek bu garabete dikkat çekti. Türkiye’de ilköğretimin amacıyla yükseköğretimin amacı aynıdır: “Atatürk İnkılapları ve ilkeleri doğrultusunda Atatürk milliyetçiliğine bağlı,.....bireyler yetiştirmek.”

Öğretmenin değerinin maaşının yüksek olmasından gelmediğini vurgulayan Erol Battal öğretmenin itibarının fikriyatının itibarından kaynaklandığını söyler. Kendisini yüce fikirlere adanmış eğitimcilerin kendilerini de öğrencilerini de yücelttiğini şöyle dile getirir: “Mahir İz, Nurettin Topçu, Cemil Meriç zengin oldukları, çok para kazandıkları, lüks arabalara binip, marka elbiseler giydikleri için mi itibar sahibiydiler. Hâlbuki bunları ve ismi sayılacak daha binlercesinin itibarlarını değil parasızlık; devlet baskısı, sürgünler, meslekten uzaklaştırmalar bile ortadan kaldıramamış; hatta bu öğretmenler, kendi onurlarını dimdik ayakta tuttıkları gibi, okuttukları öğrencilere bile onur kazandırmış, onları da itibarlı insanlar kılmışlardır.”

Okumuyoruz, dikkatimiz eksik!

Yakın tarihimizdeki birçok gelişmeyi doğru okuyamadığımızı, Sol Kemalist, Batıcı perspektifin güdümünde olayları değerlendirmek gibi bir hastalığa fena halde kapıldığımızı vurgulamak Erol Battal’ın en çok üzülererek dile getirdiği husustur. Yazılarında temel dertlerinden

hatta en öne çıkarı budur. Şöyle der: “Biz, Cumhuriyet dönemi ayaklanmalarını; mesela Şeyh Sait olayının başlangıcını, aktörlerini, bastırılış biçimini, zayıatlarını hatta sebebini bile hainler, satılmışlar sövgülerinin dışında öğrenemedik. Bilemedik, bu bir Kürt ayaklanması mıdır yoksa gerici bir kalkışma mıdır? Menemen olayının ayrıntısına hiç vakıf olamadık. Hart Şeyhleri isyanına hiç bir kitapta rastlayamadık. Ne kadar insan nasıl öldürüldü, bilemeyiz. Her halde bunları bilmek için de kimileri için bir gaf, kimileri içinse bir zihniyetin ifşacısı olan bir Onur Öymen gerekecek. İstiklal mahkemelerinde ne kadar insan dar ağaçlarına gönderildi? Bu mahkemelerin reisleri kimlerdi ve bunlar nasıl tespit edildi? Kaç tanesi hukukçuydu? Şapka Kanunu’na muhalefetten kaç kadın idam edildi? Ya diğer inkılaplar? Millet bu inkılapları “hoş gelmiş, sefalar getirmiş” edalarında mı karşıladı? İzmir Suikastı tam bir muamma? Halbuki biz Cumhuriyet dönemini ve Atatürk İnkılaplarını, ilkokuldan üniversite bitene kadar, mecburi okuyoruz, okutturuyoruz. Osmanlı padişahlarını, ‘hainlikleri’ dışında; dindarları, ‘satılmış cahillikleri’ dışında asla öğrenemedik.

Menemen vakasının tutarsızlıklarına işaret!

Dikkatli, titiz bir okurdur Erol Battal. Karşılaştırma-lı okumalar yapma konusunda da Menemen vakasını anlatırken bu dikkatini fark ederiz: “Ancak o dönemi, o olayı anlatan hangi kitabı, yazıyı okursanız hiçbirinde anlatılanlar birbirini tutmaz. Hele ayrıntılar birbirinin tamamen zıddıdır. Mesela bazı kitaplarda 6 kişinin altısı da başta liderleri Giritli Mehmet olmak üzere aynı yerde sonradan gelen askerler tarafından öldürülmüşlerdir. Bazı kitaplarda sağ yakalanıp Mustafa Fehmi’nin öldürüldüğü yerde asılmışlardır. Bazıları askerlerin silahlarında mermi yoktu derken bazıları eğitim mermisi vardı der. Ve her ayrı ayrıntı ayrı bir kahramanlık ya da vahşete dayanak olarak kullanılır. Hatta Kubilay’ın başının

kesildiği bıçak bile Bandırma Vapuru efsanesi gibi envai çeşit tasvirlerle verilir. Anlatıların hiçbirinde bu altı kişinin yaşları, kimlikleri, nerden geldikleri, nereye gittikleri birbirini tutmaz. Hatta Soyadı kanunu 1934'te çıkmış olmasına rağmen Mustafa Fehmi'nin 1930'da bir soyadı bile vardır: "Kubilay." Yanlarında taşıdıkları "Kitmir" adı verdikleri köpeklerinin akıbeti bilinmemektedir."

İslami sola bakışı!

İslami Sol modasının nereden kaynaklandığını da yazılarında sık sık vurgulayan Erol Battal sol dile olan kompleksimizin bakışımızı nasıl bozduğunu örneklerle anlatır. Yılmaz Güney'in, Deniz Gezmiş'in adı birer suçlu olduğunun ifade edilmesine bırakın solu, bizim entelektüel görünme meraklısı dindarlarımızın bile tahammül edemediğini anlatır. Mehmet Bekaroğlu'nun daha CHP'ye geçmediği yıllarda yolunu sola götüren temel etmenin İslami kavramlarla sol jargonu birleştirme probleminden kaynaklandığını ifade eden Battal "Mehmet Bekaroğlu, İslami kavramları sol jargonla birleştirerek hıncını almaya çalışırsa; bundan ne kendisi, ne de birlikte siyaset yaptığı insanlar fayda görecektir. Söverek karşınızdakini düzeltemezsiniz. Mehmet Bekaroğlu İslami kavramlarla, sol kavramları aranjman yapmadan önce, daha berrak olarak kendini ifade etme becerisine sahipti. "Gelecek"teki Bekaroğlu çok daha etkiliydi. Hırslar, vicdanın önüne geçtiğinde zararlı çıkan vicdanını gemleyen hırs sahibi olacaktır. Mehmet Bekaroğlu'nun zararlı çıkmasını, "Gelecek Dergisi" hatırına istemem." der.

Sol karşısında bitmeyen kompleksimiz!

Solun kahraman üretim fabrikalarından yazılarında uzun uzun bahseden Erol Battal özel bir şekilde dikkat edilerek okunduğunda ancak fark edilebilecek bir ince-

likle Gençlik Hareketleri başlığı ile üç yazı yazar. Yazısında Türkiye’de tüm çevrelerin gençlik hareketlerini anlatmak yerine sol gençlik hareketlerini uzun uzun anlatır. Ve bu hareketlerin kendilerine eleman devşirmek için ne gibi taktikler geliştirdiklerini anlatır. Solun kahraman üretme taktığının aslında ne çürük bir taktik olduğunu, ürettikleri kahramanların gerçekte utanılacak tipler olduğunu açıklayarak izah eder. Deniz Gezmiş ve Yılmaz Güney’i örnek olarak anlatır: “Mitolojik kahramanlar çıkarabilmek ve trajik sonlar yaşayacak kurbanlar bulmak için geçmiş mitleştirilebildiği kadar mitleştirilir. Bu bir ekmek kapısıdır. Ne zaman ki bir yerler yakılıp yıkılır, birileri dayak yer, hapse atılır hemen ardından eski tüfek denilen eski kuklacılar televizyon ekranlarında boy göstererek yaşananların destanını yazmaya başlarlar. Bu ülkede solun tarihi sağlıklı bir şekilde yazılmadıkça bize sürekli sahte kahramanlar sunulacak ve binlerce ocak söndürülerek binlerce yeni sahte kahraman yaratılacaktır.”

Anlattıklarına entelektüel görünme çabasındaki dindarların umulmadık şiddetle tepki göstermesine çok üzül müştür Erol Battal: “Adi katilden, ideolojik kahraman yaratmaya Yılmaz Güney örneğini vermiştim. Özellikle 1950’lerden sonra solcuların sadece piyon, figüran olarak kullanıldığını söylememe ise; bazı arkadaşlardan “Olur mu yahu, solcular; ne mücadeleler verdiler, neler yaptılar, neler” diye itirazlar geldi. “Peki, neyin mücadelesini verdiler, ne yaptılar; ne adına, hangi sonuçları aldılar” diye sorduğumda da: “Öldüler, öldürdüler, yaktılar, yıktılar, yakıldılar, yıkıldılar.” cevabını aldım. Devamını ben getirdim: “Yeni ölümler ve yeni katiller bulmak için; öleninde, öldüreninde adına destanlar yazarak onları mitleştirdiler” Bütün hikâye budur. Bu ölmelerin, öldürmelerin tek bir sonucu vardır: Darbe. Hiçbir eylem, amaçsız değildir. Sol hareketlerin ise; amacı olmaz,

görevi olur. Yegâne görev ise, darbe ortamını oluştur-
maktır. Bu görevlerini de hakkıyla yerine getirmektedir-
ler.”

Anlattıklarını vefatından sonra gerçekleşen Gezi olayla-
rında da tamamen birebir yaşamadık mı? Sol, bozguncu
kültürün haksız, yıkıcı, bozguncu taleplerini, şikayetle-
rini hiç arlanma, adab bilmeden dile getirmekten çekin-
memesi onlara sürekli haklı görülmeleri gibi bir konumu
kazandırıyor. Bizler haklı davalarımızı savunmaya çeki-
nirken yıkıcı, kan dökücü, garibanların canını kullanan
sol kültür her zaman haklı görüntüsü vermeyi hiç kay-
betmiyor. Sol kültürün bu konumu nasıl elde ettiği üze-
rine uzun ve dikkat çekici analizleri vardır Erol Battal'ın.
Dokunulmazlık zırhının arkasında aslında kimler otu-
ruyor deyip temel bir algı yanlışına dikkat çeker Erol
Battal: “Bu ülkede dokunulmaz olanlar ne siyasilerdir,
ne de bürokratlardır. Asıl dokunulmazlar, yarattıkları
ucubelerle on yıllardır bu toplumu sömüren, adına san-
atçı denilenlerdir, yalan haberlerle, manipülasyonlarla
toplumu ifsat eden gazetecilerdir. Edebiyat adına pes-
payelikleri yutturmaya çalışan Türkçe yoksunlarıdır. Bu
ülkenin geleceği bunlara dokunulduğunda daha parlak
olacaktır... Sanatta, edebiyatta, siyasette, romanda, sen-
dikada, gazetecilikte tek bir düşünüşün meşru görülüp;
romanın, sinemanın, şiirin, gazeteciliğin dili altında tek
bir anlayışın hâkim kılınmasıdır. Sizin iyi bir romancı
olup kabul görebilmeniz için, romancılığın dilini kul-
lanmanız gerekir, deniyor. O dil içerisinde ise, dindar
bir kahramana yer yoktur. Eğer sizin roman kahramanı-
nız dindar biriyse, romanınız, en iyimser ifadeyle “dini
bir romandır” ve asla sanat değeri taşımaz.”

Yüksek bürokratlara özel tavsiyesi!

Bürokraside önemli yerlere gelmenin her şey demek
olmadığını vurgulayan Erol Battal önemli mevkilere

gelmeyi hayatında kendisine en yüce hedef olarak koyanlara Dino Buzzati'nin Tatar Çölü romanını tavsiye eder. Önemli biri olduğunun fark edilmesini sağlamak için bu tiplerin saçma sapan uygulamalarla meşgul olduğunu anlatan Erol Battal kitabı okuyucularına şöyle anlatır: “Teğmen Drago, ilk görev yeri olarak ülkenin sınırında, zaman içerisinde hiçbir stratejik önemi kalmayan çöl ortasındaki bir kaleye atanır. Oraya kendisinden önce atanan diğer subaylar gibi, burada görev yapmanın hiçbir anlamının olmadığını, burada bulunmanın mesleği ve idealleri adına kendisine hiçbir şey kazandırmayacağını görür ve bu kaleden kurtulmak için her yola başvurur. Torpil arar, rapor alır... Ancak bu uğraşlarının hiçbirinden sonuç alamaz. Çevresindeki insanlara önemsiz bir iş yaptığını göstermemeye de özel gayret gösterir. Bu çevresine önemli görülme hali, zamanla kendisini sarar; kaleye de alışmaya başlar. Artık yaptığı sıradan işler, onun için daha mühim görülmeye başlar. En sonunda yaptığı işle, ülkesine büyük hizmetler sunduğunu, sanmaya başlar. Bu psikoloji öyle bir hal alır ki, ülkenin bağımsızlığının ve özgürlüğünün yegâne garantisi kendisinin o kalede bulunmuş olması olduğunu düşünmeye başlar. Teğmen Drago kendini, başka dünyalara kapayıp; askerlerin birbirine sordukları parolanın gizi içerisinde kaybeder.

Tatar Çölü, en çok hediye ettiğim kitaplardan biri oldu. Bürokrasi de yüksek bir yere atanan bir dostuma da çikolata yerine bu kitabı götürmüştüm. Ve mutlaka okumasını söylemiştim. Kitabı okuduktan sonra bana, epey sitem etmişti, “Sen benim bulunduğum yeri Tatar Çölü, yaptığım işi parola sormak mı zannediyorsun” diye. Sonra da dışarıdan parola sormak kabilinden görülen bir sürü yaptığı önemli iş sıralamıştı.

İşte asıl soru bu. Acaba hangimiz, bulunduğumuz yerin Tatar Çölü, yaptığımız işin “Parola sormak” olup olmadığını sorguluyoruz.”

Meselesine sahip çıkmak erdemi!

Müthiş bir ironi gücü vardır Erol Battal'ın. Salih Mirzabeyoğlu'nun yıllarda hapiste adeta unutulmasına şöyle bir ironi ile isyan eder: “Hani diyorum ki. Salih Mirzabeyoğlu'da bir yazardı. Yani bir düşünce adamı olduğunu söylüyorlar. Hapishanede kitaplar yazıyormuş. Müebbetle mahkûm. Çocuğunun okulunun önünden, hanımıyla birlikte gözaltına alındığında “Örgüt evinde silahlarla birlikte yakalandı.” denmişti. Bu, tabii önemli değil. Şey... Diyorum ki, yani demek istiyorum ki, avukatları bar bar bağıyor. “Müvekkilimize işkence yapılıyor.” Emin olun Nazım iyi şairdi. Ne de mavi gözleri vardı. Bir de Piraye. O ne güzel aşktı. Yazık oldu. Yanlış anlaşılmasın, ama acaba diyorum ki, düşüncelerine katılmıyorum, eylemlerini vallahi desteklemiyorum. Ben zaten onları kesinlikle tanımam. Yani aslında bu işkence iddialarının üzerine, yani... İncelense. Demokrasi daha güzel olacak. Yani Türkiye'nin imajı önemli. Şey... Haberal çok önemli bir bilim adamı. Çok önemli çok. Mirzabeyoğlu'nun saçını sakalını kesmişler. Şey yüzü, gözü yara bere içerisinde, görünce. Yani, “şey” dedim. Onun insan hakkı var mıdır? Yani, o aydın sayılır mı? Kesinlikle, yok, hayır. Yani avukatları diyor da. Oh... İşte, söyledim.

Terler silinir, etrafa bakılır.

“Yani benim söyleyeceklerim bu kadar. Son olarak şunu belirteyim ki, ‘Muhteşem Yüzyıl’ dizisine gösterilen tepkileri anlamıyorum. Sanata, sanatçının eserine saygılı olmak gerekir, kardeşim.”

Kendi dili ile konuşmaktan korkan Müslüman kültür ve siyaset adamına isyanıdır bu satırları aslında. Meselesi-

ni, zorlukları aşmaya çalışmak yerine, kendisini sorun üreten insan konumuna düşürenlerden çekmekteyizdir asıl.

Edebiyatın ufuk açıcılığına işareti!

Tüm bu bakış bozukluklarını nitelikli, zenginleştirici, kendi insanına yabancılaşmayan, tepeben bakmayan üstadları, öncülerini okuyarak tamir edebiliriz. Erol Battal okuma zevkine sahip bir yazar, bir eğitimcidir. Kendisi okumayı sevdiği için tavsiyesi de tesirli olmuş. Öğrencilerini, sendikadaki arkadaşlarını derinden etkilemiş. Kitapsız bir Erol Battal düşünmek imkansızdır. Yarınlarımızda yeni Erol Battallardan mahrum kalmamak için okumayı seven gençlerimizi, çocuklarımızı küçük görmeyip, izzeti maddiyatta aramayıp temel değerlerimizle, büyüklerimizle, öncülerimizle sürekli sıcak irtibat halinde olmamız gerekiyor. Kitapların dünyasından uzaklaşmamak şart. Çünkü sahibi bulunduğumuz büyük iddialarımızın ancak kitaplarla, irfan ile, takva ile hakkını verebiliriz. Derinleşmeden Müslüman bir geleceği getireceğiz iddiasında olmak ancak bizi tarih sahnesinde yalancı konumuna mahkum edecektir. ”Dünü tanıyıp, yarına hazırlanmada en büyük yardımcımız kitaplardır. Romanların, hikâyelerin kurgu dünyaları; bakışımızı, algılayışımızı farklı renkler katarak zenginleştirmede bizlere, yardımcı olabilirler ve bu yardım asla küçümsenmemelidirler.” der Erol Battal.

Tavsiye ettiği hatıra ve biyografi kitapları

Diğer kitaplardan; daha sahici, daha yaşanmış oldukları için, “herhalde” der Erol Battal “hatıra ve biyografi kitapları, bu manada okuyucuya daha yakın dururlar.” Hatıra ve biyografi kitaplarının, dünden bugüne fener tutarak meçhulü aydınlatıp, insanların yeni günlere şaşkınlıklarla uyanmasını önlediğini, dünün hazırla-

yıcılığında, bugünü anlamayı kolaylaştırdığını söylemektedir. Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in "O ve Ben" ve "Babiâli" isimli eserlerinin, hem aksiyonerliğini hem de edebi hatıralarını anlatması bakımından oldukça önemli olduğunu söyler. Sezai Karakoç'un hatıralarının da çok mühim olduğunu yazar. Üstad Karakoç'un hatıra kitabı hala yayınlanmış değildir ama o hatıralar mutlaka okunmalıdır der.

Hayrettin Karaman'ın hatıraları "Bir Varmış, Bir Yokmuş" isimli hatıratını ve Ali Ulvi Kurucu'nun hatıralarını tavsiye eder. Bu hatıraların Türkiye'nin ve bu ülkedeki dindar insanların dününün bilinmesi açısından önemli kaynaklar olduğunu söyler. İsmail Kazdal'ın "Serencam"ını da özellikle 1960'ları, 1970'leri takip etmek açısından oldukça bilgilendirici bulur. Kıymetli bulduğu bir başka kitap ise 1980'li yıllarda yayınlanmış olan "Görünmeyen Üniversite"dir. Nazif Gürdoğan, Mehmed Zahid Kotku'yu anlatır bu kitabında. "Belki de yüzyılın en aksiyoner şeyhi. Mürit kavramının yeniden tanımlanmasını sağlamıştır." Der Mehmed Zahid Kotku için.

Kişisel gelişim kitapları tuzağına da Bülent Akyürek'in "İçinizdeki Öküze Oha Deyin" kitabı ile dikkatlerimizi çekmek ister. "Bülent Akyürek'in özetlediği, insanları, kendisi olmaktan uzaklaştıran kişisel gelişim kitaplarından İçinizdeki Öküze Oha Deyin kitabı bir kütüphane dolusu kişisel gelişim kitabından daha değerlidir, her biri sahici yaşanmışlıkların hikâyesidir der.

Allah o güzel insanın işaret ettiği izleri takip edebilmemizi nasip etsin.

Aydın Olarak Erol Battal...

*Cafer Vaymi**

Erol Battal'ı doksanlı yıllardan, bugünkü muhafazakâr hatta bir kısım liberallerin de uğradığı, entelektüel bagajlarını doldurduğu, fikri yönden rahatladığı fakat zihinde yeni soruların şekillendiği meşhur İLESAM Kıraathanesi'nden hatırlıyorum. Daha çok da silüetini. Bayburt yaylalarında ot biçen tırpancı edasıyla omzuyla birlikte başını hafifçe ileriye doğru uzatır, uzun ve seri adımlarla daha çok da şimdi o da 25 Şubat 2015 tarihinde hakkın rahmetine kavuşan sevgili dostum İsmail Dervişoğlu'nun yanına otururdu.

Çemberlitaş'taki İLESAM Kıraathanesi o zamanki hükümetimiz tarafından ideolojik –muhafazakâr-bulunarak söndürüldükten sonra cemaat bu defa Türkiye Yazarlar Birliği Derneği'nin Çağaloğlu'ndaki Kızlarağası Medresesi'ni mekân tuttu. Tabii Erol da..

Bu cemaat çok ilginçtir. Bu cemaat Meşrutiyet döneminde başlayan Çınaraltı sohbetlerinin devamı niteliğindedir. Erol Battal'ın da fikri olarak beslendiği bu

* Sosyologs, Eğitimci, Yazar ve İlesam İstanbul Şube Başkanı

menbaayı biraz daha tanıtmakta fayda var:

İstanbul Beyazıt semtinde yer alan Sahaflar Çarşısı yanındaki imarethanenin giriş kapısında bulunan ulu çınarın altı Meşrutiyet dönemi ile birlikte Türk fikir hayatının mihenk taşı olmuştur. Dönemin aydınları çınarın altında buluşarak yurt ve dünya sorunlarını tartışırlardı. Ziya Gökalp, Prens Sabahattin, Ömer Seyfettin, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Necmeddin Sadak, İsmail Hakkı Baltacıoğlu, Mustafa Şekip Tunç, Mehmet Akif Ersoy, Satı Bey, Emrullah Efendi, Enver ve Talat Paşalar ile Abdullah Cevdet bu aydınların bir kısmıydı. Buranın öneminden dolayı Ziya Gökalp, Çınaraltı isimli bir dergi çıkartmıştır. Eserlerinden birisinin başlığı da Çınaraltı Konuşmaları'dır.

1925'lerden itibaren Türk aydınları Çınaraltı'nın elli metre mesafesinde bulunan Küllük'e taşınırlar. Çıkardıkları Küllük isimli dergiden dolayı bu isimle anılırlar. 1950 yılının ortalarında yıkılan Küllük Kahvesi'nin müdavimleri arasında Mükrimin Halil Yinanç, Rıfki Melûl Meriç, Burhan Toprak, M. Şekip Tunç, Hilmi Ziya Ülken, Ali Canib Yöntem, Sadettin Nuzhet Ergun, Ferit Kam, Kilisli Rıfat, Kenan Hulûsi, Şemsettin Günaltay, İsmail Hakkı Uzunçarşılı, Emin Âli Çavlı, Ahmet Refik, Mes'ut Cemil, Reşit Rahmeti Arat, Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu, Nurullah Ataç, Enver Behnan Şapolyo, Cevad Dursunoğlu, Reşat Nuri Güntekin, Avni Başman, Akdes Nimet Kurat, İbrahim Alâaddin Gövsa, Âgah Sırrı Levent, Necmettin Halil Onan, Hikmet Feridun Es, Mithat Cemal Kuntay, Yusuf Ziya Ortaç, Orhan Seyfi Orhon, Necip Fazıl Kısakürek, İsmail Habib Sevük, Fazıl Ahmet Aykaç, Hasan Ali Yücel, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Kutsi Tecer, Salih Zeki Aktay, Ahmet Muhip

Dranas, Halit Fahri Ozansoy, Cemal Nadir Güler, Osman Cemal Kaygılı, Vâlâ Nureddin, Refik Ahmet Sevensil, Etem İzzet Benice, Reşad Ekrem Koçu, Ahmet Caferoğlu, Enver Ziya Karal, Yaşar Nabi, Hıfı Timur, Mazhar Osman, Vehbi Eralp, Saip Atademir, İbrahim Çallı, Ahmet Ateş, Ercüment Ekrem Tâlü, Faruk Nafiz Çamlıbel, Behçet Yazar, Burhan Felek, Abidin Daver, Nizamettin Nazif, Hakkı Süha Gezgin, Mim Turhan Tan, Suud Kemâl Yetkin, Sabahaddin Eyüboğlu, Sabri Esad Siyavuşgil, Mazhar Şevket İpşiroğlu, Velid Ebüzziya, Reşat Şemseddin Sirer, Ziya Karamuk, Neyzen Tevfik, Tahir Olgun, Hıfzı Veldet Velidedeoglu, Yahya Kemal, Peyami Safa, Nurullah Ataç, Arif Dino, Abidin Dino, Rifat Ilgaz, Sait Faik, Celal Sılay, Neyzen Tevfik, Nuri İyem, Abidin Nesimi, Suat Derviş, Orhan Veli, Cahit Sıtkı Tarancı ve Abdalbaki Gölpınarlı (Sıtkı AKOZAN'ın Küllükname isimli kitabından alınmıştır) gibi dönemin pek çok aydını yer alıyordu.

Marmara Kıraathanesi ise Küllük yıkıldıktan sonra oluşturulmaya başlanmıştı. Eski Küllük'ün yüzeli metre kadar karşı tarafında Yeniçeriler Caddesi üzerinde bulunan bu mekâna Küllük müdavimleri gelmeye başlar. Müdavimlerine Marmaratör denilmektedir. Mehmet Niyazi Özdemir'in Dahiler ve Deliler romanı ile Ahmet Güner Elgin'in hatıra olarak kaleme aldığı Marmara Kitabeleri isimli kitabı Marmaratörler'i anlatmaktadır. Yine, Marmaratörler hakkında çekilen altı bölümlük dizi TRT'de 2007 yılında yayınlanmıştır.

Marmara Kıraathanesi'ne kimler ruh vermiştir? Necip Fazıl Kısakürek, Ziya Nur Aksun, Tarık Buğra, Necati Sepetçioğlu, Ahmet Kabaklı, Nihal Atsız,

Osman Yüksel Serdengeçti, Nurettin Topçu, Mümtaz Turhan, Ali Nihat Tarlan, Peyami Safa, Ali Fuat Başgil, Osman Turan, Rahmi Eray, Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu, Faruk Kadri Timurtaş, İbrahim Kafesoğlu, Sezai Karakoç, Erol Güngör, Mehmet Genç, Mehmet Çavuşoğlu, Hilmi Oflaz, Mehmet Niyazi, Ali İhsan Yurt, Ziya Nur, Dünder Taşer, Mehmet Şevket Eygi, İlhan Darendelioğlu, Emin Işık, Muzaffer Ozak, Mükremin Halil Yınanç, Fethi Gemuhluoğlu, Ziya Nur Aksun, Saip Rağıp Atademir, Hasan Korkmazcan, Nevzat Yalçıntaş, Necmeddin Türinay... gibi her biri dünyamızı aydınlatan müstesna insan gelip geçmiştir **Marmara Kıraathanesi**'nden. Liberalizme teslim olan bu kıraathane de 1990'da kapanmıştır. Devamında Erol Battal'ın da yer yer içerisinde bulunduğu cemaat, yazının başında da belirttiğimiz Çemberlitaş'taki İLESAM'da buluşmaya başladı.

Müdavimleri arasında gazetecilerin, profesörlerin, yazarların, şairlerin, öğrencilerin yer aldığı; siyasi, sosyal, edebi... konuların konuşulduğu, geçmişte iz bırakmış **Çınaraltı, Küllük ve Marmara Kıraathanesi** bir çeşit serbest akademi ya da üniversitedir. Kalem erbabı nice insanları ağırlamış olan bu mekânlar birçok insan için hayata hazırlık enstitüsü olmuştur. Bu mekânlarda kimi açık, kimi demli yudumladı dönem fikirlerini. Sıradan bir mekânı bilgi pınarına dönüştürmüş müdavimlerin sohbetlerine ortak olan ve oranın havasını solumuş herkeste iz bıraktı. Yine bir üniversite profesörü ile bir işportacıyı aynı masada buluştururdu bu mekânlar.

Çınaraltı, Küllük, Marmara ve İLESAM Kıraathaneleri dünya kültür hayatında da emsaline ve özelliklerine çok az rastlanacak örneklerdir. İşte Erol Battal bu emsalsiz gelenekten de besleniyor ve fikirleri ile yer yer bu geleneğe katkı sağlıyordu.

Beni onunla buluşturan ve kaynaştıran da bu gelenekten soluk almamız ve beslenmemizdi. Bir nevi bizim gerçek üniversitelerimizdi oralar.

Erol Battal'ın beni bir gün TYB İstanbul Şubesi'nde, yanında rahmetli İsmail Dervişoğlu da bulunduğu bir zamanda; "Azizim senin gibi kültür adamlarına ihtiyacımız var. Bizim sendika olarak kültürel yönümüz eksik. Bize katıl da birlikte bu yönümüzü güçlendirelim." sözlerini 2002 yılında sarf ettiği zaman sendikanın algısı "Din Dersi öğretmenlerinin yer aldığı sendika" şeklindeydi. Sendika ile hemhal olmaya başladığım zaman gerçek görüntü algı ile paraleldi. Yine sendika içerisindeki yapıda örgütlenme ve ilişkilerin karşılıklı saygı-sevgi, hürmet, dayanışma, idealizm ve dostluk üzerine kurulu olduğunu da gördüm. Dostlarımız hep bir ağızdan sanki "ya edep yahu." düsturunu birinci ilke olarak belirlemişlerdi. Gerçekten de bütün arkadaşlar edep ve saygı timsali idiler. Bunların reisi de sözünü kulaktan, gözünü de budaktan sakınmayan Erol Battal.

1 Nolu Şubede orkestranın şefi olan Erol Battal farklı konuşuyor, farklı düşünebiliyordu. Analizleri, temellendirmeleri, örneklemeleri ve bütün açıklamalardan sonra konuyu esas mevzuya bağlaması çok iyi idi. Türk aydınında zuhur bulmuş olan "yöntem sorunu" onda yoktu. Metod yönü gayet güçlü idi.

Aynı zamanda düşünürdü. En basit şeyler bile onun üzerinde düşünmesini sağlardı. Bir örnek vermek gerekirse "Ağustos böceği ile karınca hikâyesinde" kurgunun ve konu ele alış biçiminin yanlış olduğunu ilk defa ondan duymuştum.

Önemli özelliklerinden birisi de iyi ve dikkatli bir dinleyici oluşuydu. Dinlerken çok dikkatliydi. Bir fikri tartışmada karşı tarafı çürütecek verileri de toplardı. Bu nedenle bir mevzuda çok iyi olunmadığı zaman onunla polemige girişmek riskli idi.

Söze azizim hitabıyla başlar, yavaş ve tane-tane konuşurdu. Konuşması ilerledikçe, coşkunlaşır ama asla tutarlılığını kaybetmezdi.

Bütün bu anlattıklarımın sendika içerisinde farklı ve özgün bir tınısı olduğunu görüyordum.

Kültür Dersanesi'nin Şirinevler Şubesi'nde yaptığımız bir iftardan sonra Erol Battal ile birlikte 6-7 arkadaş sendika olarak kültürel anlamda neler yapabileceğimizi konuştuk. Bu toplantı sonrasında sendikada Erol Güngör'ü anlattım. Devamında başka bir arkadaşımız Fazlul Rahman'ı bize anlattı. Daha sonra Mustafa Özcan'dan dış politikayı dinledik. Sendikanın Aksaray'daki yeri bize dar gelmeye başlamıştı. Sonraları Kumkapı Necip Fazıl Kültür Merkezi'nde Ümit Meriç'ten, Babası Cemil Meriç'i dinledik. Devamında Dilaver Cebeci, Olcay Yazıcı ve Ümit Meriç toplantılarını yaptık. Bunlar Erol Battal'ın "kültürel faaliyetler yapma gereği düşüncesi" sonucunda ortaya çıkan faaliyetlerdi.

Erol Battal çok iyi bir okurdu. Aynı zamanda da kalemını iyi kullanan çok iyi bir yazar. Her ne kadar yayınlanmış Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen, Divan Şiirinden Seçmeler ve Sendika İşyeri Temsilcisinin El Kitabı isimli üç eseri bulunsa da esas fikri yazılarını 'Habername.com', 'Memurdanhaber' internet siteleri ve Özgün Duruş isimli haftalık gazetede yazmıştır. Henüz kitap haline getirilmemiş olan bu yazılarında sivri dilli,

iğneyi biraz da kendi cenahına batıran bir yazar görür ve tanırız. Ancak yazılarında ele aldığı konular, konulara hâkimiyet, öğreticiliği, gözlemdaki gücü ve yetkinliği etkileyicidir. Yazılarında, ele aldığı konularında ve sohbetlerinde daldan dala konduğu izlenimine kapılınsa da esasında yaptığı inci tanelerini toplayarak yerli yerine koymaktır. İyi bir eleştirmendir aynı zamanda. Eleştirilerinde düşünsel anlamda uzak ve yakın ayrımı yapmaz. Ona göre yanlış olan herkes ve her kurum eleştirisinden nasibini alır. Bu anlamda kalemi ve sözü mütemadiyen özgürdür.

Benim de sevdiğim Nurettin Topçu'nun Türkiye'de Maarif Davası ve İtalyan yazar Dino Buzotti'nin Tatar Çölü isimli kitabı en çok sevdiklerindendi. İlkinde Türkiye'deki eğitim açmazına, ikincisinde ise bürokratların idare-i maslahatçılığına vurgu yapılıyordu. Bir yazısında da bahsettiği gibi Tatar Çölü, en çok hediye ettiği kitaplardan biri idi. Bürokraside yüksek bir yere atanan dostlarına çikolata yerine bu kitabı götürürdü. Ve mutlaka okumasını söylerdi. Kitabı okuduktan sonra ona epey sitem eden dostunun devamında; “dışarıdan parola sormak kabilinden görülen bir sürü yaptığı önemli iş sıralaması da” dikkatinden kaçmazdı.

“Acaba hangimiz, bulunduğumuz yerin Tatar Çölü, yaptığımız işin ‘Parola sormak’ olup olmadığını sorguluyoruz” derdi. Kaç kişinin kendi içindeki vaizi dinlediğini merak ederdi. Eskiden aşağı yukarı her evde, her işyerinde bir levha olarak bulunan: “Bugün Allah için, ne yaptın?” sorusunu insanların kendilerine ne sıklıkla sorduklarını düşünürdü. Ve bu sorunun hepimizi kendi “Tatar Çölü” müzden kurtaracak en kestirme sorgulama olacağına ve bu sorgulamada, kesinlikle başat rolü vicdanımızın alacağına inanırdı.

Erol Battal düşündüğü ve inandığı gibi yazan, yazdığı ve düşündüğü gibi yaşayan bir arkadaşımızdı. Esasında bütün yazılarında okura bir karakter, kimlik ve kişilik de yüklemeye çabasındadır. Yazılarına yansıyan kimlik, karakter ve kişilik esasında Erol Battal'a ait olandır. Bir örnek teşkil etmesi babında Mehmet Şevket Eygi ile ilgili yazısının bir kısmını buraya almakta fayda var:

“Gazetecilerin; küçültülmeye, itibarsızlaştırılmaya maruz kalanlarının en önemlisi Mehmet Şevket Eygi'dir. Onu, bugün genç neslin bir kısmı, sadece Milli Gazete'nin bir köşe yazarı olarak tanımakta, bir kısmı ise adını bile duymamıştır. Hâlbuki o mesleğinde bir ef-sanedir.

Mehmet Şevket Eygi yıllarca düşüncelerinden, yazdıklarından dolayı, itibarsızlaştırılma operasyonuna en şiddetli bir şekilde tabi tutulmuştur. İftiralarla, karalamalarla unutturulmaya çalışılmıştır. Uzun yıllar masonların, sabetalistlerin kışkırtması ve yönlendirmesiyle sol hareketlerin hedefinde olmuştur. Solcuların erdem mücadelesi verdiği ve solcu yayınların mutlak doğruyu söylediğine inanan bazı İslamcıların haksız, mesnetsiz tarizlerine maruz kalmıştır. Yurt dışında olmasına rağmen uydurulan bir yalanla 6. Filo masalının ve Kanlı Pazar mitinin mahkûmu ilan edilmiştir.

Mehmet Şevket Eygi 1960'dan beri gazetecilik yapar. Çeşitli gazeteler çıkarmış ve bu gazeteleri döneminin en etkin yayınları haline getirmiştir. Mesleğini hiç satmamış, düşüncelerine asla ihanet etmemiştir. Doğru bildiğini, her zaman doğru bildiği yollarla ifade etmiştir. Yazdıklarından, fikirlerinden dolayı hakkında en çok ceza istenen gazetecidir. Uzun süre çeşitli hapis hanelerde kalmıştır. Gazetesinin yayın politikasını değiştirmesi için, gazete sermayesinin onlarca katı reklam/rüşvet teklif

edilmiştir, elinin tersiyle itmiştir. Gazeteleri dağıtılmamış, envai çeşit engelle karşılaşmıştır. İflas ettirilmiştir. Uzun yıllar yurt dışında sürgün yaşamak zorunda kalmıştır. Yurda ancak 1974 Erbakan affıyla dönebilmiştir. “Bu Pazar sabah namazını Beyazıt Camii’nde kılaçağım” diye yazısının sonuna bir not eklediğinde; binlerce insan, o Pazar sabah namazında Beyazıt Camii’nde olmuş, “Bursa Ulu Camii’nde kılaçağım” dediğinde on binler, yurdun her bir tarafından Bursa’ya akın etmiştir. Bu durum mutlak hale getirilip uzun süre devam etmiştir. Sahi bugün ona laf edenler, acaba kaç okurunu bir dipnotla bir yere taşıyabilir. Gazeteleri kapatıldığında dergi, dergileri engellendiğinde haftalık gazeteler çıkarılmıştır. Hiçbiri olmadığında başkalarının gazetelerinde yazmıştır. Hiçbir köşe yazısı onun yazıları kadar etkili olamamış, hiç kimse onun gazetecilikteki gücüne ulaşamamıştır. O hep bir İstanbul beyefendisi olmuş; estetiği, sanatı hep ön planda tutmuş, mimari güzelliğe önem verip bunun taban bulmasının mücadelesini vermiştir.

Bu ülkede eğer gazetecilik üzerine bir efsane oluşturulacaksa o efsane Mehmet Şevket Eyiğdir. Eğer bu ülkede bir basın emekçisi efsaneleştirilecekse, o efsane Mehmet Şevket Eyiğdir. Eğer bu ülkede bir basın hürriyeti mücadelesinden bahsedilecekse o mücadeleci Mehmet Şevket Eyiğdir.”

Bu kısa değerlendirmemizde aydın kimliği ve kişiliği yönünden Erol Battal’ı değerlendirmeye çalıştık.

Allah mekânını cennet etsin. Ruhun şad olsun aziz dostum.

Bir Bilge ve Davra Adamı Olarak Erol Battal

*Davut Güler**

İnna lillah ve inna ileyhi raciûn; “Biz Allah için varız ve yine O’na döneceğiz”

Erol Battal’la ilgili haberi; Eğitim-Bir-Sen’in konuyla ilgili açıklamasıyla öğrendik: Haberde; “Başımız Sağolsun, 28 Eylül 2012 tarihinde Erol Battal Ağabeyi kaybettik; Sendikamıza yıllarca hizmet eden, emek veren, teşkilatımızın her kademesinde özverili çalışmaları ile herkesin takdirini kazanan eski Genel Teşkilatlanma Sekreterimiz Erol Battal, Hakk’ın rahmetine kavuştu. (...) Kendisine Allah’tan rahmet, ailesine ve bütün dostlarına başsağlığı diliyoruz. Mekânı Cennet olsun. Rab-bim rahmet eylesin...”

Yazımın başlığında da tanımlamaya çalıştığım Erol Battal kardeşimi hem hayırla yâd ederken hem de gelecek kuşaklara maddi ve manevi olarak ne miras bıraktı, bunu ortaya koymaya çalışacağım. Erol Battal kardeşimle ilgili söyleyeceğim şeyler O’na yakın olan arkadaşların gerek sözlü gerekse yazılarında edindiğim bilgilerle ve bir de Özgün Duruş Gazetesi’ndeki yazılarındaki düşüncelerle tanımlamaya çalışacağım.

* Yazar-Yayıncı

Erol Battal kardeşim bir Anadolu çocuğu ve bir Anadolu şehri olan Bayburt'un Oruçbeyli köyünde doğmuş, İlkokulu köyünde, Orta ve lise tahsilini Erzurum'da tamamlamıştır. Yüksek tahsilini yine Erzurum A. Ü. Kâzım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olmuş, Muğla ve İstanbul'da çeşitli okullarda Edebiyat öğretmenliği yapmıştır. Kuruluşundan beri sendikanın çeşitli birimlerinde görevler yapmış ve 2005'ten itibaren iki kez Genel Teşkilatlanma Sekreterliğinde bulunmuştur. Yayınlanmış 'Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen', 'Divan Şiirinden Seçmeler' ve 'Sendika İşyeri Temsilcisinin El Kitabı' isimli üç kitabı bulunmaktadır. Battal, evli ve iki çocuk babasıydı.

Yaşamı boyunca birçok dergi, gazete ve internet sitelerinde yazıları yayınlanmıştır. **Özgün Duruş** haftalık gazetemizde de yazıya başladığı günden hastalığının artık yazmasına engel olduğu güne kadar düzenli olarak yazmıştır.

Bizim de Erol kardeşimizle tanışıklığımız Özgün Duruş Gazetesi vesilesiyle oldu. Erol kardeşimizi yakından tanıyan ve bizim de yayın politikamızı bilen öğretmen arkadaşlarımız hem eğitim camiasına ulaşacağımız hem de eğitimin sorunlarına neşter vuracak biri olarak, Erol'un yazmasını önermişlerdi ve bu vesileyle tanıştık.

Ankara'da Eğitim-Bir-Sen'in Genel Merkezi'ndeki ziyaretimizde; gerek Özgün Duruş Gazetesi'ne gerekse şahsıma yönelik gösterdiği ilgiye karşı çok mahcup olmuştum. Yıllarca birlikte olduğumuz arkadaşların ilgisizliğine rağmen önemli bir konumda olan ve ilk kez tanıştığımız bir insanda gördüğüm ilgiyi anlamlandırırken, herhalde doğru bir iş yaptığımızın bir bereketidir, dedim.

Erol Battal, gerçekten çok iyi bir okuyucu ve yitiğini arayan bir "hikmet" arayıcısıydı. Gerek Ankara'daki

Eğitim-Bir-Sen'in genel merkezindeki kütüphaneyi çalışma odası gibi kullanıyordu ki bizi de orada karşıla-mıştı gerekse de hastalığından dolayı arkadaşlarla evine ziyarete gittiğimizde, evdeki kütüphanesini gördüğüm-de geniş bir kütüphaneye sahip olduğunu müşâhede et-miştik.

Ben kendi ömrümde bu kadar kitapların içinde bulunup her bir kitabın bir şeye tekabül ettiği yine her bir kitabın her bir insanın bilgilenme sürecinde bir anına hitap ettiğini değerlendiren üç arkadaşla tanıştım. Bunlardan biri iyi bir kitap okuyucusu olan **Ramazan Değer**, diğerleri Özgün Duruş gazetemizin yazarlarından ve Erol Battal kardeşimle aynı dönemde yakalandığı kanserden vefat eden rahmetlik **Davut Özgül** ve üçüncüsü de **Erol Bat-tal** kardeşimizdir. Davut Özgül ve Erol Battal'ın dikkati-mi çeken ortak yönleri; çok ve farklı okumalarının yanı sıra hoş sohbet, cömert ve ikram sahibi olmalarının yanı sıra çay-kahve ve sigara tiryakisi olmalarıdır.

Merak etmiştim Ramazan Değer de sigara tiryakisi miydi? Aradım sordum. O da tiryakiymiş fakat on yıl önce sigarayı bırakmış elan yaşı da 60'ın üzerindedir. İnsan hali birçok güzelliğin yanında insan sağlığı açısından çok zararlı şeyleri de kendine arkadaş ediniyor. Her iki kardeşimizi de Allah affetsin ve kusurlarını bağışlasın, Ra-mazan Değer dostumuza da sıhhat ve uzun ömür versin.

Ben ise gerek yeni tanıştđım ve gerekse ziyaret ettiğim yerlerde kitap okuma ile ilgili çok farklı okumalarda bu-lunan, bu sürece giren ve okuma istidatı gördüğüm kardeşlerimize bu üç kardeşimizden örnekler veriyorum. Farklı ve çok okumadan korkmayalım okumadan zarar gelmez yeter ki ne okuduğumuzu bilelim ve bir doktor dikkatliği üzre olalım o zaman göreceğiz ki insanımızın eline uzattđımız her bir kitap, reçete içindeki her bir ilaç gibi şifa olacak ve insanımıza yeni ufuklar açacaktır.

Erol Battal kardeşimle ilgili olarak gerek kendi müşahedelerimiz gerekse Erol'un üniversitedeki öğrenci arkadaşları, öğretmenlik ve sendikada yöneticilik yaptığı dönemdeki yakın arkadaşlarının sözlü şahitlikleriyle Erol'u tanımaya çalıştım. Bunun yanında bu müşahedelerini yazıya döken yakın mesai arkadaşları da var. Şaban Abak gibi, Şaban Abak, Erol'un fikri zenginliğini, kişiliğini, azmini ve birçok bilinmeyen yönünü bize tanıtıyor.

Şaban Abak beyin tespitlerinden bir kısmını ben de paylaşacağım. Şaban Abak Bey'i öğrencilik yıllarından beri tanırım. Şaban Abak Bey'in, Edebiyatın gücünü de kullanarak yaptığı tanıtım ve tanımlamayla; bir insan ancak bu kadar güzel tanıtılabilir ve tanımlanabilir. Şaban Abak'ın tespitiyle:

Erol Battal, "Müthiş cömert, vefalı ve arkadaş canlısıdır. Önce daima karşısındakini düşünür. Saf yalınlık ve samimiyettir.

Yayınlanmakta olan belli başlı edebiyat dergilerini abone olarak izleyen, ilk kitabı yayınlanan şairleri bile takip edecek derecede şiirle yakından ilgilenen sıra dışı bir edebiyat öğretmeni idi Erol. Aslında Erol için bu durum sıradandı. Bana öyle geliyor ki o Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni değil de mesela Tarih öğretmeni de olsaydı, hatta öğretmen olmasaydı da yine edebiyata ilgi duyacak, seçkin fikir ve sanat eserlerini büyük haz duyarak okuyacak, okutacaktı. Nasip oldu, kendisiyle arkadaşlığımız yıllar içinde ilerledi ve ben her geçen gün Erol'u daha çok sevmeye başladım.

Gerçek bir dava adamıdır. Selçuklu Sultanlarının mücahit ruhuyla Dede Korkut'un hikmetler söyleyen bilge sesi onda bir mizaç olarak birleşmiş gibidir. Necip Fazıl da okur, Nureddin Topçu da. Mustafa Kutlu'yu kitabı-

nın çıktığı gün okur. Evi, her biri yüksek bir beğeniyle seçilmiş birbirinden kıymetli eserlerle dolu mini bir kütüphane gibidir. Memleketi bütün İslam Ülkesi, milleti, hakiki anlamıyla İslam Milleti'dir.

Her Bayburt'lu gibi Bayburt'u ve Erzurum'u çok sever. Memleket sevgisi onda söğüdün suyu, kavağın düzü sevmesi gibi içten ve tabiidir.

İstanbul Şube Başkanı olduğu dönemde, Akif İnan vefat etmiş, sendikamızın genel merkezi adeta kapanma noktasına gelmişti. Kafası sürekli, bu emaneti nasıl yaşatırız, bu müesseseyi nasıl ihya eder, camiamız ve ülkemiz için nasıl işe yarar hale getirebiliriz sorusuyla meşguldü...

Erol, fikirlerini o kadar inanarak, içten bir heyecanla anlatır ki size sadece itaat etmek düşer adeta. Karşı çıkmanız, bir hakikate karşı çıkmak gibidir...

Erol bu sırada değeri ileride daha iyi anlaşılacak bir esere imza attı: Eğitim-Bir-Sen'in Tarihçesi'ni yazdı. Ben de sendikanın yayını olarak binlerce nüsha basıp şubelere ve kütüphanelere dağıttırdım. Bir kurum tarihi olarak sıcağı sıcağına kaleme alınmış titiz ve çok kıymetli bir çalışmadır...

'Bu işler ekip işidir' türünden sözlerin ağır alışkanlığıyla söylenen ve yaygın kanaatin aksine asla gerçeği yansıtmayan laflar olduğunu da Erol'la birlikte yaşayarak öğrendim. Parti, dernek, vakıf gibi sendikaların da güçlü lokomotif kişilerle yürüyüp güçlendiğini, büyük kararlarında idealist lider kişiliğin sorumluluk şuuruyla kendiliğinden harekete geçip görev üstlenmesiyle mesafe alındığını gördüm...

... Erol gibiler ise daima "gaye"ye odaklanmış olarak hak ve hakikati gözeterek süreci yönetmeye titizlenir, görüntüyle ve imajla pek ilgilenmezler. İşimiz gereği

Bakanlarla yahut başka devlet adamlarıyla yapacağımız görüşmeler öncesinde Erol'a rica minnet takım elbise giydirir, zorla traş ettirirdik. Çünkü onun bütün dikkati, diyelim Milli Eğitim Bakanı'yla görüşmeye giderken ne giyeceğinde değil, mesela başörtüsü sebebiyle soruşturma geçiren bir tek öğretmen varsa onun hukukunu savunmaya odaklanıyordu.

Erol, Bayburt'un yetiştirdiği büyük âlim ve şair **Ağlar Baba**'nın ahfadındandır. Amcasıoğlu Fetani Battal, o dönem Ak Parti Bayburt milletvekili seçilince Kızılay'ın arka sokaklarında bazen üçlü buluşmalar yapıp memleket ahvalini konuşurduk. Fetani Bey, büyük dedelerinin Divan'ını yeniden basmanın çarelerini araştırıyordu. Bazen de "Şaban Bey, anlat bakalım, biz şimdi hükümet olarak ne yapıyoruz?" diye takılıyordu. Erol, bu buluşmalarda çay eşliğinde simit ikram etmeyi adet edinmişti. Ben de altın kıymetinde bu iki delikanlı insanla arkadaş olmanın keyfini çıkarıyor, punduna getirdikçe de Bayburt'un büyüklüğü üzerine fıkralar anlatıyordum. En sevdiği ise İstanbul'da Çamlıca tepesine çıkmış Bayburtlu fıkrasıydı: "Hey gidi mübarek İstanbul, büyüdükçe sanki Bayburt'u andırıyorsun!"

Son dönemde okumalarını yakın siyasi tarih üzerine ve bilhassa sivil toplum kuruluşlarımızın tarihi üzerine yoğunlaştırdı. Mefkûreci Öğretmenler Birliği'nden MTTB'ye, İlim Yayma'dan Birlik Vakfı'na kadar belli başlı bütün kuruluşlarla ilgili incelemeleri ve hatıratları doktora yapar gibi büyük bir titizlikle okudu.

Dişimizle tırnağımızla büyüttüğümüz sendikamızın "müesseseseleşmesinin", kalıcı ve köklü hizmetler yapabilmesinin ilmini arıyor gibiydi. Kimsenin durup "ince şeyleri anlamaya" vakti olmasa da Erol, en sıkışık zamanda bile büyük düşünmeyi, meselelere ideal çerçevesinden bakmayı terk etmiyordu..."

Şaban Abak'ın, Erol'un kişiliği ile ilgili şu tespiti ; “Müt-hiş cömert, vefalı ve arkadaş canlısıdır. Önce daima kar-şısındakini düşünür. Saf yalnızlık ve samimiyettir.” Erol'la ilgili bu kanaat; Erol'u tanıyan gerek öğrenciliği gerekse öğretmenliği, sendikalaşma ve sendika yöneticiliği dö-nemindeki arkadaşlarının Erol'la ilgili ortak kanaatleri diyebiliriz.

Erol'un Özgün Duruş Gazetesi'ndeki yazılarından ha-reketle düşünce serüvenine yönelik bir gezinti yapı-lım. Erol çok geniş bir yelpazede yazı yazdığını yazı-ların konu başlıklarından rahatlıkla görebiliriz. Şaban Abak'ın da tespitinde ifade ettiği gibi; “Son dönemde okumalarını yakın siyasi tarih üzerine ve bilhassa sivil toplum kuruluşlarımızın tarihi üzerine yoğunlaştırdı. Mefkûreci Öğretmenler Birliği'nden MTTB'ye, İlim Yayma'dan Birlik Vakfı'na kadar belli başlı bütün kuru-luşlarla ilgili incelemeleri ve hatıratları doktora yapar gibi büyük bir titizlikle okudu.” Erol'un zikredilen alan-larda ki okumaları Gazete'deki yazılarına da yansımıştı. O konularla ilgili bazen bir makale bazen de iki veya üç makale yazdıkları vardı.

Gazete'deki bazı yazıların başlıklarına gelince; “Egemen dilin sonuna doğru, Serbest Cumhuriyet Fırkası-1-2-3, Nurettin Topçu'nun İtibarı, Beklenmedik sonuçlarıyla referandum süreci, Şahları vuramazlar, Vatandaşlar, halka incekmiş!, Bir başkalaştırma projesi olarak hal-kevleri-1-2-3, Yeni Türkiye'de eski figüranlara yer yok, Referandum bütün sistem mağdurlarının meselesidir, Erbakan Hoca, Rektörler selam duracak, Taksim'e cami yapılacak, PKK suçsuz, Ergenekon masum, Hizbullah canı, Gençlik hareketleri-1-2-3, Mefkûreci Öğretmenler Derneği, Son Firavun'un gidişi mi?, İdeolojik eğitimle bir arpa boyu yol alınmaz-1-2, Okullarda taciz olayları, Mehmet Şevket Eygi, Baykal hikâyesinde neler var?, De-rin devlet, devletin kendisidir...

Özgün Duruş Gazetesi 108 sayı yayınlandı, benin tespitlerime göre her biri birbirinden farklı çok değişik konuları içeren 63 makalesi var. Erol kardeşimizin yakınlarından ve dostlarından bir öneri gelirse bu kıymetli çalışmaları kitaplaştırabiliriz. Böylece bir dava ve fikir adamının düşünceleri gazete sahifelerinde kaybolup gitmez.

Gazete'deki yazılarından iki alıntı yaparak çalışmamızı sonlandıracağız.

1- “Rektörler selam duracak, Taksim'e cami yapılacak”; Erol Bey bu makalesinde bir açıdan kendi şahsından bir dönemin şaşkınca çırpınan ve sağa sola koşturan gençliğin halini bize anlatıyor ve 1980 sonrası oluşan “Bağımsız İslami Yapılar'ın oluşum süreçlerinin sıkıntı ve sancularına yönelik tespitlerde bulunuyor.” Alıntıya geçerse:

“Türkiye'deki sistem muhalifi hareketlerin, hareket noktalarını dünyadaki gelişmeler oluşturur. Yani muhalif hareketlerin tamamı dışarıdaki kendi renklerini taşıyan hareketlerden bağımsız değildir ve çoğu zaman bu ülkelerdeki hareketlerin yaptıklarıyla, söyledikleriyle Türkiye'dekilerin yaptıkları ve söyledikleri aynıdır. Aslında yerel farklılıklar dikkate alınmadığından da çoğu zaman söylemlerde komiklikler de meydana gelir. Bu solcu radikal hareketlerde olduğu gibi, İslamcı radikal hareketler için de böyle olmuştur.

Pakistan'daki Mevdudi'nin Cemaat-i İslami hareketi, Mısır'daki İhvan-ı Müslim hareketi, İran İslam Devrimi, Tunus'taki Raşit-El Gannuşi hareketi ve daha nice farklı hareketler, düşünceler ve gelişmeler, Türkiye İslamcı hareketlerini etkilemiş ve çok sayıda amacı aynı, söylem ve eylemleri birbirinden farklı gruplar meydana çıkmıştır. Bu gruplar, cemaatler özellikle 1980-1997 yılları arası-

da birbirleriyle ilgili, çok sayıda olumsuz görüş ileri sürmüş, birbirlerini insafın, vicdanın, inancın sınırlarını zorlayan söylemlerle itham etmişlerdir.

Ben de şahsi hikâyemi bu düzlemde yaşadım. Üniversiteyi 1980 sonrası Erzurum'da okudum. Seyyit Kutup'u, Mevdudi'yi, Hasan El Benna'yı, Ali Şeriatî'yi, Mutahhari'yi, Beheştî'yi, Ramazan El Butî'yi, Said Havva'yı, Muhammet Ebu Zehra'yı, Farukî'yi, Garaudy'yi vb. yazarları okudum. İslamcı gençler için o dönemde okunanlar bakımından aslında birbirinden çok farklı isimler yoktu, aşağı yukarı herkes aynı isimleri okuyordu. Tabii ki İslamcı isimler dışında da, özellikle dünya klasiklerinden çeşitli isimler okunuyordu. Bütün birbirine benzer okumalara rağmen, tavır alışlar gruplara göre birbirinden oldukça farklıydı. Ve bu tavır alışlara göre de isimlendirmeler vardı. Birbirinden farklı davranışlar sergileyen bu gruplar, fraksiyonlar, cemaatler, örgütler, klikler birbirlerini acımasızca eleştiriyor, insaf durumuna göre fasıklıktan, küfürde olmaya kadar çeşitli biçimlerde suçluyorlardı. Ben de bu suçlayan ve suçlananlardandım. Cuma namazı kılmıyor, ramazana belirlenen tarihten ya erken ya da geç başlıyor, babamlarla aynı günde bayram yapmıyor, camilere cemaat için gitmiyor, ailemden İslam adına öğrendiğim her şeyi geleneksel deyip reddediyor, hiçbir legal çalışmayı İslami bulmuyor, kendimce 'darulharp fikhını' uyguluyordum. 'Mevlid'e komik nazireler yazıp, kandillerle dalga geçiyordum. Bu devlette memur olunmaz deyip inşaatlarda amelelik yapıyordum. Eritre'de, Moro'da, Filipinler'de yaşananları takip ediyor, Cumhuriyet gazetesi okuyup, Yeni Devir'i Milli Gazete'den daha yakın buluyor, Nokta dergisini takip etme modasına uyuyordum. Kelimeler Kavramlar'daki kavramları ezberliyor, Yaşar Kaplan'ın "Demokrasi Risalesi"ni demokrasi eleştirisinde yetersiz görüyor, "Çağdaş Truva Atı Demokrasi"de aradıklarımı

bulmaya çalışıyor, Nurettin Topçu'nun "Devlet ve Demokrasi" risalesinin her satırını çiziyordum. Maverâdan, İslam dergisinden Afganistan'ı takip etmeme rağmen Hikmetyar'ı, Burhanettin Rabbanî'den daha çok seviyor, Ahmet Şah Mesut'u kahramanım olarak görüyordum. Bildiklerini benim gibi yorumlamayanlar "bel'am", güç sahiplerinin tamamı benim için "tağut"tu. Tasavvufi hareketleri şirkte görüp, Refah hareketini küfürle suçluyordum. En çok da ana gövde olduğu için olacak, Refahlılara kızıyor, onları suçluyordum. Kelim Sıddîkî'den mülhem Erbakan Hoca'yla İmam Humeyni'yi karşılaştırıyor, Hoca'ya kızıp, İmam'ı övüyor; Cezayir örneğini verip Abbas Medeni'nin Erbakan Hoca'nın yaşayacaklarının öncesini yaşadığını söylüyordum. Hamas karşısında İslami Cihat'a selam duruyor, Kayıp İmam'ı, Hizbullah'ı yakından takip ediyordum. Mezhepler, mezhep imamaları en çok merak ettiklerimizdi.

Nihayetinde 28 Şubat süreci denilen kâbus günler başladı. Herkesin düşüncesinin, yaşama biçiminin bedelini ödeyeceği; hukukun, adaletin, askerinin iki dudağı arasına terk edildiği günler. Herkesin brifinglerden geçirildiği, dindarların her kurumunun, kuruluşunun, şirketinin baskı altına alındığı, çoluk çocuk bütün halkın fişlendiği, gazetelerin "topyekûn savaş" manşetleri attığı o malum süreç. İnsanların yaşadıkları sıkıntılı günler kendilerini yaptıklarıyla, yapamadıklarıyla, eksikleriyle, kusurlarıyla muhasebeye çektikleri dönemlerdir. Malum süreç de bu imkânı verdi. Birçok kişi, kurum buradan hayırlı dersler çıkardı. Bazıları ise, yaşananlar üzerine özeleştiri adına kendilerini inkâra kalkıştılar. Özeleştiri adı altında 28 Şubat'ta yaşananların bütün sorumluluğunu dün alkışladıkları insanlara yüklediler. Daha doğrusu Erbakan'a yüklediler: "O, ölçsüz konuştu, ağzına sahip olamadı" diyerek hakarete varan eleştiriler getirdiler. O "Rektörler selam duracak" demiş, "Kanlı mı, kansız mı

olacak” diye meydan okumuş, “Taksim’e cami yapılmalı” isteğinde bulunmuş, “Ne mutlu Türküm diyene” sözünü eleştirerek tanrıları kızdırmış ve 28 Şubat sürecinin başlamasına sebep olmuştur.

Bu haksız, mesnetsiz eleştiriler içimi acıttı. 1994’te gecikmeli olarak askere gittim. Bornova’daki acemi birliğinde bir subay, 350 kişiden 250 tanesi namaz kılan kısa dönem askerlere şunu söylemişti: “Türk ordusunun iki düşmanı vardır: biri **Kürtler**, diğeri **gericiler**. Kürtlerle yapılan savaş bitti, gericilerle yakında başlayacak.” O savaş 1997’de başladı ve 28 Şubat’a gerekçe gösterilen o sözler o günlerde daha söylenmemişti. Söylenmiş olsa bile o sözler bir tespiti, bir talebi dile getiren sözlerdi. Bu tespitlere, bu taleplere nasıl karşı durulabilirdi? Sonrasında “ne gereği vardı bu sözlerin” diye eleştirenler, o sözler söylendiğinde şiddetle alkışlayanlardı.

O sözlerdeki kanı da Hoca değil, 10 milyon masum insanı öldürmekten bahseden Güven Erkaya’lar akıtacaktı. Ve bugün, bu kanı akıtmak için Fatih Camii’ni, Koç Müzesi’ni bombalamalar, kendi uçağını düşürmeler dâhil hangi “Balyoz”ları hazırladıklarını ve bunun da mahkeme koridorlarında hesabını vermemek için, hastane kapılarında nasıl sıraya girip, tekerlekli sandalyelere yapıştıklarını görüyoruz.

Bugün Hoca’nın bahsettiği halkın iktidarını kansız yaşıyoruz.

TRT 6 televizyonu 24 saat Kürtçe yayın yapıyor. Dağlardan ırkçı sloganları askerler söküyor. Sahi, Aslan Güner (Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral) kime selam durmadığı için terfi alamamıştı?”. (*Özgün Duruş Gazetesi; 13 AĞUSTOS-19 AĞUSTOS 2010 • SAYI: 49*)

Son bir alıntı yaparak konumuzu kapatacağız.

2- “Mefkûreci Öğretmenler Derneği: Hilful fudul’dan Ahilik teşkilatlarına, derneklerden cemiyetlere, vakıflardan sendikalara, insanlar fırsat buldukları her dönemde, zamanın imkân ve şartlarına göre sivil örgütler kurmuşlar ve inandıkları değerlerin mücadelesini, bu sivil örgütler aracılığıyla vermeye çalışmışlardır.

STK’larla Savaş Halinde Olan Bir Zihniyet: Halkıyla barışık devletler, bu örgütleri, devletin ulaşamadığı alanların kuşatıcısı, eksiklerinin gidericisi, devlet adına iş görenlerin denetleyicisi; haksızlığın, hukuksuzluğun, adaletsizliğin engelleyicisi olarak görmüşler ve bunların güçlenmesine zemin hazırlamışlardır.

Bizde ise devlet adına iş görenler, kendilerini devlet zannettiklerinden, bu örgütlerin, görevleri gereği, getirmiş oldukları eleştirileri, devlet karşıtlığı olarak değerlendirmişler ve bu yapılara karşı hep bir savaş halinde olmuşlardır. Bu örgütleri, yok etmeği hedeflemiş, yok etmeye güçleri yetmediğinde de etkisiz bırakıp, kendi denetimleri altına almanın mücadelesini vermişlerdir.

Bu ülkenin dindar kesimleri de, ihtiyaç duyulan her dönemde, bütün zorluklarına rağmen sivil örgütlenmelerin içerisinde olmuş, ancak dindarların örgütlenmeleri, ekstra zorluklar yaşamıştır. Çünkü bu ülkede bir örgüt, bir kişi yok edileceği vakit, onun önce

irticayla münasebeti tesis edilir, bununla yok edilmenin önündeki bütün engeller kaldırılmış olurdu. Bütün bunlara rağmen bu ülkenin dindarları, gazete çıkarılacaksa gazete çıkarmış, dernek kurulacaksa dernek kurmuş, vakıf tesis edilecekse ondan geri kalmamış ve bedelini de ödemişlerdir.

Yazımızın konusu olan Mefkûreci Öğretmenler Derneği, kısa adı MEF-DER de bu inanç ve kararlılıkla kurulmuştur.

1975 Yılında Nevşehir’de Kuruldu: 1970’li yılların kaos ortamında TÖB-DER adıyla solcu öğretmenlerin ve Milliyetçi Öğretmenler Derneği diye de sağcı öğretmenlerin oluşturduğu iki dernek vardır. Bunların karşısında 1975 yılı Haziran ayında, Nevşehir İ.H.L. Müdürü Zeki Soyak’ın Genel Başkanlığında MEF-DER kuruldu. Resmiyetteki beş kurucusundan üç tanesi Nevşehir İHL’de öğretmendi. Aynı okuldan İlhan Nalçacıoğlu genel başkan yardımcısı ve Bekir Balaban genel muhasipti. Kamil Hezenci, Seyfi Ali Vural, Ahmet Çakır, Mustafa Türker, Recep Işık, Yaşar Başbuğ ve Halit Başbuğ kurucularından bazılarıydı. Kurucular kendi aralarında derneğin ismi üzerinde geniş istişarelerde bulunuyorlar ve en sonunda Niğde’deki istişare toplantısında Mefkûreci Öğretmenler Derneği ismini benimsiyorlar. Amblem olarak da, mavi zemin üzerinde bir hisar ve hisarın arkasında doğmak üzere olan bir hilal belirlenmiştir.

Genel Başkan Zeki Soyak teşkilatçı biridir. Bulunduğu her yerde mutlaka bir dernek, bir vakıf, hülusa o gün orada ne uygunsa ona göre örgütlenmenin çabasında olmuştur.

Nevşehir’den önce görev yaptığı illerde birçok derneğin kuruluşuna öncülük etmiştir. Ancak bunlar yetmemektedir. Türkiye çapında örgütlenmiş bir öğretmen derneğine ihtiyaç vardır, ancak bu tür dernekler ya İstanbul’da ya da Ankara’da kurulur. Fakat bu illerde hala kurulamamıştır. Arkadaşlarına böyle bir dernek teklifinde bulunur. Onlar Nevşehir gibi küçük bir taşra şehrinde Türkiye geneli bir derneğin kurulamayacağını, bunu başaramayacaklarını söylerler. Bu itirazlara aldırış edilmez ve dernek kurulur. O günün olumsuz iletişim ve ulaşım şartlarına rağmen gece gündüz demeden, hiçbir olumsuzluğun ön kesmesine fırsat verilmeden teşkilatlanma çalışmalarına girişiliyor. Kısa zamanda birçok ilde teşkilatlar oluşturulur. Dernek, genel merkezi Ankara’ya

taşınır, Anadolu'ya ses verilir, yankı beklenir. Ve hemen Konya'dan Bekir Başarıcı, Adıyaman'dan Ahmet Doğan, Malatya'dan Varol Yücel, Ankara'dan Mehmet Yıldız, Kahramanmaraş'tan Hasan Dikici, Trabzon'dan Haydar Baş, Mardin'den Mehmet Mazı gibi isimlerin başkanlığında şube olarak yankı alınır. Sonuç 67 il'den 67 şube.

Ve baştan beri hesaplanan engeller, sürgünler geliyor. Zeki Soyak Gaziantep'e, Bekir Balaban Adıyaman'a "görülen lüzum üzerine" tayin edilir. Ancak bu tür çalışmaların başarısı için, her gelişmenin bir imkâna dönüştürülmesi teşkilatçılığın ön bilgisidir. Bu bilgiyle, sürgün yerlerine yola çıkan Zeki ve Bekir hocalar, bunu teşkilatlanma ve teşkilatları ziyaretin bir imkânına dönüştürüyorlar. Kayseri'den başladıkları gezilerini Niğde, Mer-sin, Adana, Kahramanmaraş, Antep, Urfa, Adıyaman, Malatya, Elazığ olarak değerlendirirler. Zeki Soyak, sürgünde çalışmaların yürütülemeyeceğini görünce, öğretmenlikten istifa ediyor, derneği büyütmenin çabasına giriyor. Birçok teşkilat gezisini o dönem Akıncılar Derneği Genel Başkanı olan Tevfik Rıza Çavuşoğlu'yla gerçekleştirirler. Yola çıkarken sigorta niyetine 8 ayet-el kürsi ve şehre varırken 15 salâvat-ı şerif okumak itiyatlarıdır.

15 günde bir yayınlanan MEF-DER'in yayın organı Mefkûre dergisi 1976'dan, derneğin kapatılacağı 1980 darbesine kadar düzenli olarak çıkarılır.

Dernek eğitim çalışanlarının sorunlarını dile getirmenin yanı sıra eğitimde milli ve manevi değerlerin zıddına gelişmelerin karşısında olur.

1978'de Adıyaman'da Nemrut Festivali düzenlenmesine MEF-DER, Akıncı Memurlar Derneği ve Akıncılar olarak gösterilen şiddetli tepkiyle, festival iptalini sağladıkları gibi bu tür çeşitli faaliyetlerde bulunurlar.

Kız İmam Hatip Liseleri'nin açılması isteğini, MEF-DER dile getiriyor; Meclis'e, yetkililere mektuplar yazılıyor, basın açıklamaları yapılıyor.

Unutulmaya Terk Edildi: Din eğitiminin ve İmam Hatip Lisesi mezunlarının üniversiteye girişlerine imkân tanınması isteği, bütün platformlarda dile getiriliyor.

O günün güncel olayları karşısında yüzlerce basın açıklaması yapılıyor, Meclis'e, partilere mektuplar gönderiliyor, ziyaretler gerçekleştiriliyor.

Konferanslar, seminerler tertip ediliyor. Abdullah Kars'ın Hasan Nail Canat'ın oyunları şubelerin organizasyonu, Anadolu'ya taşınıyor.

Bu çalışmalar karşısında baskılar, tazyikler sağanak gibi gelmekte, aleyhte yayınlar yapılmaktadır. Vakıflar Genel Müdürlüğü'nden kiralanan İstanbul Şube binası, zamanın Milliyet yazarı Emin Çölaşan tarafından kıyak olarak değerlendiriliyor, iptali isteniyor. 1979'da ardı ardına sıkıyönetim komutanlıkları süresiz olarak bölgelerindeki dernek şubelerini kapatmaktadır. 1980 darbesiyle birlikte bütün sivil yapılar gibi MEF-DER de kapatılıyor.

Burada yakınacağımız nokta, kapatılmasından ziyade, bu çapta bir örgütle ilgili yazılmış müstakil tek sayfalık bir yazı bile olmamasıdır. Aynı dönemde kurulmuş, aynı faaliyetleri yürütmüş TÖB-DER'le ilgili onlarca kitaba, yüzlerce makaleye rastlamak mümkünken MEF-DER'in yayın organı Mefkûre dergisini bile bulmak mümkün değildir.

Aslında bu tür çabaların olumlu sonuçları kapatılmalarından sonra da ortaya çıkmaya devam ediyor. 1980 yılında kapatılan MEF-DER mensupları daha sonraki dönemde Öğretmenler Vakfı'nın gövdesini oluşturuyor.

Öğretmenler Vakfı, Eğitim-Bir-Sen'in teşkilatlanmasının zemini oluyor." (*Özgün Duruş Gazetesi; 19 ŞUBAT-25 ŞUBAT 2010 • SAYI: 24*)

Sonuç olarak: Bir fikir ve dava adamı olan Erol Battal kardeşimiz fikirleriyle, eserleriyle, ortaya koyduğu çaba ve gayretiyle dava arkadaşlarının vicdanlarından hayırla yâd edilecek ve gelecek kuşaklara yol gösterici bir öncü Müslüman olarak hatırlanacaktır.

Yalnız Adam

Erol Battal

*Durdu Mehmet Doğan**

Memur-Sen 4. Olağan Genel Kurulu/Ankara

Canı sıkkın sigarasını yudumluyordu.
Etrafında kimsecikler yoktu.
Oysa her zaman kalabalıkların ortasında
Dostlar diye başlardı konuşmasına
Ama Şimdi dostlarım diyemiyordu, yalnızdı
Sigarasının birini bitirmeden diğerini yakıyordu.
Etrafindan dağılıp giden dostları(!) sayısınca sigara tüketi-yordu.
Her dumanda, dağılan dostlarını(!) seyrediyordu.
Sigarasını sığınak yapmıştı kendisine.
Yok yok zaten sigarası sığınağıydı tanıdığım günden beri.
Erzurum Yoncalık'ta

* Eğitimci, Erol Battal'ın üniversiteden sınıf arkadaşı

Bir apartmanın bodrum katından tuttuğu evde yalnız kalıyordu.

Uzun kış gecelerinde sigarası bittiğinde
Erzurum'un altını üstüne getirdiğimiz günleri hatırlıyordum

Sigara,

Çay,

Kitap,

Hararetili tartışmalar...

Ve okul bitmiş

İdealist öğretmenler olarak ülkenin çeşitli şehirlerine dağılmıştık.

Bir gün telefon çaldı, arayan Erol'du.

Hal hatır sorduktan sonra:

“Memetciğim inanmayacaksın ama İstanbul'da yalnızım.” dedi.

(90'lı yıllarda İstanbul'da bir lisede çalışıyordu.)

Daha neler dokuz on milyonluk şehirde yalnızlık ne demek

Senin kahrını kim çeker,

Der demez açtı ağzını yumdu gözünü,

Bana söylemediğini bırakmadı.

Erol'un damarına basmasını severdim,

Kızmasından da acayip mutlu olurdum.

Geçmişe dalmıştım kardeşimin hal-i pür melalinde

Benim kendisine doğru yaklaştığımı görünce

Kendine geldi ve gülümseyerek o da bana doğru gelmeye başladı.

Selamlaşıp kucaklaştık.

Yanında kimseler yok hayırdır, dedim
Hiçbir şey söylemeden
Yalnızlığını
Gözleriyle gözlerime boşaltarak
Kardeşim dedi ve tekrar kucaklaştık...
Uzun bir sessizlikten sonra...
Kongre için gelenleri seyre daldık.

Adam'ın Ardından

Hamit Seven*

“Hayat yokuşunda geçen bir ömre”
“Adam’a..”

Uzun bir “ayrılık türküsü” müdür..
“Bade-i aşk” mıdır içilen..
Makam-1 vuslat mı..
Özlenen sıla mı..
Son mu sonuç mu..
Bir “ölümü”, bir “ardından” en iyi anlatan “cümle” nasıl
“kurulur”..
En iyi ne anlatır ölümü..
Söz mü..
“Susmak” mı..
en iyisi mi..
...

Oysa, bir misafir olarak gelip konakladığımız şu dünyada, bizim gibi milyarlarca misafir olduğunu bilir, bu milyarlarca insan arasından çok az insanla dost olur, “kesrette vahdeti” buluruz adeta.. Unuttuklarımız da vardır ama cehaletimiz meçhulden değildir, zira beşer nisyân ile malûl..

* Memur-Sen eski Basın Müşaviri

Aslında bizim için insanlığın adını “gelimli dünya, gidimli dünyada” tanıdığımız insanlar koymaz mı?..

Erol Battal’ı tanıdığım zaman gözündeki samimiyet ışığının özündeki güzellikten geldiğini anlamıştım..

...

Edip Cansever, “İnsan yaşadığı yere benzer” mısraı ile “Erol Battal”ı özetlemişti sanki..

Doğup büyüdüğü “Dede Korkut Diyarı” Bayburt’a benzetirdim onu..

Çoruh Nehri gibi coşkun bir heyecan..

Otlukbeli Dağı kadar geniş bir “yürek”..

Boğaçhan gibi “yiğit”..

Dedem Korkut gibi “bilge”..

Bayındır Han gibi “Bey”di..

Ama nice tepegözlere, nice yalancı oğlu yaltacıklara karşı koymuş bir yiğit cengâver sertliğine sahip olsa da o kocaman yüreğinde Fuzulî’yi, Bakî’yi, Yunus’u, Karacoğlan’ı, Sümmani’yi saklardı..

O, ince ve zarif bir şairdi..

“Düşünen bir insandı” her şeyden önce..

Cemil Meriç, “İzm’ler idrakimize giydirilen deli gömlekleridir” dediği gibi, hiçbir zaman “o deli gömleğini” giymemiş, kendini “izm’lere” değil, “ahde vefaya” adanmıştı..

...

İstanbul’a “aşık”tı, Ankara’lı olamadı..

İstanbul aşığı olmak, “oluklarından” koca bir “tarih” akan, her bir “zamanına” “bakılmak” değil, susamış bir bilincin başını dayayıp kana kana içercesine “görebilmek” olsa gerek..

İstanbul'un, en çok da "Cağaloğlu Yokuşu'na "susardı"..

Anlatırdı..

Oyunda arkadaşlarını "ütmüslüğün" zaferini yaşayan bir çocuk heyecanıla "çocuklaşırđı.."

"Kitap kokusu"nu, "tütüne" benzetirdi..

"Benim tütünü" derdi..

"Tütünü" severdi..

Değil midir; dostluğun ateşinde "kaynayıp", sohbetin hararetinde "demlenen", "dervişlerin" vazgeçemediğı üç şeydir; "sohbet, çay ve tütün"..

"Düşünüşün coğrafyalarında" dörtlünela koşturan "yolcuların" azığı..

"Uyku grevlerinin" ilacı..

...

Arada bir kafede buluşur, bazen "derin" bazen de "ordan burdan" deyim yerindeyse "ortaya karışık" sohbet ederdik uzun uzun..

Ertesi güne taşan sohbetin "bam teli" "kinayeli nükteler" "tebessümümüz" olurdu kimi zaman..

...

Özgürlüğüne düşküdü..

"Resmiyetten" hoşlanmaz, "protokol" usullerinden "kaçardı"..

"Kravatı" sevemedi bir türlü..

"Zorunlu zamanlar" haricinde de "takmaz", taksa da gömleğinin iki yakasını bir araya getiremez, getirse de yakıştıramazdı..

Zaten "yakıştırmadı da.."

Çevresinde, arkadaşlarının arasında, “kirli sakalıyla” “sivil itaatsizliğin” üzerine “tarz” olarak oturduğu, bir insanın “boynunda” “kravatın” böylesine “iğreti” durduğu belki de yaşayan tek örneklerinden biriydi..

Evinin önünden geçerken “endişesiz” “seslenilecek” insanlar vardır ya hani, öyle “seslenebileceğiniz”, gönül ve aş sofrasına rahatlıkla bağdaş kurup oturabileceğiniz, “teklifsiz” “pazarlıksız” insanlardandı “Erol Abi de..”

...

Son günlerde bir hayli yorgun görünüyordu..

Sırt ağrılarından yakınırdı sıklıkla..

Dinlenmek ve biraz kendisine zaman ayırmak adına yenge hanımla birlikte İran gezisi yapma planının olduğunu söylemişti..

Geldikten sonra da, hayal kırıklıkları ile dolu gezi izlenimlerini, tespit ve analizlerinin yer aldığı yazı değerlendirmesini benimle paylaştı, birkaç düzeltme yaptıktan sonra, ilk bölümünü, birlikte yazdığımız bir internet haber sitesinde de yayınladı.. Gezi- yazılarını biriktirip kitaplaştırmayı düşünüyordu..

...

Zor şeydir, kayıp giden bir “yıldızın” ardından “şiiir” toplamak...

“Senden birinin”, çok fazla “benzeri” olmayanın “gitmiş olmasına” alışmak zor şeydir elbette..

Olsaydı, yine uzun sohbetler kaynatır, tebessümler derdik ertesi günlere, kesin..

Olsaydı, çok hedefleri vardı “büyükçe”..

Olsaydı, “dalıp gidişlerinden” “anımlar” çıkarmaya çalışır..

Gülüşlerinin çetelesini tutardık..

Olsaydı..

...

Postal kasırgalarının estiği, şubat zemherisiyle suların dalgalandığı dönemlerde 1000 yıllık bir karanlığın mahkûmiyetini ilan edenlere rağmen, yılmadan, yorulmadan “sendikal mücadeleye adanmış yıllar”..

“Sendikal Örgütlenme ve Eğitim Bir-Sen”..

“Divan şiirinden Seçmeler”..

“Sendika İşyeri Temsilcisinin El Kitabı”..

“Burak ve Talha” adlı “çınar” adayını “iki fidan”..

Ve ardından kendisini her dem hayırla yad eden bir dolu güzel dost..

...

“Tanışmış”, “tanımış” oldum..

“Mutlu” oldum..

“Ders verircesine” yaşanan bir ömrün “öğretmeni” olarak, “dersimi” aldım..

...

Yüreğini avuçlarında taşıyan güzel insan..

“Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol” diyen “Hazretin” “söz elbisesini “ doğar doğmaz giymiş adam..

Gönül insanı...

Ağabeyim..

Yeniden “orada” buluşmak üzere..

Ruhun şad, Mekanın Cennet olsun..

*Samimi ve İlkeli Bir Duruş Sahibiymi**

*Haşim Akın***

Eğitimci, sendikacı, yazar Erol Battal mücadeleyle geçen ömründe bu bilinci ve yaşamı hem kâl, hem de hâl diliyle ilan etmiş birisiydi.

Bayburt'un bir köyünde başlayan imtihan serüveni İstanbul'da tamamlandı. Hayatı bir imtihan görebilmek her kişiye nasip olmaz. Ama bunu bir de ikrar ve ifâ etti mi işte o gün “er kişi” oluverir. Erol Battal mücadeleyle geçen ömründe bu bilinci ve yaşamı hem kâl, hem de hâl diliyle ilan etmiş birisiydi.

Asıl hedef adam yetiştirmek olunca muhtelif şehir ve okullarda bahçıvanlık yaptı. Yarınlarda çınar olması ümidiyle nice fidanlara su verdi. Sonra mücadele hayatına bir de sendikacılığı ekledi. Bize bizim dışımızdan gelen bir organizasyon ve söylem olsa da amaç, “hakkı ve haklıyı savunmak” olunca, bu cenahta da yerini aldı.

* www.dunyabizim.com

**Konya, Karatay, Mevlana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Müdür Yardımcısı

Samimi ve ilkeli bir duruş sergilemişti

Dünyaya duyarlı ve buralara Müslümanca bakan, tahlil eden bir yapıdaydı. Rahmetlinin Habername internet sitesindeki köşesinde yayınlanan İran değerlendirmeleri aslında bu günlerde yaşanan tartışmalar için bir girizgâh niteliğindedir. Gördüğü fotoğrafı tahlil edilen ve ezberci bir yaklaşımdan uzak olan birikimi ona farklı olmayı kazandırmıştır.

Dostları, O'nu gülen ve güldüren bir kişilik olarak tanırlar. Naif esprileriyle onları hem güldürür hem de edebiyatçı kişiliğini kullanarak düşündürürdü. Hatta yazılarında bile bunu görmek mümkündür. Bir yazının başlığında, “Yetişin Dostlar, Şu Parti Beni Milletvekili Yapmadı” diye bu konuda sevdaya tutulup da eli boş çıkanlara gönderme yapmıştır. Elbette hizmeti sadece belli makam ve koltuklara endeksleyen bir anlayış, “Ben olmadan oralarda hiç bir şey yapılamaz” diyecektir. Erol Ağabey de bu konuda her zaman samimi ve ilkeli bir duruş sergilemiş, gereken eleştirileri yapmıştır.

Bir yerlerde bulunmak kolay, buralarda karşısında kendini dinleyecek insanları görünce aşka gelip konuşmak daha kolaydır. Ama ayakları yere basan, hesap verilebilecek, sürecin işleyebileceği proje ve planları savunmak ve uygulanmasını takip etmek en zordur. Ama “Bugün Aklıma Güzel Bir Fikir Geldi” diye hemencecik söyleyiveren cümlelerin toplumda nelere mal olacağını iyi bilen bir isimdir. Sendikal faaliyetler gereği görüştüğü kimi devlet yetkililerinin o an ifade ettikleri karşısında, rüzgâra kapılmadan sükûnetle işin mantığını ve seyrini takip edebilecek iyi bir beyindir. Zira bazı işlere heyecanla karar verilemeyeceğini, bunları değiştirmenin zaman alacağını iyi bilirdi.

Bir ömür ki, sürekli mücadelelerle geçti

Erbakan Hoca'nın vefatının ardından yazdığı yazıda onun için kaleme aldığı giriş cümlelerini yıllar sonra kendisi için kullanmak mümkündür: “Koca bir ömrü; dost, düşman herkesin ‘İyi biliriz’ şahadetiyle bitirdi. Bir ömür ki, sürekli mücadelelerle geçti.”

Elbette hayat bir mücadeledir. Kaçan ceylan da mücadele eder, kovalayan aslan da... Hakkında hüsnü şahadette bulunduğu merhum Erbakan Hoca da, kendisi de bir mücadelenin adamıydı. Ama neyi önemsedikleri ve peşinden koştukları onlar adına değer ifade edecekti. Etti de... Erol Battal'ın aynı zamanda Haksöz dergisinde de uzun süre makaleleri yayınlanmıştı.

28 Eylül 2012 tarihinde Hakk'ın huzuruna avdet eyledi. Gerçi o bir ömrü hakkın huzurunda bilmiş ve ona göre yaşamıştı. “Baki kalan bu kubbede hoş bir seda imiş” der, şair. O da hoş bir seda bırakarak, hakkında hüsnü şahadette bulunan inanmış dostlarının duaları arasında, ebedi yurduna uğurlandı. Hayalini kurduğu ve uğruna yazıp söylediği ümmet vahdeti ona şahit ve müjdecidir olacaktır.

Konfora Talip Değil, Hizmete Amade Bir Adam

*Kenan Alpay **

Zaman hızla akıp geçmiş ve sevgili Erol Battal kardeşim vefat edeli tam üç yıl olmuş. Bir dostun ardından söylenen sözler, kaleme alınan satırlar ister istemez olumlu, hayırlı, yapıcı vasıfları öne çıkarmayı, varsa eğer tersi durumları da yutkunmayı veya makul bir biçimde muhasebe etmeyi içermektedir. Fakat esasen hayatı itikadi, ahlaki, edebi, sosyal veya siyasi alanlarda ciddi bir mücadeleye dönüştürmüş insanların ardından kaleme alınan yazılar iki durumu da ihtiva etmek mecburiyetindedir. Yani mücadele insanlarının hem örnek vasıflarını nesillere tanıtmak hem de onun üzerinden yapıcı bir muhasebeyi teşvik etmek. Zannedersen Erol Battal kardeşim sadece bugün değil her dönem ihtiyaç duyduğu bu iki hususun ele alınması adına atlanamayacak gerçek öncü karakterlerden birisidir.

Rahmetli Erol Battal ile 2002'nin baharında Ahmet Kaya ve Fatih ayabatmaz kardeşlerimizin İstanbul Bağcılar'daki işyerinde tanışmıştık. Erol abi, o dönemde

* Yazar-Özgür-Der Başkan Yardımcısı

Bağcılar'daki bir lisede edebiyat öğretmenliği yapıyordu. Sağ olsunlar iki arkadaşımız işyerlerinin bahçesinde güzel ve bol ikramlar hazırlamışlardı. Sonradan idrak ettim fakat aslında davet sahibi kardeşlerimiz bizi mangal başında sadece yemeye içmeye değil, uzun bir dönem sürecektir güzel dostluğa dâhil etmişlerdi. Erol abiyle o gün başlayan uzun, neşeli ve yaşadığımız dünyanın sıkıntılarını konu alan sohbetimiz hakikaten öyle güzel izler bıraktı ki, ilerleyen zamanlar dostluğu devam ettirmemeye imkân bırakmadı.

Konuşmalarımız devam ettikçe bendeki iyiden iyiye belirginleşen Erol Battal portresi düzenli olarak okuyan, yazan, koşturan, koşturan dinamik ve güzel bir insanın portresiydi. “Güzel bir insandı” tabirini özellikle Erol Battal için kullanırken klişe bir kavram veya sevgiden kaynaklanan bir iltifat olarak değil, vefakâr bir dostun, yardımsever ve mücadeleci bir Müslümanın ortaya koyduğu örnekliği anlatmaya vesile olduğu için tercih ediyorum. Şöyle ki, kelimenin gerçek anlamıyla yardım etmekten, mağduriyetleri gidermek için çalışmaktan zevk alan bir mümindir. Özellikle 28 Şubat darbe sürecinde öğretmenlikten ihraç edilen tesettürlü hanım kardeşlerimizin görevlerine dönmesi, döndükleri okullarda yaşanan sıkıntıların giderilmesi, idari baskıların engellenmesi için adeta seferberlik halinde yaşayan bir mücadele insanıydı.

Entelektüel ilgisi edebiyattan tarihe, siyasetten pedagojiye değin geniş bir yelpazede seyrederdi. Okuma kadar yazması ve hitabeti de kuvvetliydi. Kütüphanesi kitapların yanı sıra epeyce farklı alanlarda yayın yapan dergilerle doluydu. Hem geleneği takip eder ve bilirdi hem de modernizmi. Analiz ve sentez yeteneğini muhataplarına hissettirirdi. Tarihle bugün, bugünle tarih arasında hızlı

ve isabetli bağlar kurardı. Aynı şekilde yerelden küreselle, küreselden yerele doğru çıkarımlar yaparken çok yumuşak geçişler yapabilecek kadar dinamik ve kıvraktı. Ümmet bilinci duygu ve hayalden ibaret değildi, tersine İslam ümmeti idealini siyasal-sosyal-kültürel boyutlarıyla yeniden diriltmenin gereğine inanırdı.

Erol Battal'ın eğitim-öğretim meselesini ele alırken klasik müşkülpesent eğitimci tipine hiç uymayan bambaşka bir perspektifi vardı. O, eğitim-öğretim meselesini öncelikle resmi ideolojinin dayattığı paradigmayla hesaplaşmanın zemini olarak gördü. Resmi ideolojik dayatmaları şu ya da bu sebeple gündeme almayan eğitim öğretim tartışmalarını anlamsız hatta gündem saptırıcısı görüyordu. Mesela bu konuya dair şu tespiti ne kadar da çarpıcı: *“Temel paradigma değişmedikçe, eğitime hangi bütçeyi ayırırsanız ayırınız; üniversite eğitimini ne kadar yaygınlaştırırsanız yaygınlaştırınız, sadece diplomalı cehaleti tabana yaymış olursunuz.”*

Battal'ın eğitim-öğretimde garip ve çok acı bir tablo olarak tanımladığı konulardan biri de akademik düzeyde dahi, oluşturulan komisyonların hazırladığı taslakların hemen hiç birinde *“asla yükseköğretimin amaçlarına dokunulamama”* korkusuydu. Eğitim öğretime ilişkin yapılan değişiklik tekliflerinin pratiğe matuf basit birtakım düzenlemelerden ibaret olduğunu açıklıkla ifade eder. Türkiye'de ilköğretimle yükseköğretimin amacının hastalık düzeyinde *“Atatürk milliyetçiliğine bağlı bireyler yetiştirmek”* olduğunu vurgular. Resmi ideolojinin vazettiği anlayışla alakalı modern dönem tabusuna dair komisyonlar düzeyinde oynanan tiyatroyu şöyle tasvir eder: *“O taslakların hangisine bakarsanız bakın, tamamında amaçlar kısmı 4547 Sayılı Yasa'nın aynısıdır.”* Battal'ın bu konudaki tavrı gayet nettir: *“İdeolojik eğitim kabullenilemez”*.

Battal'ın “**İdeolojik Eğitimle Yol Alınamaz**” başlıklı makalesi yerleşik düzenin temel mantığını dışı vuran “*değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez*” sloganını adeta delik deşik eder. Birey ve toplumu geliştirmeyi değil resmi ideolojinin klişeleri doğrultusunda değiştirmeyi hedefleyen eğitimi “**toplumun en büyük sorunu**” olarak tanımlar. Sadece eğitim kurumlarında cebir kullanılarak dönüşümü öngörülen çocukları değil onların ebeveynlerini de bu çarkın kurbanları sayar. Türkiye'deki resmi ideolojik eğitimin çocukları yabancılaştırıcı hatta bir başka şeye dönüştürücü fonksiyonlarına ilişkin üretilen aktif-pasif direniş ve çözüm önerilerini gündeme taşır.

Erol Battal birçok yazı ve konuşmasında devlet ve devletin uzantısı sivil toplum maskeli kuruluşlar eliyle düzenlenen “*haydi kızlar okula*” kampanyalarının ne kadar çirkin ve edep dışı şovlar olduğunu örnekleriyle gözler önüne sererdi. Despotik mantık ve siyasetin tezahür ettiği alanlardan birini sadece başörtüsü yasağı olarak görmez ve genele teşmil ederek “*kılık kıyafet dayatması*” olarak tanımlardı. Okul kapılarından çevrilen kız çocuklarına dair devlet ve uzantısı mekanizmalarda sürdürülen ithamları hiçbir komplekse düşmeden şöyle reddederdi: “*Bu ülkede eğer kız çocuklarını okutmamak gibi bir sorun varsa bu sorun, yaygarasını yaptıkları nedenlerle değil, dönüştürülmeye direnmekle ilintilidir. Bunu anlamadığımız sürece, kız çocuklarının okuma konusu, hep sorun olarak devam edecektir.*” Suçlu ile masumu, zalim ile mazlumunu hemen herkesin anlaması için bu türden yerinde kıyaslarla çok net tasvir ederdi.

Köklü değişiklikleri, paradigmat dönüşümleri tartışmaya açmak hususunda Erol Battal'ın teknik ve felsefi

donanımı son derece iyiydi. Ezberci sistemin tasfiyesi yolunda **“yapılandırmacı eğitim sistemi”** yolunda alt yapı çalışmalarına dair adımlar atılması yönünde ciddi teklifler gündeme getiriyordu. Bilimsellik, laiklik, ulusal kimlik, Atatürkçülük vs. gibi tamamen dogmatikleştirilmiş dayatmaların, altından kalkılamaz sorunların sebebi olduğunda Erol Battal’ın hiç şüphesi yoktu. **“Ulu önderin kutsal devleti, kutsal devletin tartışılmaz öğretileri”** kısırlaştırıcı döngüsüne itiraz ederken hukukun ters yüz edilen temel prensiplerini bir makalesinde şöyle dile getirir: **“Amacın kutsal bir ideoloji doğrultusunda belirlenmesi nedeniyle, eğitimde yaşanan birçok zulüm mubah görülmekte, insanların yaşadığı sıkıntılara duyarsız kalınmakta, hatta yaşadığı zulmün müsebbibi de yine mağdurun kendisi görülmektedir. Bu, başörtüsü yasağında da aynıdır, katsayı zulmünde de.”** (Özgün Duruş, 9 Ocak 2010)

Erol Battal’ın ifadesiyle Türkiye Cumhuriyeti’ni “siyasetten sanata, ekonomiden mimariye aşiret mantığıyla parsellemiş” elitler kendilerini ülkenin, toplumun ve devletin sahibi olarak dayatmasıyla özgür düşünce, eleştiri ve taleplerin önü kesilmiştir. Selçuklu ve Osmanlı’ya atıfla sivil örgütlenmelerin hem iktisadi hem de eğitim hayatında öncü olduğuna dikkat çekerken, Cumhuriyet dönemiyle birlikte devletin özellikle **“sivil öğretmen örgütlerine el atmış, onları bir anlamda devletleştirmiş”** olmasına vesile olan ölümcül niyeti de deşifre eder: “Cumhuriyet ideolojisinin yaygınlaştırılması”. Cumhuriyet ideologlarının özellikle Halkevleri gibi kurumlar marifetiyle **“makbul vatandaş yetiştirme”** adına devletten bağımsız gazete, dergi, dernek, vakıf gibi sivil yapıların yanı sıra sendika ve partileri de kapatmaya yöneldiğine dikkat çeker. (Özgün Duruş, 29 Ocak 2010)

Hükümet tarafından 2006'da çıkarılan memur sicil affıyla 28 Şubat mağduru birçok hanım kardeşimizin meslekî haklarını elde edebilmeleri, ama özellikle de bürokratik ve keyfi idari engellerin aşılması meselesinde, rahmetli Erol Battal kardeşimin moderatör gibi devreye girdiği zamanlar hiç de az değildi. Sendikacılık ve öğretmenlik, yazarlık ve eylemcilik, dostluk ve dayanışma onun hayat lügatinde birbirinden ayıramayacak kadar iç içe geçmişti. Bir sorunun çözülmesi için arayalım da ilgisiz veya pasif kalsın! O sendikal faaliyetlerini bizzat kendi mücadele mantığıyla mücehhez kılan, rahata ve konfora talip değil, bile isteye hayra-hizmete amade olan bir adamdı.

Sohbeti hoş, ikramı bol bir insan olarak gülmeyi de güldürmeyi de severdi. Misalleri, fıkraları, siyasi anekdotları ciddi bir görgü ve tecrübe sahibi olduğuna şahitlik ederdi. Mütevekkil bir mücadele adamı olarak pes etmez bir karakter sahibiydi. Merhametli olduğu kadar inançlarından taviz vermez bir kararlılık, hatta gerektiğinde sert tutum takınırdı. Entelektüel ilgisi edebiyattan tarihe, siyasetten pedagojiye değin geniş bir yelpazede seyrederken bir hobi olarak değil, mücadelenin vazgeçilmez unsuru olarak hayatın olağan bir parçası şeklinde tecelli ederdi.

Erol Battal'ın "Tatar Çölü" kitabını kritik eden makalesi kendisinin de içinde yer aldığı bürokratik mekanizmaları, bu mekanizmalara gereğinden fazla değer atfeden bürokratların psikolojisini çok güzel bir biçimde tahlil eder (Özgün Duruş, 7 Mart 2011). Bürokraside yükselen dostlarına çiçek-şeker yerine hediye ettiği Tatar Çölü kitabının kahramanı Teğmen Drago'nun hiçlik duygusundan nasıl olup da kendisini ülkenin bağımsızlığı ve

özgürlüğünün yegâne garantisi olarak görmeye başladığını hikâye eder. Bürokraside mazeret ve meşruiyet arayışına dikkat çekip kendini başka dünyalara kapama hastalığına içeriden bir tecrübe sahibinin işaret etmesi son derece önemli olmalı.

Tanıdığım, bildiğim Erol Battal, Allah'ın rızasını her daim hayatının merkezinde tuttu. Kusurları, yanlışları vardı tabii ki. Hele biri var ki, hem kendine hem de dostlarına acı çektiren cinstendi. Sigaraya olan bağımlılığı öylesine amansız bir tutkuydu ki, hasta olduğu dönemde kendisini ziyarete gittiğimizde bile o kötülüğün güzelliğini misafirlerine anlattırarak kadar kuşatmıştı onu! Hakikaten çok zorlu bir hastalık süreci yaşadı. Ağır bir imtihana tâbi tuttu Rabbim onu ve ailesini, sevenlerini. Fakat bütün acılarına rağmen sabreden ve şükreden bir mümin olarak gördü insanlar onu. Zaten Rabbimiz sabredenleri müjdelemiyor mu?

Mümin ve muvahhid olduğuna şahit olduğum sevgili Erol abime ölümünün ardından geçen üç yıl sonra da Rabbimden rahmet ve mağfiret diliyorum. Popüler olmak için çırpınmak, artistik çıkışlar yapmak gibi şeyler onun doğasında yoktu. O olanca hasbiliğiyle, karınca kararınca iyiliği çoğaltmak, kötülüğü gidermek için durup dinlenmeksizin yol yürüdü. Allah, sa'yini kabul ve bereketli kılsın.

Kalbi Ümmet İçin Atan Yürekli Sendikacı!

*Mahmut Balcı**

Müslümanların olduğu her yere yenilik ve heyecan getiren kadim dostlara selam olsun. 12 Eylül askeri darbesinin baskıcı günlerinde dünyayı tanımaya başlayan kuşaktan biriydi **Erol Battal**. Belki her Anadolu çocuğu gibi biraz mahçup ancak edepli ancak Ömer gibi yürekli gençlerden biriydi. Doğudan, Batıdan yazarları ve düşünürleri önyargısız okuyanlardan biri, evrensel düşünen bir Müslümandı.

Bir dava ve mefkûre izcisiydi Erol Battal

28 Şubat postmodern askeri darbesinden sonra dindar camiada eğitimcilerin hak arama bilincine sahip olmasında büyük rolü olan kişilerden biri de hiç kuşkusuz Erol Battal'dır. **Ahmet Gündoğdu** ve arkadaşlarının İstanbul merkezli çalışmalarının medyada yer alması ile birlikte bu çalışmalar, dindar camiadaki eğitimcileri harekete geçirmeye vesile oldu. 'Aman devlet yetkilileriyle karşı karşıya gelmeyelim' diyen muhafazakâr camianın, hak aramanın devletle çatışmak olmadığını bu çalışmalar vesilesiyle daha iyi fark ettiğini düşünüyorum.

* Yazar-Yayıncı

Şair ve fikir adamı **Mehmet Akif İnan** ve arkadaşlarının kurduğu **Eğitim Bir Sendikası**'nın İstanbul'daki çalışmalarına emek veren Erol Battal'ın, daha sonra genel merkezden yürüttüğü çalışmalar gerçek sendikacılığa katkılar sağlayan çalışmalar olarak kayıtlara geçecektir.

O, istikbal peşinde olan ve buna ulaşmak için bazı değerleri hiçe sayan yeni sendikacılardan değildi. Çünkü o bir dava ve mefkure izcisiydi. Doğulu ve harbi olmanın beraberinde getirdiği dik duruşu kaldıramayan bazı eğitimcilerin, Erol Battal'ın kıymetini ancak onu yakından tanıyınca daha iyi fark ettiklerini düşünüyorum.

“İyi bir kütüphane ve iyi bir fikir çevresi bıraktığına şahidim”

Hastalığından sonra yüz yüze Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şubesi'nde görüştük. Heyecanından bir şey kaybetmeyen bir fikir adamı duruşu devam ediyordu. Okuyan, düşünen ve analiz etmeye çalışan biriydi. Eğitimcilerin okumadığı bir Türkiyede o sürekli okurdu.

Dün, Bağcılar Güneşli'deki taziye yerinde İstanbul İl Milli Eğitim Müdürü **Muammer Yıldız**'ın merhumun oğlu Talha'ya, “babanız size maddi olarak bir miras bırakmamış olabilir ancak iyi bir kütüphane ve iyi bir fikir çevresi bıraktığına şahidim.” demesi onun hayatını ifade ediyordu.

Bırakın kütüphaneyi, evinde bir kitaplığı bile olmayan ruhsuz ve zevksiz edebiyat öğretmenlerinden biri hiç değildi. Cenazesine katılan eğitim, kültür ve düşünce dostu eğitimcilerin şahitliği gibi ben de Erol Ağabeyin kalbinin ümmet coğrafyası için attığına şahitlik ederim. Ayrıca son zamanlarda yazdığı yazılar onun ne kadar sağlam, hakikati arayan muhalif yürekli bir kalem sahibi olduğunu da gösterdi. Mekânı cennet olsun.

Sendika Mistiği

Erol Battal

*Dr. Necmettin Turinay**

Erol Battal'ı size nasıl anlatmak lazım gelir bilmiyorum. İkili dostluk ilişkileri arasında bir Erol Battal, sendikal mücadeleler içinde pişmiş bir Erol Battal ve daha önemlisi, derin Türkiye kaygıları ile dopdolu bir başka Erol Battal!.. Bir de tabii hayatının değişik safhalarında kendini yenileyen, katı Türkiye gerçekleriyle yüzleştikçe, insanı ve toplumu daha bir yakından tanıdıkça, teoriden pratiğe doğru evrilen eski fikirlerinin doğrulamasına ihtiyaç duyan ve bu süreçleri bizzat kendi içinde derinden yaşayan, kendi geçirdiği fikri tekamülün şuurunda olan bambaşka bir Erol Battal!..

Bu satırları kaleme alırken, nasıl karmaşık bir portreden söz ettiğimin farkındayım. Erol gibi dümdüz; istikametine eğitim camiasına mensup dostlarının da şahit olduğu bir kişiliği, nasıl karmaşık bir hale getirdiğimin yani. Çünkü Erol Battal konuşurken, herhangi mesele hakkında fikirlerini beyan ederken bulanık intibalar bırakmaz, dört başı mamur kendinden emin bir hava

* Yazar

içinde konuşurdu. Mesela bir sohbet meclisinde hemen konuşmakta acele etmez, çevrenin fikirlerini dinlerken de bıkkınlık hissi vermezdi. Buna karşılık asıl sözü, son sözü söylemekte, en son karar cümlesini kurmakta kendini yetkili bilir gibi bir hava ve intiba uyandırmaktan geri kalmazdı.

EROL’U YENİ BAŞTAN HATIRLAMAK

Zaman zaman şahidi olduğum bu tutumu, doğrusunu söylemek gerekirse, bana ziyadesiyle manalı görünürdü. Manalı görünürdü, fakat bu tutumun manasına kendi sağlığında erdiğimi söyleyemem. Vefatının üzerinden birkaç yıl geçtiği bu aşamada, onunla yaptığımız sayısız sohbet ve seyahatlerin ardından, işte şimdi yeni baştan düşünmek mecburiyetinde kalıyorum. Haliyle de onun kişiliğine, eğitimine, ailevi köklerinden sürüp geldiğine emin olduğum davranışlarına yönelik türlü türlü düşünceler hâsıl oluyor zihnimde.

Hatırladığım kadarıyla Erol Battal, Teşkilatlanmadan Sorumlu Genel Başkan Yardımcılığı öncesinde, herhangi bir idarecilik görevinde bulunmuş biri değildi. Bunu şu bakımdan önemsiyorum: İyi idareciler, insanı yönetme tecrübesine sahip oldukları gibi, etrafındaki kişilerle verimli istişareler gerçekleştirmekte de onların üzerine yoktur. Bu tür kişiler yaptıkları toplantılarda ele alınacak, müzakere edilecek hususları bir bir vazedir, fakat toplantının başında kendi düşüncelerini ifadeden de bilhassa geri dururlar. Herkesi konuşturur ve dinlerler, ortaya çıkan fikir kümeleri ile temayül gruplarını kaa- le alarak, onlardan her birinin hakkını da teslim ederek genel bir toparlamaya başvurur ve sonunda da kendi fikirleriyle birlikte toplantının nihayetinde ulaşılan karar cümlelerini gene onlar kurarlar.

Tabii ben Erol Bey'in başkanlığını yaptığı ne bir toplantıya ne de herhangi bir istişare meclisine iştirak etmiş birisi değilim. Fakat günübirlik meclislerimizde, herhangi bir sohbet esnasında Erol'un takındığı tavırlar, benim daima dikkatimi çekerdi. Acelesiz, sabırlı bir dinleyici tavrı, onda bilhassa öne çıkardı. Lâkayt değildi, konuşulan her sözü ve mesajı adeta emer gibi bir dikkatle dinlerdi. Hatta iyi hatırlıyorum; bu dinlemeleri sırasında, konuşanın yüzüne ve gözüne pek bakmaz, biraz da kendi içine kapanmış gibi bir havaya bürünür, büyük bir sabırla konuşanın veya konuşanların sözünü tamamlamasına fırsat verirdi. Yani herkes konuşur, herkesin konuşmasını ister, buna fırsat verir, ama sonunda sözün kendisine geleceğini bilir veya onu öyle ayarlardı. İşte Erol Battal, asıl bu finallerde rolünü oynar, ağırlığını orada hissettirirdi. Onun bu safhada söyledikleri belki biraz katı, biraz da keskin kaçmaz değildi. İşin bu kısmı kuşkusuz kişiden kişiye değişebilir. Ama onun asıl müktesebatı, fikri tercihleri, çağdaş hayat ile günübirlik meseleler karşısında takındığı tutumlar hep bu final konuşmalarına yansır dururdu. Bundan da ötede, Erol'un kişiliğini ele veren asıl davranışları hep bu anlarda tezâhür ederdi.

Bunları anlatırken, Erol'un içini yaktığından emin olduğum fikirlerinin yanı sıra bir de bunlara eşlik eden, kişiliğini yapan yanları bulunduğunu söyleyebilirim. Benim için Erol'un bu yanları daha bir önemli idi. Mesela yukarıda işaret ettiğim dinleme hali, dinlerken içine çekilmeleri, her meclisin sonunda sözü derleyip toparlayanın gene kendisi olması, hiçbir sun'i gayretkeşliğe kendini teslim etmeden bu sonucu hemen hâsıl edivermesi gibi...

Peki o, böyle bir tutumu, nasıl ve nereden edinmiş olabilir? Onu böyle bir tutuma sevk eden veya emsalleri ara-

sında böyle bir seviyeye yükselten ne olabilir? Yoğun, sınırsız okumaları ile mi böyle davranışlar geliştirebilmişti Erol? Bizim de bilmediğimiz farklı örnekleri mi vardı acaba? Ya da mesela sayısız kere okuduğu, her okuyuşunda da farklı ihtiyaçlardan yola çıktığı Hazret-i Peygamber'in hayatından mı çıkarmıştı bu tür bir üslubu? Bütün bunları maalesef bilmiyor, bilemiyoruz.

Daha doğrusu da, en yakın bildiğimiz dostlarımızı bile ne kadar yakından tanıyoruz? Nitekim biz uzak veya yakın bildiklerimizi, günübirlik meseleler karşısında geliştirdikleri tepkileri ile tanımaz mıyız? Hâlbuki şartlar değiştikçe bizim fikirlerimiz de değişir, en değişmez sandığımız düşüncelerimiz halden hale geçer, geçen zamana da dikkat edersek, değişmedik bir yanımız kalmamış gibi bir sonuca ulaşırız. Yani fikir dediğimiz şeylerin bile, moda ve konjonktüre bakan bir yanı bulunduğu açıktır. İşte bu yüzden Erol Battal'ın, 1980'lerden bu yana değişip duran yanları üzerinde değil de, değişmeyen sabit kalan davranışlarına eğilmek bana daha bir manalı geliyor desem yeridir.

EROL'UN İLK BÜYÜK DENEMESİ

İsterseniz onun bir yanından söz edeyim size. Herhangi bir yanından değil, kişiliğine açıklık getiren bir yanından: İstanbul'da bir lisede edebiyat hocalığı yapıyor Erol. O okuldaki öğretmenler odasından söz ediyor. Sağdan elli, altmış civarında hoca! Erol gibi İslami düşünceyi hâiz birileri de yok değil aralarında. Fakat sayıları bir hayli az. Her teneffüste, öğle aralarında sayısız hoca bir araya geliyor o geniş odada. Haliyle aralarında müthiş bir dostluk gelişiyor. Daha ötede bu dostluklar adı konmamış dayanışmalara bile dönüşebiliyor. Tabii Erol'un, aşırı derecede sigara tiryakisi ve çay düşkünü birisi ol-

duğunu da unutmamak gerekir. İşte fikirleri ve idealleri farklı farklı olan adı konmamış bu dayanışma grubu, bir an geliyor, ikiye bölünmek mecburiyetinde kalıyor. Meğer o günlerde ilk sigara yasakları mı başlamış? Okul idaresi kademeli bir geçiş düşüncesiyle, sigara içen hocalara ayrı bir oda tahsis etmiş. Haliyle sigara içenler az olduğu için, öğretmenlerin ekseriyeti eski odada kalmışlar.

Sonunda ne olmuş biliyor musunuz? Eski öğretmenler odasının suyu çekilmiş mi? Heyecansız, somurtkan yüzlerden ibaret bir kalabalık kalmış geriye. Sigara içenlerin odası ise, o eski canlılığı olduğu gibi, sürdürmekte devam etmiş.

Buradan ilk çıkaracağımız sonuç şu: Eski veya yeni öğretmenler odasına ruhunu veren, o adı konmamış dayanışmalarda merkez kişi rolünü oynayanın Erol Battal olduğu sonucuna bilmem ulaşabilir misiniz? Ancak Erol bu tür meseleleri anlatırken kendini örttükçe örter, ortadaki güzelliği sırf tasvirle iktifa ederdi. Yani kendini öne çıkarmazdı. Yaptığı işlere ilişkin onun konuşmalarından herhangi bir tefâhür hissi asla hâsıl olmazdı demek istiyorum.

Bu anlatmanın devamını da getirmem gerekiyor. Aradan geçen birkaç ay zarfında sigara içmeyen, sigara içilmesine karşı çıkan, daha ötede sigara içen hocalara ayrı oda tahsisi fikrini ortaya atan, idareyi buna mecbur bırakan kalabalık hocalar grubu, kademe kademe diğer odaya transfer olmaya başlamamışlar mı? Önce ziyaretler şeklinde, sonra yarı orda, yarı burda konaklamalar biçiminde. Sonunda da, eskiye nispetle daha küçük olan odaya, Erol Battal'ların yeni odasına tıklıp kalmak!..

EROL'UN FARKLI AŞKI: BÜTÜNE TALİP OLMAK!..

Erol bu hikâyeyi, biraz da mizahi bir hava katarak anlatmıştı bana. Anlatıyor, anlatırken gülüyor, sendika öncesi zamanlarını yeni baştan yaşıyor gibi bir hava veriyordu. Bu güzel sohbet ardarda yaktığı sigara dumanları arasında uzuyor da uzuyordu. Daha doğrusu bu konuşmanın uzamasına biraz da ben sebep oluyordum. Aralarda sorular soruyor, o ortak atmosferin nasıl teşekkül edebildiğine dair her türlü nüansın ortaya çıkmasını istiyordum. Çünkü bu mesele benim için önemli idi. Bir kalabalık kendi merkezini nasıl kurar, ya da herhangi bir kişi, bir kalabalığın merkezine kendini nasıl yerleştirirdi? İşte Erol'a yönelik benim ilk keşfiyatım bu olmuştur diyebilirim. Ondaki bu hali farkına varmadan kendini merkez kişi konumuna yükselten bu tutumunu gördükten sonradır ki, Erol benim nazarımda bambaşka bir değer olup çıkmıştı.

Neden dersenez? Etrafımızdaki kişilerin çoğu böyle değiller de onun için. Genelde insanlar fikirlerini tepkiler biçiminde dile getirir, farklı ve aykırı düşündüğünü ifadeden de bayağı bir zevk duyarlar. Daha açığı genel olan dan, içinde bulunduğumuz kalabalıklardan kendimizi ayırtırmak bayağı bir meziyet olarak takdim edilir. Fakat Erol'un öyle yapmadığı, içinde bulunduğu meclislerin haleti ruhiyesini, temayüllerini, önyargılarını boşalta boşalta bir yol izlemeyi tercih ettiği sonucuna ulaşıyorum buradan. Daha önemlisi de toplu tatminleri, ortak temayülleri kollayıp gözetmesi, bütün kalpleri tevhid ederek avucunun içinde toplamayı murad eden büyük bir ruh mürebbisi rolü oynamak gibi bir şey bu!..

Dolayısıyla Erol'un bu hali ziyadesiyle dikkatimi çeker hale gelmişti. Bir de bakmıştım Erol beni her buluşmamızda konuşturuyor da konuşturuyor. Durmaksızın so-

ruhar soruyor. Ayrıca bunlar bilgi edinmeyi amaçlayan sorular da değil. O anlarda içinde büyük fırtınalar estiğini tahmin ediyorum. Bir an geliyor ki Erol'un kendi fikirlerini, derinden yaşadığı birtakım gizli fikir geçişlerini, zihni tahavvülatını test etmek, doğruluğu ve yanlışlığı hususunda da bir sonuca varmak istediğini sezer gibi oluyorum. O bu tür sohbetlerimiz sırasında kendi içine çekilir, bir elinde sigarası, öbür elinde de bir kalem, önündeki kâğıtlara durmaksızın şekiller çizdi. Arkasından da daha yeni sorular gelir, konuşmalar bu minval üzere uzar giderdi.

Burada şunu söylemek istiyorum: Bilinçli bir dinleme, mutlak manada muhatabını fethetmek manasına gelir. Kuşkusuz böyle bir fetih için de, dinleyenin konuşandan arif olması iktiza etmez mi? Sendikaya gelip gittikçe, dışarıda kitapçılarda veya simit kafelerde buluştukça Erol'un bu konuşan, konuşuran yanına hep şahit olurdum.

Erol'un hem bu dinlemeyi bilen, hem mevcut kalabalıklar arasında ani bir sıçramayla gerçekleştirdiği birkaç denemesi, jesti veya esprisi ile anında merkez kişi, kanaat önderi rolü seviyesine yükselivermesi, o kalabalık içinde kendini sevdirmesi sonucunu da doğurmuyor değildi. Zaten onda böyle bir yan bulunmasa, sendikal çalışmalarında ileri noktalara kadar yükselmesi mümkün olmazdı sanıyorum. Dolayısıyla derin toplumsal önderlikler için sırf siyasi ve fikri tiratlar, sunumlar yeterli olmuyor. Bunun yanı sıra insanlar, kendilerini çekip çeviren, kucaklayan, kol kanat geren, hedef gösteren büyük ruhlara da ihtiyaç duyuyor. Kalp kırmayan, kucaklamasını bilen, hitap ettiği kalabalıklar karşısında ayrışmaları değil ortak noktaları bulan ve öne çıkaran, dolayısıyla bu tür yaklaşımlarıyla güven ve itimat üre-

ten kişilikler temayüz ediyor. Bunlar da genelde tepkici, refleks kişiler arasından değil de; daha bir sağduyu tesiri üretenler arasından çıkıyor.

YAŞADIĞIMIZ TECRÜBELERİN ÖNEMİ

Bu bakımdan Erol benim nezdimde hem çok yakın bir dost, hem de kendisinden istifade edilecek bambaşka, özgün bir tecrübe hazinesi olup çıkmıştı. Onun için Erol'un kurduğu o derin dostluk halkalarını nasıl teşekkül ettirdiği, bu denemenin bilâhare veya müncer olduğu ve Erol'un sendikacılık zeminine bu tecrübelerini nasıl tasarruf edebildiği hususunu, yaşanmış bir hikâye olarak geniş geniş yazmasını, anlatmasını istemiştim kendisinden. Anlattığı şeylerin kitabî olmayıp, doğrudan yaşanan hayat içerisinde geliştirilen, patenti de kendine ait özgün ilişkilere, davranış tezahürlerine dayandığını, bu önemli tecrübenin buharlaşıp gitmesi için behemehâl yazılı hale getirilmesi gerektiğini üzerine basa basa ifade etmiştim.

Böylesi anlarda insan bir hoş oluyor. Kendi içinde mahfuz kalmış bir değer farkına vararak, ya da bunun bir başkası tarafından keşfi dolayısıyla büyük bir haz duyuyor. Ben bunları ona söylerken o içine biraz daha kapanıyor, biraz da mahcup bir edaya bürünerek omuzları düşüyor, yüzünü kapsayan mahcup bir gülümseme ile camdan dışarı, uzaklara bakmaya başlıyordu.

Neden? Nedeni şu ki Erol o sıralarda, henüz daha yazıya başlamamıştı. Fakat aradan fazla bir zaman geçmemişti ki, Özgün Duruş adlı bir dergide haftalık yazıları ile karşılaştık. Onun Özgün Duruş'taki yazıları üzerinde bu bakımdan ayrıca durulmalı diye düşünüyorum.

Erol'un bu yumuşak, etrafını dinleyen, dinleyerek yönlendiren tutumunu fazla mübâlağa ettiğimi düşünenler bulunabilir. Kaldı ki Erol sırf bu yanından ibaret de değilken. Kaldı ki onun bir de katı, disipline önem veren, ilkeleri öne çıkaran bir yanı vardır. O yanını da ihmal etmemek gerekir. İşte bu nokta onun, ikinci bir katmanını teşkil eder. Haliyle de buradan hareketle de daha farklı bir Erol Battal portresi çıkarmak mümkündür.

Bana göre bu iki yüz, bu iki katman arasında bir çelişkidен söz edilemez. Bunlar onun ruhunda cereyan eden ve birbirini takip eden iki istihale sürecidir ki, ikisi bir arada cem edilmeden teşkilatçı büyük kabiliyetler ortaya çıkamaz zaten. Dolayısıyla Erol'un görev yaptığı sıralarda Anadolu'yu ve Trakya'yı karış karış dolaşmasının, bunu kendine iş edinmesinin, kendinde fark ettiği kalp ve fikir dengesinin izlerini başka başka yüzlerde arayıp bulmaya çalışmasının kıymetini bilmek gerekir. O bundan zevk alıyor, tanıdığı ve tanımadığı kişilerle yakın ilişkiler geliştirmeyi seviyordu. İnsana ve kalabalıklara değmek, yüzlerde asılı duran maskeleri kaldırmak, dahası insanla arasına giren mesafeleri sıfırlayarak onlara yaklaşmak, diyebilirim ki Erol'un vasfı mümeyyizleri arasında sayılsa yeridir. Aradaki mesafeleri sıfırlayarak konuşmak, onun en haz duyduğu anları teşkil ederdi sanıyorum. Bu bir fetihtir onun için.

BİR YANI TOPLUM MİSTİĞİ, ÖBÜR YANI İLKE VE DİSİPLİN

Bu uğurda insan ruhuna ermek ve keşfetmek, muhataplarının kalbini iki avucunun içine almak için başvurmamak yol bırakmazdı. Bütün vakitlerini insanla ilişkiye göre ayarlar, insan namına elinden geleni sonuna kadar sarf etmekten çekinmezdi. Yeter ki karşısında ulaşılmaya değer bir kalp; yeter ki aralarında kendine de yer aç-

bileceği kalabalık bir muhit bulsun!.. Dolayısıyla Erol'un kendine mahsus bir mistiği vardı desek yeridir.

Peki bireysel ilişkileri böyle de, hiyerarşiye ve ilkel tutumlara önem veren yanı nereden ileri geliyordu Erol'un? Onun bu yanı mensubu bulunduğu sendikaların, geniş bir örgütlenme modelinin sevk ve idaresinin zaruretlerine dayalı olmalıdır. Başka türlü zaten nasıl mümkün olabilir?

Bütün bu anlattığım cepheleriyle Erol gerçekten güzel bir insan numunesiydi. Çünkü o takınılmış iğreti tavırlarla değil, dervişane halleri ve kendine yakışan bir üslup tutumuyla hatırlanıyor bugün. Ayrıca Erol, sırf kendisi olarak yaşadı bu hayatı. Ona göre, buna göre, ziyaretine çıktığı makamlara ayarlı olarak davranmayı bilmez, buna da ihtiyaç duymazdı. Haliyle bu kendi kendine oluşlardan, kendine mahsus bir karizması bile teşekkül etmişti denilebilir. Elinde sigarası, yüzünde hiçbir an eksik olmayan ince, hüzünlü tebessümü ile, tevâzulu dinlemeleri ile ve bir de bunların ardından gelen uzun sohbetleri ile bambaşka bir Erol Battal!..

Burada onun için ne demek gerekiyor biliyor musunuz? Fikirleri itibariyle biraz da katı sayılabilecek Erol Battal, mizacı ve yaşaması, insan ilişkileri bakımından tamamen dervişane tesirler uyandırıyor. Haliyle onun insana yakın duran, çevresini etkileyen yanı fikirlerinden ziyade, yukarıdan beri izahına çalıştığım davranışlarında, bu dervişâne tutumunda aransa yeridir. İlk gençlik zamanlarından beri içinde birike birike aşırı bir tazyike dönüşmüş, hem cinslerine yönelik olarak da sarf edilmemiş bulunan yüksek aşk duygularını Erol, nice zamanlardan beri boşaltacak kanalları aramakla meşguldü anlaşılabilir. O yoğun enerjisini Erol, eminim ki toprağa boşaltsa, toprak yüksek biri devinime maruz

kalarak yeşermekten geri kalmazdı. Sarf ettikçe çoğalan, bitmek tükenmek bilmeyen yüksek bir idealizmi başka türlü nasıl anlatmak gerekir?

İŞ AHLAKI VE DÜŞÜNCE TARAFI

Bir de bu idealist karakterin, daha yüksek bir ahlâkla kendini teçhiz ettiğini düşünün, çünkü paylaşmak, fedakârlık, cesaret, ahde vefâ gibi yüksek ahlâki vasıfların hemen bütünü onda toplanmış gibi idi. Dediğim gibi de bunların hiçbiri onda iğreti durmaz, günlük yaşanmalar arasında anlı-ansız tezahür eder dururdu. Öyle sıkı, candan bir arkadaşlığı vardı ki şaşar kalırdınız. Dolayısıyla Erol'u bu kadar yakından tanıdıktan sonra, onda toplanmış yüksek ahlâki vasıfların nasıl ve nereden edinilmiş olabileceğini düşünmeden yapamıyorsunuz.

Bu tür bir davranış tarzının okumak-yazmakla edinilmiş olamayacağını, içinde veya yanında bulunduğu islâmi örgütlenmelerden geçmesinin de mümkün olmadığını düşünerek, burada ister istemez hatıra, içinde çocukluğunu geçirdiği ailesi, baba ocağı geliyor.

Onca konuşmamız arasında Erol'un, kendi ailesine ait herhangi bir anlatmasına şahit olmuş değilim. Ama bir keresinde Erol bana Bayburtlu Ağlar Babadan söz etmişti. Gördüğü biri olarak değil, menkıbeleri anlatılan biri olarak!.. Ama babası, ama akrabaları, Ağlar Baba ile ilişkili olmalıydılar. Eğer bu doğru ise, eğer yanlış hatırlamıyorsam, Erol Battal'ın aile geleneğinde tasavvufun az çok bir yeri bulunmalıdır. Yapılan toplu zikirler, çekilen tesbihler, gönülden ikramlar!.. Kalabalık cemaat psikolojisinin sarıp sarmaladığı küçücük bir çocuğun nasıl yetmişmiş olabileceğini tahmin edebilirsiniz!.. Dolayısıyla Erol'un fikirleri değilse bile, kalbî ve ruhî terbiyesini, bu

tür bir maneviyat zemininde şekillenmiş olabileceğini kabul etmek gerekir.

Ama gene de ihtiyatı elden bırakmamak kaydıyla!.. Çünkü Erol fikir ve düşünce planında, çevresinde tasavvufa yakın biri olarak hatırlanmıyor. Hatta denilebilir ki o, tasavvufi cemaatlere yerine göre karşı birisi idi. Ayrıca 1980'lerden bu yana Türkiye'de yaygın olarak kabul gören "Kuran İslamı" diyebileceğimiz görüşe kendini daha bir yakın hissedirdi. Fakat ilgili görüşler de yerinde sayıp durmuyor ki? Bunun için de Erol da zaman içinde iniş-çıkışlar yaşar, yer yer şartlara ve konjonktüre bağlı olarak kendi düşüncelerini yenilemek ihtiyacını duyardı. Ama bu değişmelerin hiç biri onda keskin kırılmalara yol açmaz, çok tabii bir istihale halinde seyr arzederdi. İşte bu anlarda çektiği sıkıntıyı, duyduğu acıyı ve ruhta/içte cereyan eden sancıları düşünün ki, Erol günlük sendika işlerinin arasında kendini kitaplara verir, kitaplar arasında uzun seyahatlere çıkardı. Fakat unutmamak gerekir, bu tür açmazlarımızı kitaplar değil gene biz çözüyoruz.

Toparlayacak olursak, Erol'un insan ve kalabalıklarla kurduğu ilişki biçimleri, bu anlarda devreye soktuğu uslûbu, yani yüksek ahlakî vasıfları tasavvufi olmadığı gibi, ona tamamen karşı birisi idi. Fikirlerini bir idealizm seviyesine yükseltmeyi bilmesi, buradan da bir aşkınığa doğru yol alması, onda harika bir terkip teşkil etmekte idi dense yeridir.

Ölmek Kaderde Var, Lakin Dostumuzdan Ayrılışın Izdırabı Zor

*Dr. Saadettin Aydın**

Herkesin arkadaşı vardır. Fakat dostu olan azdır. Dost, kendisini öldürmeye gelenlere yatağında ölümü bekleyen birini (Hz. Ali) bırakabilmektir. Dost, Allah'ın yardımı olmasaydı sonu ölümle bitecek olan bir yolculukta Allah Resul'ü ile birlikte olmaktır. (Hz. Ebubekir)

Bugün insanların çoğunun işyerinden, okuldan, mahalleden arkadaşları vardır. Ancak öyle zannediyorum ki, dost diye adlandırabileceğimiz iyi ve kötü gününde hep yanında olan, karşılıksız seven, doğru, güvenilir ve emin insanlar birçok insanın etrafında yok artık.

Erol Battal işte yukarıda anlatmaya çalıştığım hakiki bir dosttu. Şatafatı, debdebeyi sevmeyen, sade, hasbi ve sahici bir insandı. Öğrencilik yıllarından itibaren İslam düşüncesini okuyup anlamaya ve hayatına yansıtmaya çalışan, hayatı boyunca bu doğrultuda yaşayan, gerçek bir dosttu.

* 23. Dönem Ak Parti Erzurum Milletvekili-Akademisyen

İslam dünyasının sorunlarıyla ilgiliydi. Batı'nın 'Arap Baharı' diye tarif ettiği, ne yazık ki kimi İslami ve siyasi çevrelerin de balıklama atladığı bu yalancı baharın Ortadoğu halklarını kan ve gözyaşına boğmaktan öte bir anlam ifade etmeyen bu yalancı yüzünü rahmetli Erol önceden doğru okuyabildi ve yazılarında bu husulara dikkat çekti. Bugün gelinen tablo O'nun ne kadar haklı olduğunu ortaya koyuyor.

Rahmetli, ülkesini hep adaletli ve özgür bir ülke olarak düşürdü. 1980 darbesi ve 28 Şubat hukuksuzluklarına tanıklık etmiş, Türkiye'nin normalleşmesi için Erzurum'da Erkam evlerinde başlayan mücadelesi 90'lı yılların ortalarında sendikacılıkla devam etmişti.

Din, Edebiyat, Siyaset ve Felsefe alanlarında yoğun okumaları vardı. Sohbetlerimiz hep bu çerçevede seyrederdi. Eleştirirken tebessüm ederek incitmeden ama okkalkı laflar ederdi. Her kesimden insanlarla iyi diyalogları vardı. Düşüncenin namusuna riayet ederdi. Bu kişiliği başka fikir mensuplarınca saygıyla karşılanırdı.

Rahmetli Erol Battal'ın kötü bir tarafı da vardı. Çok sigara içerdi. Fetani Battal (Eski Bayburt Mv) ile birlikte saatlerce konuşur çay ve sigara içerlerdi. Bir gün sohbet ederken, yahu şu sigarayı bırakın, zararlı bir şey, deyin- ce rahmetli Erol, Bayburt şivesiyle -Behen heç bir zararı yok- demişti ve gülmüştük. Çok geçmemişti bu konuşmamızdan, yaklaşık altı ay sonraydı bir gün Fetani Battal telefonla aradı ve Erol Battal'ı hastaneye kaldırdıklarını söyledi. Sonrası o korkunç son. Akciğer kanseri olmuştu ve tedavi zor görünüyordu.

Ölüm mukadderdir. Yahya Kemal'in beytini değiştirerek şöyle söylemek geliyor içimden;

Ölmek kaderde var, bize ürküntü vermiyor,

Lakin dostumuzdan ayrılışın ızdırabı zor. (Orijinali, 'Lakin vatandan ayrılışın ızdırabı zor')

İnsanlar doğar, yaşar ve vakti gelince emanetini teslim ederler. Önemli olan güzel bir sadâ bırakarak gitmek. Hayırla anılmak. İyi bir kul olarak bu dünyayı terketmek.

Rahmetli Erol Battal'ın çok sevdiği şiirle bitirelim.

Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde;

Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter

Ve serin serviler altında kalan kabrinde

Her seher bir gül açar; her gece bir bülbül öter.

Her seher bir gülün açtığı, her gece bir bülbülün öttüğü, serin serviler altında yatan dostumuza bir Fatiha gönderelim.

Allah rahmet eylesin.

Sen İki Kaşının Ortasından Vurulacak Delikanlı Adamdın

Şahan Çoker*

Sendikacılığı bilirsiniz, döner dolaşır üye konuşurlar. Gönüllü bir topluluğu bir amaç çevresinde ikna etmek ve bir arada tutmak çok zordur. Hele bizim gibi beklentilerini kendi sınırlarının üzerinde tutan, herkesin başbakan ve spor yorumcusu olduğu bir ülkede yapılan çalışmaları ve elde edilen sonuçları ben hayranlıkla izliyorum.

Ankara'ya geldiğimde neden bilmem eşe dosta bir iki selam verdikten sonra doğru onun odasına koşardım. İkiimiz de çok sigara içerdik belki ondandır. Ama o odada bir farklılık daha vardı. Hayat bizimle o odaya dolardı. İnsan resimleri asılırdı boşluklara. Uzun sohbetlerimize eşlik eden demli çaylar sohbetin sıcaklığından bazen soğuk kalırdı. Bazı insanlar gözleriyle konuşurlar. Konuşmadıklarını bile duyarsınız onların. İsteseler de yalan söyleyemezler. Kim bilir siyasetin samimiyetsizliğinden Erol'un sahiciliğine beni koşturan onun bu özelliğiymiş. Sağlam adamdı vesselam...

* Şair-Yazar, İzmir İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı

Erol belli bir birikimi olan ancak bunu mütevazı bir yüz ifadesinin arkasında saklayan dosttu. Net cümleler kullanırdı hayata dair. Evelemeden gevelemeden, kelime mezarlığına, dolaylı anlatma kalabalığına ve süslü cümlelere gerek duymadan pat diye söylerdi diyeceğini. Bazen kendi kendime yıllardır anlatmaya çalıştığım kelimeyi bulamadığım cümleleri ondan duyduğumda bu kadar basit miydi anlatılması derdim.

En son Sakarya'da karşılaştık. Bir kafede oturduk. İlk kez gözleriyle dudakları aynı konuşmuyordu. Kırgındı. Ama ısrarla kırgın olmadığını söylüyordu. Yine çok sigara içtik. Hastalığından bahsetti tahlillerin sonucunu bekliyordu. Sevgilisinden ayrılacakmış gibi sarılıyordu sigaranın dumanına. Gözlerinde o eski ışık yerine telaşlı bir anarşist kol geziyordu. Ben de bir sürü yalan söyledim. Teselliler verdim. İçimden geçenleri konuşmak onu daha fazla üzer diyordum. Oysa ikimiz de birbirimizi duyuyorduk. Onun için sık sık sessiz kalıyor yalnızca çay kaşıklarımızın şıkirtısı eşlik ediyordu o puslu havaya...

Burada yazı yazmak benim için çok zor. Hele Erol'u yazmak daha da zor. Ben şairim şiir söylerim;

Erol Battal'a

Akşamın kırmızısı

İşveyle dolaşıyordu sakallarında

Sigara dumanının ardından

İmanlı ve devrimci

Bakışların gülümsüyordu

İhanet dolaşıyordu çay kaşıklarının şıkırtısında
Sanki Kurtuba bizi dinliyordu
Utanarak sorduk birbirimize
Nasılsın diye
İyiyiz dedik,
Şükrettik
Ankara utandı

Şimdi kırlangıçlar dönüyor İzmir'e
İstanbulu bir ikindiden
Yeni çocuklar beceremiyor tespih çekmeyi
Kurşun askerler gibi düşüyoruz mevziden

Sen iki kaşının ortasından vurulacak
Delikanlı adamdın
Gittin
Halk tipi hastalığa yakalandın

Helal olsun diye gözyaşımla bağıırıyorum
Bizi de alnımızdan vuracak cesur kimse yok biliyorum

Her zaman ayrılırken söylediğimiz gibi; Allah'a emanet
ol Erol, görüşmek üzere...

VII

“Erol Battal bizim sendikacılığımızın öğretmeni idi. Baktığımız zaman kendisi Ankara’dayken biz onun yazılarını çok büyük heyecanla, çok büyük sevinçle beklerdik. Olan bütün olaylarda acaba Erol abi nasıl yazar, ne der diye beklerdik. Yazıları geldiği zaman hepimiz, ben zannediyordum ki sadece bazıları heyecanla bekliyor, meğerse Türkiye’deki bütün arkadaşlar Erol abinin yazılarını heyecanla beklerlermiş. Biz sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, kederlerimizi, beklentilerimizi hep Erol abinin yazılarında gördük, hep onun yazılarında yaşadık.”

Acem Yıldırım

Erol Battal'a Ağrı...

*Bağcılar Meydanı, Otağ Çadırı**

CAFER VAYNI- Aramızda Erol Mermer¹ de var. Tanımayanlarımız olabilir. Erol Mermer, yönetmen-sinematocu. 2010 İstanbul Kültür Başkenti'nin Sinema Bölümünde yöneticiydi. Birçok yapıma imza attı. Benim çok yakın dostumdur. Ayaklarına sağlık Erol Ağabey. Allah razı olsun. Gönderdiğimiz ve duyurusunu yaptığımız o güzel program afişlerini de Erol Abi yapıyor. Sağ olsun, o işlerden de çok iyi anlıyor.

Güneş az sonra zaten batacak, onun için yavaş yavaş toplantıyı açalım.

Bu akşam çok memnun olduğum, çok da onur duyduğum bir akşam. Çünkü Allah beni rahmetli Erol Battal'la ilgili bir toplantı yapılmasına vesile kıldı, bana görev kıldı. Bu nedenle Allah'ıma hamd ediyorum, şükürler olsun. Ve Bağcılar'da hiç hayatımda düşünmediğim bir yerde Allah böyle bir şeyin öncülüğünü nasip etti, Allah'ıma şükürler olsun.

¹ Erol Mermer, 6 Nisan 2015 tarihinde vefat etti.

* 'Erol Battal'a Ağrı' başlığıyla 13 Temmuz 2014 Pazar günü gerçekleştirilen etkinlik, Bağcılar Belediyesi Ramazan Etkinlikleri çerçevesinde yazar Cafer Vayni tarafından düzenlenmiştir.

Şimdi biz niye böyle bir toplantıya biz vesile olduk, ne oldu, kısacası onu ben arz edeyim. Şuradaki kitap çadırını fuar veya festival şeklinde planlıyorduk. Ramazan ayı başlamadan bir ay önce Bağcılar Belediye'sine başkan olduğum Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği olarak bir proje sunduk. Yanına da bu çadırı koyduk. Bu çadıra, 'Eski İLESAM Kıraathanesi' adını verdik. Burada her gün etkinlikler olsun dedik ve dört adet resim vb. sergi açalım falan dedik. Tabii çeşitli görüşmelerden sonra belediye yetkilileri önerilerin çok iyi ve yerinde olduğunu ancak biraz geç kalındığını dolayısıyla ana programın gölgelememesi gerektiğini söylediler. Ana programlar başlayınca biz projemizi tekrar gözden geçirdik. Allah razı olsun Bağcılar Belediye'si adına Belediye Başkan Yardımcısı dostumuz Kenan Gültürk; Hayati Yayınlarının sahibi Hayati Bayrak ve İLESAM olarak bu programları başlattık.

Programları tamamıyla ben planladım. İlk güne rahmetli Erol Battal'ı koydum. Afişi gören Erol Battal'ı tanıyor, rahmetliyi biliyorlar, seviyorlar, sayıyorlar. Bana hitaben "çok isabetli olmuş" dediler, Buraya programı astık. Yarın akşam Nevzat Bayhan olacak, sonraki akşam başka dostumuz, başka dostlarımız. Bugün bizler Erol Battal'la ilgili bir sohbet toplantısı yapalım onun evinde. Biliyorsunuz Bağcılar onun evi sayılır. Uzun yıllar öğretmenlik yaptığı yer. Aile ve akraba olarak da burada, Evren Mahallesi'nde ikamet ederler.

Onunla ilgili bir kitap çalışması devam ediyor herhalde. Buradaki toplantı kayıtları kitap çalışmasına da girer çözüldükten sonra.

Ben kısmet olursa Eylül'ün sonu itibariyle sadece İLESAM olarak da bir toplantı düzenlemeyi düşünüyorum, ona da başka arkadaşları davet edeceğiz.

Ben, bir entelektüel ve aydın olarak Erol Battal'ı iyi biliyorum, iyi tanıyorum. Ben sendikacı Erol Battal'ı fazla tanıyorum. Biz onunla 1990'larda İLESAM'dan, Çemberlitaş'taki Sinan Ağa Medresesi'nden tanışıyoruz. Sonra Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şube Merkezi'nin bulunduğu Kızlarağası Medresesi'ne gelirdi bazı arkadaşlarla. Özellikle de İsmail Dervişoğlu² ile. 2002 yılında İsmail Dervişoğlu da yanında bulunduğu bir sırada geldi ve dedi ki; "Azizim, senin sendikan falan yok, nasıl olur? Senin gibi bir arkadaşın bizimle birlikte olması lazım. Çünkü bizim kültürel faaliyet yapacak arkadaşlara çok ihtiyacımız var." Ve oradan başladı bizim esas hukukumuz Erol Battal ile. O sene sohbet ve toplantılara Ahmet Hocam (Babar) katılıyordu, Tahsin Hocam (Yıldırım) bulunuyordu, Buradaki dostlardan Abdurrahman Hoca (Topuz) da vardı ve biz Kültür Dershanesi Şirinevler Şubesi'nde yine bugünkü gibi bir ramazan akşamında etkinlikleri planlamaya yavaş yavaş başladık. Devamında epey de faaliyet yaptık. Bu faaliyetlerde ayrımcılık yapmadık. Mesela Dilaver Cebeci toplantısını yaptık biz. Niye? Çünkü bu millete hizmet etmiş, muhafazakâr, milli değerlere saygılı olan yelpazeyi önceliyorduk. Bizim Sendikamızın Kurucu Genel Başkanı rahmetli Akif İnan da iyi bir entelektüeldi; zaten bilen arkadaşların çoğu biliyor. Akif İnan, Türk Ocakları'nda müdürlük de yaptı Ankarada. Ve orada, mesela en son Ali Nar'ın kitabında okudum, muhafazakâr camia içerisindeki birçok insan Ankaraya gittiğinde rahmetli Akif İnan'a uğruyor. Akif İnan onların aynı zamanda bürokrasideki işlerine de yardımcı oluyor.

² İsmail Dervişoğlu, 25 Şubat 2015 tarihinde vefat etti.

Dolayısıyla Erol Battal da entelektüel yönü çok güçlü bir arkadaşı. İyi bir hatipti, iyi bir edebiyatçıydı, iyi bir fikir adamıydı. Tabii sendikacılık tarihi ile ilgili de çok önemli çalışmaları var. Nitekim bana en son Ankaradan telefon açtığı vakit, Türk Eğitim-Sen'in o zaman İstanbul İl Başkanı olan Ahmet Orhan'ın sendikacılıkla ilgili kitabı vardı. Kitapla ilgili olarak "Sende olabileceğini tahmin ettim azizim. Onda bir şeye bakacağım. Sende olup olmadığını öğreneyim. Bendekini bulamazsam sana döneceğim" dedi. Muhtemelen buldu, muhtemelen buldu ki tekrar dönmedi. Bulmamış olsaydı ben göndercektim.

Bütün bunları ben bir açılış konuşması babında yaptım.

Şimdi burada Tahsin Bey (Yıldırım) dostumuz, Ahmet Bey (Babar), Abdurrahman Hocam (Topuz), Acem kardeşim (Yıldırım) hakeza, -diğer arkadaşların fazla Erol Battal ile ilişkisini bilmiyorum. Tabii oğlu Burak var, Burak'ın ağabeyi ve Erol Beyin de ağabeyi ve kardeşi aramızda. Dolayısıyla hem bu toplantı dolayısıyla aile ile de tanışmış olduk, çok da iyi oldu.

Eğitim-Bir-Sen Bağcılar İlçe Başkanı olarak Ahmet Babar hocamızın bundan sonra toplantıyı idare etmesini önermekteyim. 20.30'a kadar vaktimiz var.

AHMET BABAR- Allah razı olsun... Abi, böyle bir tek-lif yaptın.

Şuradan başlayayım: Her zaman Erol abinin her yerde söylediği bir şey vardır. Oradan başlayacağım. Ben Şanlıurfa'da görev yapıyordum, 2000'de buraya geldik. Akif İnan Bey'in talebesi Şanlıurfa'da sendikayı kurdu, biz de orada üye olmuştuk, ama o zaman resmi

bir prosedür yok. Yani illegal olarak üye olduk. Buraya İstanbul'a geldik, Mahmutbey İlköğretim Okulu'na din dersi öğretmeni olarak atandık. 2001 ya da 2002, sanırım 2001'di, öyle bir şeydi. Ben ikinci namazına gitmiştim camiye, Müdür Bey dedi ki; iki tane arkadaş seni bekliyor, dedi. Kimdir arkadaşlar, nedir? Bir baktım iki tane can dost, can arkadaş, simaları iyiydi, yani güzel insanlardı. Birisi bizim oraların insanına benziyordu. Esmerdi, birisi de herhalde Bayburt taraflarından bir yerlere benziyordu. Birisi Abdurrahman abiydi (Topuz), bir de Erol ağabeydi. İkisi oraya gelmiş. Bana dediler ki; 'ya hocam, biz senin için geldik, üye olur musun sendikaya?' dediler. Ben de, 'ben bugüne kadar sizi bekliyordum. Yani hiç araştırmadık aslında, bakmadık. Sendikanın olduğunu biliyoruz, ama ne zaman gelirsiniz diye hep yolunuzu bekliyorduk' dedim. Hemen üye olduk, muhabbet ettik, orada tanıştık, sonra devam etti. Cep telefonları yoktu o zaman biliyorsunuz, vardı da bizde yoktu, garibandık, o zaman cep telefonu herhalde 2000 dolar mıydı, öyle bir şeydi, 2000'lerde, öyle bir şeydi, almanıştık. Ev telefonumu vermiştim. Abdurrahman abi ve Erol abi hangi program olursa, hangi gün olursa akşamları beni aramaya başladılar. O günden bugüne devam eden dostluğumuz başladı.

Erol ağabey güzel bir insandı, mert bir insandı. Dosta el verdiği zaman dost kalırdı, o yönü çok güzeldi. Ben hiç unutmam. Tabii Bağcılar'da biz ekip olarak devam ettik, Bağcılar ekibini oluşturmaya çalıştık. Abdurrahman abi tabii başı çekti Erol ağabeyle beraber, İnşallah bu ekip devam edecek.

Daha sonra Erol ağabeyle beraber işte Ankara'ya gidip gelmeler vesaire çalışmalar... Biz aynı mahallede oturuyorduk, aynı zamanda o avantajımız vardı. Erol ağabe-

yin her seferinde, mahalleden çıkıp Güneşli'ye gelmesiyle yolumuz kesişiyordu, hep beraber yürüyüp oraya kadar geliyorduk. Orada otobüse binen Aksaray'a gidiyordu, biz de oradan okula geçiyorduk. ...

İşini yaptığı zaman keskin yapardı, o yönü çok hoşuma giderdi. Hani derler ya, Peygamber Efendimiz Sallahu Aleyhi Vessellem, normal insanlar arasında çok müteva-zıdır, ama hutbeye çıkarken çok celalli olurdu... Acayip sert olurdu, haksızlığa karşı aynen öyle davranırdı Erol Abi, bu çok hoşuma giderdi. Bağcılar'da biz çalışırdık, Bağcılar'da herhangi bir sorun olduğu zaman alo diyor-duk, mesela bir-iki örnek vardı; bir okul müdürü sendi-kayla ilgili, bizim arkadaşlarla ilgili sorun çıkartmış, bir problem çıkartmıştı. Ben aradım, Erol abi falanca adam problem çıkartıyor, bir şeyler yapalım. Beş dakika sonra ben seni arayayım. Beş dakika sonra aradı, konuştuk. Tamam dedi, arkadaş gitsin müdürün yanına, gerekeni yapacak. Arkadaş yanından çıktıktan sonra müdürün haşlanmış, berbat, yalvar-yakar ve perişan olmuş halini anlatırken Erol ağabeyin ne dediğini neler yaptığını ta-savvur ediyorduk. O müdürümüz halen görevde. Böyle bir şeyi vardı, hak yerini bulduğu zaman rahatlardı.

Daha sonraki yıllarda Bakırköy İmam Hatip Lisesi Mü-dürü Ercan Bey (Yaren) bir toplantıda küçük bir sitem yaptı, şikâyet etti. Dedi ki; "Erol ağabey, 28 Şubat süreci dönüşü bayanların hepsi benim okula geliyor, ben pe-rişan oldum" dedi. "Hepsi bayan, kimseye bir şey diye-miyorum" dedi. Öyle bir ters çıkıştı ki, "ya sen kimsin" dedi. "Bizim samimi arkadaşımız Ercan, bizim dostu-muz, bizim camiamız." Öyle bir sert çıkıştı ki, "sen kim-sin ya" dedi. "Biz 28 Şubat sürecinde neler çektik, neler oldu, o kadınların hepsi orada başörtülü olması nede-niyle atıldı, sen yok muydun orada" dedi. "Burada geri

dönüşler, sen ona ev sahipliği yapmışsın, ne olmuş. Sen nasıl bu kelimeleri kullanabilirsin, Sen nasıl onlara hizmet etmezsin. Nasıl sırtında taşımazsın” dedi. O çıkışını görünce o zaman yine hayran kalmıştım hakikaten. O tavırları ve o güzelliği çok güzeldi, çok iyiydi. Dost bir kardeşti Allah razı olsun, Allah rahmet eylesin. Sonuna kadar hep öyle kaldı. Burada çalışırken de, Ankara’ya giderken de, Ankaradan geldikten sonra da, daha sonra görüşürken de mütevazılığı hiç elden bırakmadı. Hatta şunu da söyleyebilirim: Genel Merkezde diğer arkadaşlarla bazen ters düşmesinin sebebi de o çıkışlarıydı, o hakikatleri aramasıydı. O orijinallliğini bozmamasıydı, mütevazılığı devam ettirmesi idi. Fert-fert, insan-insan dertleriyle uğraşır, konuşurdu. Yani sendikada da aynı şekilde, dediğiniz gibi... Aynı şekilde birçok camiyla ilişkisi ve çalışması vardı. Allah rahmet eylesin. En çok mesaisi olan bizim arkadaşlardan Abdurrahman ağabey vardı, aynı okulda çalışıyorlardı, Bahattin Ünal var aynı okulda çalıştılar yıllarca. Tabii ondan eğer biraz bahse derlerse memnun oluruz.

ABDURRAHMAN TOPUZ- Ben 97 yılında askerlik dönüşü geldim. Karayağız, işte dışarıdan baktığımızda solcu diyebileceğiniz bir tip. Böyle uzaktan sol, ama şöyle bir yakınlaştığımızda, tanımaya çalıştığımızda, yüreğini bize açtığında o yüreğe doğru bir yol alabildiğinizde bakıyorsunuz ki düşmanına karşı hiddetli, ama dostuna karşı hep bütün kucağını açan ve onun için her şeyini yapan bir dost. Tabii Bağcılar’da Zeki Bakkal diye bir arkadaşımız var, Bağcılar’da Sendika Başkanı. İşte 1 Numaralı Şubenin oluşumu meydana geliyor, İstanbul Eğitim-Bir-Sen şubesi var. Şubeleşme henüz daha yok. İstanbul üç şubeye dağlıyor. 1 Nolu Şubenin oluşumunda Bünyamin Sönmezer diye bir arkadaşımız vardı, o başkanlık ediyordu, biz de yönetimindeydik. Bizi yöne-

time sunan Halis İşler'di; iki kişi, Erol ağabeyle, benim ismimi veriyor. Ben hem Bağcılar'la ilgileniyorum, hem de 1 Nolu Şubede derken öyle sendikacılığa Aksaray'da başladık. Derken Bünyamin Bey -biraz kilosundan mıdır nedir- derken biraz yoruldu, biraz şişmanca bir arkadaşta. Tabii yönetim değişikliği olacak. Yönetim Kurulu toplandı, kimse öne çıkmıyor başkanlık için. Yani herkes birilerini işte sen ol, sen ol falan. Erol abi, bir dakika dedi, tamam ben bu görevi alıyorum, ama herkes gücünün son damlasına kadar çalışacak. Ve o şekilde 1 Nolu Şubeyi işte 6 ay içinde kongreye götürdük.

1 Nolu Şubedeki o çalışmaları, Aksaray'daki Ahmet Bey'in de biraz önce ifade ettiği gibi o 97 hat nolu İETT otobüsüne binerek Aksaray'a gidişler, 97'ye binerek Aksaray'dan gelişler serüveni başladı. Simitle, çayla birlikte geçen o öğle kahvaltıları başladı. Tabii zaman zaman üye sayısının artışıyla birlikte ileriye doğru işte Osman Hoca (Öztürk) sohbetleri sonrasında orada bir farklı nitelikler oluşmaya başladı. Ankara'ya çeşitli vesilelerle işte olağan kongre oluyor, tüzük tadilatında beraber gidişlerimiz oldu. Yani bakıyorsunuz genel merkezdeki o süreçte, genel merkeze geçişi, genel merkezde teşkilatlanma sekreteri olarak görev alışı, iki dönem oradaki görev içerisinde bizzat kendisinden, kendisinin ifadesiyle kurumsal yapı zarar görmesin diye genel başkanların, sekretaryaların alanlarına girmemek için, yani düşünün siz orada seçimle gelen birisisiniz. Dolayısıyla üç sene sonrasında kongreye gideceksiniz ve kongreye giderken de delegelerin oyuna ihtiyacınız var. Ankara'da da işte şubelerden gelen istekler oluyor. Bu istekleri yerine getirme noktasında orada genel sekreter arkadaşımız birinci derecede görevli. Üst düzey o dönemde Ankara'da dönem arkadaşları var Erzurum İHL'den olsun, ondan sonra üniversiteden olsun, onu aşarak, o genel sekreteri

aşarak olaya girmiyordu. Diyelim ki birkaç kişinin, birkaç şubenin işini yaptırdı seçimde, onlar kendisine ne olarak dönecek? Oy olarak dönecek. O kurumsal yapı ve arkadaş bir anlamda geri dışı kalmasın diye onun önüne kendi menfaati bir anlamda oluşacak, onun önüne girmiyor; böyle bir düşünce içerisindeydi.

Ve Ahmet'in de ifade ettiği gibi, bir üyenin hakkının aranması noktasında elinden gelen her şeyi yaptı, makam-mevkiye bakmadan, yarını düşünmeden, göbeğinden bağlı olmadan açar telefonu istediği her şeyi ifade ederdi. Karşıdaki kişi de hatip olduğunu biliyor, ama işte bunun ifadesi, o noktada çözüm yolunun bulunması noktasında bayağı bizim önümüzü açtı. Yani bir güven oluşması açısından sendika bize ve diğer arkadaşlara burada, sendikayla uğraşan arkadaşlar, üye arkadaşlara özgüven verdi, özgüveni onunla birlikte bir anlamda sağladık.

Haklı isen sonuna kadar yanındadır. Tabii orada kişilik haklarını, karşıdaki kişinin bireysel şeylerine dokunmadan hakkını savunma noktasında elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu bizim için bir örnek teşkil etti. Ondan sonra hamdolsun 1 Nolu Şubenin, Eğitim-Bir Genel Merkezi'nde farklı bir yeri oldu. İşte Şaban Bey, daha öncesinde Basın Yayın Sekreteryası Şaban Abak Bey...

CAFER VAYNİ- Şaban Abak da bizim İLESAM'dan bir arkadaşımız, ta üniversite yıllarından.

ABDURRAHMAN TOPUZ - Onun sendikaya kazandırılması noktasında da yine Erol abi etkin bir konumda oluyor. Gelişinde Şaban abi bir yazısında ifade ediyor; onun oradaki çalışmaları, 1 Nolu Şube ve Eğitim-Bir-Sen ölçeğinde nasıl sendikacılığın yapılacağını ifade

ediyor ve sendikanın da tarihsel geçmişini bir anlamda öne çıkarma adına sendikacılığın, Eğitim-Bir-Sen'in tarihini yazma fırsatını Erol abiye Allah nasip etti. Tahir İnce Bey'le birlikte bu çalışmayı yaptılar. Yaşanılan çok anılar var. Bu zaman içerisinde arkadaşlara da söz hakkı verme adına ben şimdilik bununla yetineyim.

AHMET BABAR - En çok Barbarosçular derdi; Türkiye 1 Nolu, genel olarak 1 Nolusunuz, 1 Nolu ...

ABDURRAHMAN TOPUZ - Bağcılar Barbaros...

AHMET BABAR - Öyle bir şey olmuştu. Daha önce bir oluşumları vardı, bir dergi oluşumu çok güzeldi...

CAFER VAYNİ- Rahmetli Necip Fazıl Topbaşı Cezaevi'nden çıkmış, hanımı Neslihan Hanım karşılıyor, iki-üç kişi karşılıyor. Yağmur çok yağıyor. "Neslihan" diyor, "yağmur olmasaydı burası dolup taşacaktı." Şimdi bu çok güzel bir toplantı. Ben aslında toplantının nereye nasıl gideceğini öngörüyorum, çünkü daha önce çok toplantı yaptığım için. Ama çok tatlı ve çok güzel bir noktaya doğru diyor. O nedenle Barbarosçulara söz verelim tabii. Tahsin Bey.

AHMET BABAR- Evet, şimdi Tahsin Hocama verelim.

TAHSİN YILDIRIM- Öncelikle ben Cafer Hocama teşekkür ederim. Sağ olsun böyle bir organizasyon yaptığı için. Gerçekten çok vefa örneği. Biz sendikacılar hep sendikanın ve sendikacıların vefasızlığından şikâyet ederiz, Sendikanın vefası yok deriz. Hakikaten de genelde hepimiz camia olarak bunu biliyoruz. Ama bugünkü şu olay hani vefanın gerçekten de hala var olduğu, devam ettiğinin, güzel bir göstergesi, örneği bu anlamda... Özellikle teşekkür etmek istiyorum. Bu vefa duygusu-

nun kaybolmadığını görmek hakikaten bizim için çok önemli, sevindirici.

Rahmetli Erol Bey hakikaten çok yönlü bir kişilik. Onun bence en önemli özelliklerinden bir tanesi çok yönlü kişiliğe sahip olması. Başta Cafer Hoca'nın söylediği gibi Erol Bey bir öğretmen, Erol Bey bir entelektüel, Erol Bey bir yazar, Erol Bey bir sendikacı, dava adamı, yani ne ararsanız var, yani 10 parmağında 10 marifet. Gerçekten şöyle bir şey de var, her özelliğini dolu dolu yaşayan ve yaşatan birisi. Yani sendikacılığı yaparken, ailesine gerektiği ilgiyi gösterirken öğretmenliği unutmamış. Öğretmenliğini yaparken dava adamlığını unutmamış. Dava adamlığını yaparken yazmayı ihmal etmemiş. Yani bu yönüyle hakikaten her alanında dolu dolu bir insan Erol Bey ve her alanda da bize gerçekten ciddi anlamda örnek teşkil etmiş, ciddi anlamda bize yol çizmiş bir insandır.

Benim de Erol Bey'le tanışmışlığım 1999 yılında Barbaros Lisesi'ne edebiyat öğretmeni olarak atandığım zaman başlar. Hiç unutmam, bir gün Cuma namazı abdest alıyoruz lavaboda, abdest alırken sağıma Erol Bey geçti, soluma Abdurrahman Bey geçti, sağlı-sollu beni kısaca aldılar ve seni sendikaya üye yapalım, dediler. Ben o zaman üniversiteden yeni mezunum. Sendikal bilinç nedir, ne değildir bilmiyorum. Ben de olur dedim, o şekilde sendikayla tanışmış olduk. O günden sonra uzun yıllar süren bir dostluğumuz oldu.

Erol Bey'in ben biraz sendikacılığından biraz da öğretmenliğinden bahsetmek istiyorum.

Erol Bey, sendikacılığı bir davanın aracı olarak görmüştür. Sendika onun için amaç değildir, sendika onun için

bir araçtır. Onun bir davası vardır. O, davaya ulaşmada sendikayı her zaman bir araç olarak görmüştür. Sendikayı bu kadar sahiplenmesi, sendikaya bu kadar bağlanması, sendikayı üçüncü çocuğu olarak görmesi; sendikayı davaya giden bir yol olarak görmesi nedeniyledir. Erol Bey'in üçüncü çocuğu sendikasıdır. Belki kendi oğullarına ayırmadığı vakti sendikasına ayırdı, onun için uğraştı, onun için didindi. Hakikaten de Eğitim-Bir-Sen, bugün bu noktalara geldiye bunda da Erol Bey'in o gayreti, o fedakârlığı tartışılmaz bir gerçektir. Bu anlamda sendikayı bu şekilde gerçekten sahiplendi.

Yine Erol Bey'in bu davası uğruna, sendikası uğruna bazen çok sert, bazen çok haşin olduğunu biliyoruz. Ama bazen de inanılmaz bir merhamet... Herkes görünüşte Erol Bey'i sert kişiliğiyle, mizacıyla tanımıştır, ama gerçekten o sert kişiliğinin yanında inanılmaz bir çocuk duygusallığı da vardır. Bunu gözlerinde görmek mümkün, onunla biraz böyle yakından olan insanlar, onu canlı yaşayan insanlar onun o çocuk duygusallığını gözlerinden okuyabilir, görebilir. Böyle bir yönü de vardır, ben buna çok şahit olmuşumdur. Özellikle de sendikanın son genel seçimlerinde seçilemediği vakit, işte o haberi de ben kendisine ulaştırmıştım. O andaki o gözlerindeki duygusallığı, o yüzündeki halini gördüğüm zaman hakikaten içim parçalanmıştı, sanki bir anne, bir babayı evladından ayırmış gibi ya da çocuğundan ayrılan bir annenin, bir babanın yaşadığı travmayı yaşamıştı o anda. Çünkü yıllarca her şeyini verdiği sendikadan ayrılmış olmak onu biraz üzmişti, öyle düşünüyorum ben. Sendikaya bu kadar bağlı olması, bu kadar sahip çıkması, dediğimiz gibi onun güttüğü davaya giden bir araç olarak görmesidir sendikayı, başka bir şey değildir. O yüzden sendikayı bu kadar çok sevdi, bu kadar bağlandı, bu kadar mücadelesini verdi. Ve

mücadelesinin de ben karşılığını aldığına inanıyorum o noktada. Ruhunun şad içerisinde olduğuna inanıyorum. Bu noktada ben müsterihim.

Yine Erol Bey'in öğretmenliği açısından bakmak istiyorum. Şimdi Erol Bey aynı zamanda benim rehber öğretmenimdi, Barbaros Lisesi rehber öğretmeni olarak Erol Bey'i bana okul müdürü uygun görmüştü. O anlamda ben Erol Bey'den çok şey gördüm, çok şey öğrendim. Ben de ileriki yıllarda dil ve edebiyat öğretmeni olursam hakikaten bunda Erol Bey'in payı çok büyüktür, ondan aldığım birtakım uygulamalarla, işte onu kendime örnek edindiğimle o noktaya gelmişimdir. Bu noktada çok önemli bir öğretmendi aynı zamanda.

Erol Bey sıra dışı bir öğretmendi onu söyleyeyim, Erol Bey'in not defteri olmazdı, Erol Bey yazılı kâğıdı da okumazdı. Ama hiçbir öğrenci onun dersinden de kalmazdı, öyle bir yönü vardı. Çok sertti sınıfta, ama hiçbir öğrenci de onu sevmeden etmezdi. Her öğrenci ondan korksa da, çok severdi Erol Bey'i; böyle bir özelliği vardı, hem korkutur, hem sevdirdi. Onun için tek bir kriteri vardı, öğrencinin kitap okuması. Ve gerçekten Barbaros Lisesi'nde bir kitap okuma kültürü oluştu, bir kitap okuma akımı oluştu ve bunu da başlatan Erol Bey'dir. Erol Bey için tek kriter öğrencinin kitap okumasıdır. Eğer öğrenci kitap okuyorsa, o öğrenci o dersten, edebiyattan geçmeyi hak ediyordur, hatta mezun olmayı da hak ediyordur, böyle bir durum vardı. O yüzden biz de onun yolundan gittik, biz de Barbaros'ta yıllarca öğrencilere şu anki projeler, şu anda bunlar proje kapsamında yapılan şeyler, öğrencilere kitap okutmak için bir tür projeler yapılıyor. O zaman proje yoktu, proje kavramı da yok, mevhum da yoktu. Ama biz Barbaros'ta Erol Bey'le beraber öğrencilere kitap okutuyorduk. Öğrencilerimiz

ta o zamanlar birçok yazarı tanımış oldu. Şu anda birçok öğrencinin bilmediği yazarları biz o dönemde öğrenciye ulaştırmış olduk, o dönemde Barbaros'ta hakikaten inanılmaz bir kitap okuma kültürü oluştu. Ve yıllarca Barbaros Lisesi'nden mezun öğrencilerin yüzde 80'i, yüzde 90'ı üniversiteyi kazandılar. Yani dershaneye gitmeden bile o okudukları kitaplarla, o zekâyla, işte o sosyal hayatla öğrencilerimiz üniversite kazandılar. Sağ olsunlar bugün hala bizleri ve özellikle Erol Bey'i yad ediyorlar. Mustafa abi işte bu toplantıyı Facebook'ta da paylaştık, birçok öğrenciden çok olumlu tepkiler aldık. Olay için herkese çok teşekkür ediyorlar, hepsi çok mutlu oldu Erol Bey'in tekrar anılmasından dolayı. Yani çok müthiş bir şey, bir de öyle bir izi vardır Erol Bey'in Barbaros Lisesi'nde öğrencisi üzerinde öğretmenliğiyle alakalı. Bu anlamda da sıra dışı bir öğretmen olduğunu söyleyebilirim.

Hiçbir zaman mevzuata bağlı kalmayan, yönetmeliklere bağlı kalmayan bir insandı. Zaten eğer bir şeyler yapmak istiyorsak da bence de bunları aşmak lazım diye düşünüyorum, Erol Bey de bunu başarmış bir insandı. Biz de onun arkasından bu şekilde geldik diyebilirim.

Düşünürün bir sözü var, diyor ki: "Bazı insanlar vardır ki onların varlıkları yanındaki insanlara cesaret verir." Hakikaten Erol Bey de böyle bir insandı. Yani onun yanında olduğunuz zaman siz cesaret buluyordunuz. O anda artık neyin içindesiniz bilmiyorum, ama neyin içinde olursanız olun, hangi olayın, hangi durum içinde olursanız olun Erol Bey yanınızdaysa siz kendinizde bir cesaret buluyorsunuz, kendinize ayrıca bir güven geliyor. Erol Bey'in böyle bir pozitif yönü de vardı, yanındaki insana cesaret veriyordu, özgüven veriyordu. Onu da söyleyebilirim.

Ben lafi fazla uzatmayayım. Erol Bey'in çok yönlü bir kişiliği vardı; sendikacılığı ayrı bir olay, dava adamlığı ayrı bir olay, yazarlığı ayrı bir olay, bir de tabii aile babası olarak ayrı bir durumu vardı Erol Beyin. Bütün bunlara zaman ayırdığı halde ailesini hiçbir zaman ihmal etmemiştir.

Biraz da bununla ilgili ben ailesini dinlemek isterim. Ağabeylerini dinleyelim, çocuklarını dinleyelim. Erol Bey akraba çevresinde, aile çevresinde nasıl bir insandı belki onlardan bunları duysak iyi olur diye düşünüyorum.

CAFER VAYNİ- Teşekkür ediyorum Tahsin Hocam.

Önce abiye söz verelim, kardeş olarak Erol Battal'ı o söylesin, konuşsun, kardeşi de abi olarak şey yapsın. Sonra evlatlarına...

TAHSİN YILDIRIM- Baba olarak da çocuklardan bir Erol Bey'i dinleyelim.

MÜRSEL BATTAL (Ağabeyi)- Erol, bizim kardeşimiz, arkadaşımız, din kardeşimiz, Erol'u ben anlatmakla bitiremem, ben onu anlatamam. Ne diyeyim ben artık, hiçbir şey diyemeyeceğim. Ben onu anlatamam.

CAFER VAYNİ- Ama siz istediğiniz an girebilirsiniz söze Abi.

TAHSİN YILDIRIM - Aslında bir şey anlatmamam, çok şey anlatıyor yani, her şeyi anlatıyor.

CAFER VAYNİ- Tabii. Çocukluğunda asilik yapıyor muydu ara sıra size, çünkü hak arama bilinci çok gelişmiş bir arkadaşımızdı.

MÜRSEL BATTAL (Ağabeyi)- Çocukluğunda asilik vardı, asilik vardı yani.

CAFER VAYNİ- Bazen de abilere güveniyoruz, sırtımıza abileri alıyoruz, haşarılıklar yapıyoruz mahallede. Yani öyle şeyleri de var mıydı, yoksa kendi mi çözüyordu işlerini?

MÜRSEL BATTAL (Ağabeyi)- Özellikle kendi çözerdi, yani ben abime güveneyim, babama güveneyim, öyle şey yapayım yok, özellikle kendisi yani. Biz sonradan duyardık.

CAFER VAYNİ- Çünkü bizdeki intibaya göre Erol Bey'in kararlı ve tutarlı bir yapısı vardı. Şimdi tabii Acem Yıldırım kardeşim beni bilir. İçeriden eleştiriye en rahat yapabilirim. Testiyi de kırmadan. Sendikada Erol Battal'ın bir seçime girip de seçimi kaybetmesi bana göre çok kötü bir şey. Erol Battal çapında bir entelektüeli, aydını sendikanın devamlı el üstünde tutması gerekiyordu kanaatimce.

ABDURRAHMAN TOPUZ - Ama 8 oyla kaybetti yani.

CAFER VAYNİ - Evet, hiç mühim değil. Erol Battal'a bizim sendikamızın sonuna kadar tahammül etmesi gerekirdi, karşısına rakip çıkartmaması gerekirdi. Aynı şekilde daha önce Şaban Abak'la ilgili de böyle bir hadise yaşandı.

BİR KATILIMCI- Oportünistçe bir yaklaşım içerisinde olmadı, biraz önce de ifade ettim.

CAFER VAYNİ- Onun için ama bir hak arama kültürü, aydın kültürü. Serbest yazılarında da aynı şey var, yani bir amaç doğrultusunda yazılan yazı, hepsi yan unsurlar.

Yine ne yapıp-yapamayacağını da söylerdi bir konuda, yardımcı olup olamayacağını da söylerdi. Bak bu değeri biz kaybettik, biz insanları oyalayabiliyoruz. Yani sözümüz meclisten dışarı, ama bunu da dönerdi ve böyle böyle azizim derdi. Azizim kavramını çok kullanırdı ve söze yavaş yavaş başlardı, sonra tempo artardı. Hele de damarına bastınsa önce bir şey söylemezdi, yavaş yavaş zihninde tasarımı yapardı. Düşünürdü. Bir sistem ve tez dâhilinde söyleyeceklerini planlardı. Daha sonra taşı geldiğine öyle bir yerleştirirdi ki şaşar kalırdın. Tabii bütün bunlar konuşulacak şeyler.

Biz biradere bir söz verelim.

HAMZA BATTAL (Kardeşi) - Erol Abim 30 sene evvel de, 20 sene evvel de, 5 sene evvel de, hatta vefat ettiği güne kadar; İstanbul'a geldiği zaman ya da İstanbul'da durduğu zaman eve zaten çok geç gelirdi. Geldiği zaman da anam aşağıda olduğu için, kendisi yukarıda oturuyordu, aşağıya uğramadan da yukarı çıkmazdı. Hatta evi olmadığı zaman, bende kaldığı zaman da, evi Ankara'da olduğu zaman gelirdi. 30 sene önce bugünkü yaşadığımız olayları, bugün, iki sene evvel, üç sene evvel pek çok olay yaşandı ya, bu olayları 30 sene evvel bize söylerdi, biz inanmazdık, ben de inanmazdım, babam da inanmazdı rahmetliye. Konuşurdu konuşurdu, en sonunda kavga ederdik. Bunları işte yıllarca önce hep anlattı. Bu son hastalık dönemlerinde bu olaylar tam aydınlandı, meydana çıktı, artık kimse kimseden bir şey inkâr edemez hale geldi, ara sıra bize derdi; "İşte bunları ben söylediğim zaman bana karşı çıkıyordunuz." Yani o binlerce, onbinlerce kitabı da boşuna okumamış, hepiniz daha iyi biliyorsunuz bunu.

Erol abimi, abilerin zaten hepsi çok çok iyi anlattılar. İşine nasıl sahipse, davasına nasıl sahipse aileye de o ka-

dar sahipti. Benim derdim, benim sıkıntım zaten onun sıkıntısıydı. Kendisinininkini ötelersin, önce benim sıkıntımı çekerdi. Hayatta tek bir şeyden; korkmaktan korkardı. Onun lügatinde korkmak diye bir şey yoktu, yanlış diye bir şey yoktu, ihanet diye bir şey yoktu. Biz zaman zaman hep konuşurduk, o zaman hep şunu söylerdi: Hamza derdi, doğru ol, dürüst ol, hiç kimseden korkma. Şu an koca koca adamlar gelir, koca koca koltuklarda otururlar, ama inan ki hiçbirisi o koltuğu hak etmiyor. Sen ona karşı doğru ve dürüst olduğun zaman inan ki... Hiç kimseyi gözünde büyütme, ama doğru ol, dürüst ol. Dediğim gibi, korkardı tek bir şeyden, korkmaktan korkardı.

Çok iyi bir abiydi, şükürler olsun annemizden doğduğumuz gün kadar temiz ayrıldı. Bugüne kadar hiçbir şeyimiz olmamıştır, yani hiçbir, 8 kardeşiz, bir şekilde 18 tane daha olmasını isterdi, çünkü hiçbir sıkıntı yaşamadı. Annemizden ne kadar temiz doğduysak, o kadar temiz ayrıldı.

İlerleyen zamanlarda bir sıkıntı yaşamıştım, ardından askere gittim, hep bana askerde, böyle her hafta 20 sayfa, 25 sayfa mektuplar gelirdi. Tabii onu daha sonradan anladım ki beni psikolojik olarak tedavi ediyordu. Ve benden de mektubu okumamı, özetini yazarak geriye hemen dönmemi isterdi. Zaten onu çözmeden ikincisi gelirdi. Tedavi ederdi. Çok iyi bir evlattı.

CAFER VAYNİ- Mektubu anlayamadık pek.

HAMZA BATTAL (Kardeşi) - Ya ben bir aşık olmuştum, mektupta beni teselli ediyor...

CAFER VAYNİ- Size mektup yazıyor değil mi?

HAMZA BATTAL (Kardeşi) - Evet.

CAFER VAYNİ- Tamam, işte o mektupları da siz yavaş yavaş gün yüzüne çıkartın, ben olayın o tarafındayım da onun için mektup hususunda sorular soruyorum.

HAMZA BATTAL (Kardeşi) - Abim çok iyi bir adamdı. Biz karşılıklı otururduk, 1 Nolu Şube'de çalıştığı zaman görüşemezdik, Ankara'ya gittikten sonra daha çok görüşmeye başladık. Çünkü Ankara'dan İstanbul'a 10- 15 günde bir geliyordu, en erken saat 11,30-12'de evine geliyordu. Ama 1 Nolu'da çalıştığı zaman gece saat 1,5-2'de eve geliyordu. Bazen erken geldiği zaman giderdim, karşılıklı oturuyoruz biz, telefon çalıyor, bir dakika der, o bitmeden öteki çalar, bir dakika der, o susmadan öteki çalar, şöyle 1 saat, 1,5 dururdum, ondan sonra ben kalkardım çıkardım. Ankara'ya gittikten sonra daha sık görüştük.

Bir öğretmendi abim, her bir öğretmende o kadar fonksiyon olursa var ya, dünyada hiç cahil kalmazdı, ciddi söylüyorum. Edebi yönden çalışma, kitap okuma-okutma, kendi okulu içinde dini faaliyetlerini dışa vurma-sı.. Barbaros Lisesi biraz şöyle bir yayıldı, Bağcılar'ın hepsini kapsadı, öyle bir çalışma yapmışlardı Allah razı olsun. Güzel bir çalışması var. Yani bir öğretmenin böyle fonksiyonlu olması, çok fonksiyonlu olması bir nesli kazanmak demektir, hakikaten öyledir, damgasını vurma-sı demektir. Onun için biz burada varız, beraberiz ve unutmadık. Nice insanlarımız her müminin böyle her şeyi ifa etmesi, dava adamı olması, içten olması bizim için önemli, dava için önemli. Onun için söylüyoruz, Allah rahmet eylesin inşaallah.

KATILIMCILAR- Amin.

CAFER VAYNİ- Bir de büyük oğlu Talha'dan dinleyelim babasını.

TALHA BATTAL- Babamın cenazesinde o kalabalığı görünce mirasımız bu demiştim. Sonra böyle mirası burada tekrar karşımızda görmek çok güzel bir şey, Allah razı olsun.

Zaten çok güzel anlattınız babamı, benim de ayrıca söyleyebilecek çok şeyim yok. Babamın bir sözü vardı, bize derdi ki; "İnsan kendini güçlü hissettiği zaman güçlüdür, güçlü olmak da haklı olmaktan geçer" derdi. Hep haktan yanaydı.

Babamın öğretmenliği, kendisine özgü bir karakterdi. Karakterinde öğretmenlik vardı. Mesela amcam babamın yanında yetişmiştir, ondan çok şey kapmıştır. Muhtemelen Hocam siz de hani Barbaros'a geldiğiniz zaman üniversiteyi daha yeni bitirmiştiniz, yani sizin de hocalığınızı yapmış, yani sadece o rehberliği değil dışarıda da. İşte Burak'a ve bana da öğretmenlik yapardı. Hocam, siz de babamın yanına geldiğinizde çok gençtiniz. Öyle bir hali vardı, bir öğretmenliği vardı. Allah gani gani rahmet eylesin. Siz dostlarına da çok teşekkür ediyorum.

Ben uzatmayacağım.

CAFER VAYNİ- Kızıyor muydu sana Talha ve kızılırsa niye kızılıyordu?

TALHA BATTAL- Mesela, ben ortaokulun altı döneminde, üç yıl boyunca altı defa takdir almıştım. Hepsinde bana kızmıştı. Kızmasının sebebi ben çalışmıyordum. Babam için sonuç önemli değildi, siz de takdir edersiniz

onun için gayret önemliydi, gayret göstermememden ötürü kızardı.

Aklıma gelmişken bir şey anlatayım; ben Lise 2’de Ankara’ya gittim. Hatta ilk defa Cafer amca sizinle de sendikada tanışmış ve oturmuştuk. İşte o zaman böyle derslerim kötüydü, bir-iki tane ‘bir’ vardı karnemde. Takdir aldığımda tepki gösteren babam şimdi ne diyecek diye çok tedirgindim, Cuma günü karneyi alacağız. Perşembe günü Keten Amcayla babam “Babam ve Oğlum” filmine gitmişler, babam çok etkilenmiş filminden. O karne dönemi çok rahat geçmişti, ben onu hatırlıyorum.

Bir de, Ankara’da sizinle oturduğumuz zaman, biz daha yeni Ankara’ya taşınmıştık...

CAFER VAYNİ - Hatta yerleşme aşamalarında falandı...

TALHA BATTAL- Evet, bir-iki gündü yani, daha yeni eşyalar gelmişti. Siz dediniz ki, bu iki günü nasıl değerlendirirsin, yani nasıl Ankara’yla İstanbul arası? Ben dedim ki, iyi dedim erken geliyor, 10’da, 11’de evde oluyor demiştim, sizin bir tebessümünüz vardı, o da hala gözümün önündedir.

CAFER VAYNİ- Çünkü bazı akşamlar rahmetliyi eve ben bırakırdım, birlikte toplantılarda olurduk, biliyordum kaçta gittiğini eve de onun için dedim.

TALHA BATTAL- Ben erken geliyor, 10-11’de evde oluyor dediğimde sizin bir tebessümünüz vardı, o geliyor aklıma.

Tekrar çok teşekkür ederim, Allah razı olsun.

CAFER VAYNİ - Halil Hocam, senin var mı söyleyeceklerin?

HALİL GÖZELLER- Abi biz Burak'la bir gezmeye gittik, ama o zaman da biz öğretmenliğe yeni başladık, para topladık, öğrenci başı para topladık. Erol abi de bunu duyar, şimdi Burak da benim öğrencim. Gazetede bir yazı çıkar, işte Üsküp'te para topluyorlar yiyorlar, bir aldım benim. Ama o Erol Abinin o Güneşli'den meydana yürüyüşü ben Celaleddin Harezmsah'a benzetirim. Hani bu savaşta Moğollarla bir girer-bir çıkar, bir takım elbise, bir ayakkabı, elinde bir siyah çanta, yani ne bileyim yani. O zaman Talha'ya demiştim, ölüm gerçekten Erol abi öldüyse güzeldir diye. Allah rahmet eylesin.

Burak da biraz Erol abiye benzer, isyankardır.

CAFER VAYNİ- Burak bir gün bana telefon açtı, lise 3'te mi, lise 2'de mi ne, amca dedi ben dergi çıkartıyorum yazı gönder. Ben çocuk gibi seviniyorum, dünyalar benim oldu. Çünkü lise 2-3'e gidecek bir genç bu işlere giriyor. Sizin söylediğiniz şeyle...

HALİL GÖZELLER- Burak o zaman farklıydı, hatta anesi hep söylerdi; Hocam, karneye ne yazacaksın onu merakla bekleriz diye. Ben de hep yazardım, muhalefeti senden öğrendim diye, her şeye itiraz ederdi.

TAHSİN YILDIRIM - Biz Burak'ın ilk âşık oluşunu da biliriz.

HALİL GÖZELLER - Neyse, onu karıştırmayalım.

CAFER VAYNİ- Burak, sözü sana verelim, sen ne söylersin?

BURAK BATTAL- Burada olmak çok güzel bir duygu benim için. Zaten büyüklerim güzel hepiniz anlattınız. Ama babamı ben şöyle tarif edebilirim: Okul gibi babaydı, bize genelde sözle izah etmezdi şeylerini, yaşayarak, kendi yaşantısıyla bize örnek olan bir insandı. Kendisine ismi verilirken Erol ismi verilmiş, hamdolsun o da hep bir İslam eri olarak hayatını tamamladı. Rabbim rahmet eylesin. Sizlere de çok teşekkür ediyorum, Allah razı olsun.

KATILIMCILAR- Cümlemizden.

AHMET BABAR- Mürsel abiden dinleyelim o zaman.

MÜRSEL BATTAL(Ağabeyi)- Şimdi Erol, esas ismi Yücel'di, ben koymuştum, ben ağabeyim ya, ben koymuştum. Bizim köyümüzde bir çocuk var, bizim Erol Hoca'nın yaşında, ismi Erol, hasta, çok zayıf. Bizim Erol Hoca da öyle bir dönem geçirdi. Erol Hoca'ya lakap olarak konuldu Erol Hoca, ama tabii resmiyete de Erol olarak geçti. Ama esas ismi Erol değil Yücel'di, esas ismi Yücel, ben koymuştum. Ama hasta oldu, zayıfladı, o bizim köydeki o çocuk da, zayıf bir çocuk, ismi Erol, bu da onun gibi zayıf oldu, lakap olarak Erol denildi ve o isimle kaldı, o lakap olan isim de kaldı.

TALHA BATTAL - Cafer Hocam, aile olarak, sendikacı olarak, Barbaroslu... Hocam, siz de üniversiteden hani...

MUHSİN METİN- Ben iki tane anlatacağım. 86'da Erzurum Atatürk Üniversitesi'ne gittiğimde Bayburtlu arkadaşlar var, Sabri Tozlu diye birisi daha var, seni biriyle tanıştıracacağım aynı sizin gibi diyor. Kimmiş dedim, beni biriyle tanıştıracak. Kantinde oturuyoruz,

Sabri Tozlu Gümüşhaneli, çay içiyoruz. Karşıdan birisi geliyor, koltuğunun altında bir kitap, parkası, bayağı da sert adımlarla geliyor, şöyle bir baktım. Sabri dedi ki; abi geliyor, seni onunla tanıştıracam. Git dedim, Allah'ın komünistini sizden diye yutturup duruyorsun bana. Erol abi geldi oturdu, tanıştık, ne konuşsak hakikaten okumuş biri, ben o zaman sadece kendim okuyorum diye düşünüyordum, ama Erol abi aşmış gitmiş, bir de Edebiyat'ta olduğunu öğrenince. Erol abiyle orada öyle bir tanışmamız vardı. Ondan sonra da defalarca biz Erzincankapı'da, Muratpaşa Camii'nin arka taraflarında çay ocaklarında çok oturup çok çay içmişizdir, sigara-çay çok içmişizdir. Ben sadece bunu anlatmış olayım.

Allah razı olsun.

CAFER VAYNİ- Şimdi şöyle yapalım: Acem kardeşim de burada. Ona söz vereceğim. Başka söz almak isteyen var mı?

ŞEFİK URAL- İsterseniz ben bir-iki söz de ben edeyim. Tanımayan arkadaşlar için adım Şefik Ural, Bahçelievler İmam Hatip Lisesi'nde görev yapıyorum. Erol kardeşimizle 1998'te hasbelkader Bağcılar Lisesi'nden oraya geçince tanıştık. Hocamın söylediği gibi, Erol Bey'le orada ilk tanıştığımızda, ya bu komünist bıyıklı vatan- daş kim, nasıl çekilir diye içimden söyledim. Birkaç gün sonra böyle bir hasbihal edince gayet yanıldığımı da anladım, sonra hocam dedim ben yanılmışım, bak öyle düşünmüştüm. Hocamla sendikaya girinceye kadar Barbaros'ta uzun bir dönem geçirdik.

Hocamın gerçekten sendika adına Bağcılar'da bizim 1 Nolu Şube'nin gelişmesinde olsun çok büyük emekleri oldu. Bunu belki bilmedi sendika. Ben öyle hatırlıyo-

rum, Barbaros'ta ayın yarısı gelmeden Erol Hocamın parası kesinlikle biterdi. Ama bu nasıl biterdi? Mutlaka gezme, sendika peşinde üye toplama peşinde koşarken biterdi. O 15'inden sonrasını düşünmezdi Erol Hoca, böyle bir fedakârlıkla çalıştı. Tabii bunları anlatmakla bitmez, ama ben isterseniz kişilik yönünden bir-iki örnek vereyim. Tabii bana da çok takılıyordu, espriyi çok seviyordu. Birbirimizle bayağı münakaşalarımız olmuştu. Rahmetliyle sigara üzerine çok münakaşalarımız vardı.

Bir gün elinde kocaman bir siyah poşet, büyük poşetler vardı. Geldi, öğretmenler odasında öğle tatilinde... Bir poşet dolusu çorap. Bunu getirdim arkadaşlar, bir dinleyin dedi. Falanca öğrencimizin annesi bunu satarak geçiniyormuş, bunu ben getirdim dedi, ağzını açtı, böyle bir avuç da kendisi aldı. Bu kadarını ben alıyorum, ihtiyacım da yok, ama yardım için alıyoruz. Bunun gerisini de siz alacaksınız, bu poşet boş gidecek, parasını vereceğiz. Ve o poşet, evet belki hatırladınız, boş gitti, parasını topladı o öğrencimizin annesine bunu takdim etmişti. Böyle bir yardımseverliği vardı.

Sonra öğretmen arkadaşlarımız hatırlar, felsefeci, onun da sendikaya büyük katkıları oldu.

BİR KATILIMCI- Tahir Bey'i mi?

ŞEFİK URAL- Tahir Hoca. (İnce) Yeni evlenmişti, onunla çok fazla gezmeye gidiyorlardı. Bir gün geldi Erol Hocam dedi ki; Tahir Hocam'ın oturma odası boştu, ben bir şeyler aldım oraya dedi. Ama ben almadım, mağazadan aldık, parası verilecek, sizin adınıza aldım. Sen şu kadar, sen şu kadar vereceksin, paraları topladı, ya siz ödeyin, ya ben ödeyeceğim diyor, fatura kesiyor,

hissesine düşen arkadaş eyvallah dedi. Öyle bir organizasyonu de yapmıştı.

Son bir şey daha söyleyeyim, tabii duygusal bir şey. Çatalca'ya gitmiştik Fehim abi vardı, Çatalca'da bir gecemiz geçti. Vardınız değil mi?

TAHSİN YILDIRIM- Ben yoktum da...

ŞEFİK URAL- Güya geri gelecektik, akşamüzeri gittik. Başlangıcı da bir enteresan. Bana Abdurrahman Hocam (Topuz) telefon etti, akşam güneş batmak üzere, biz Çatalca'ya gidiyoruz gelir misin, eve telefon ediyorlar buradan. Gelirim dedim, ben de yeni araba sürmeye uğraşıyorum, arabayı da tam kullanamıyorum, arabayla mı geleyim dedim, kullanırsınız. Yok dedi Abdurrahman Hocam, ben alırım seni dedi, araba var. Abdurrahman Hocam aldı o gece gittik. Gittik oraya, okula vardım. Erol Hocam biraz ters ters bakıyor bana, Hocam beni yanılttın diyor. Anladım ki sonra Halis Bey'le iddiaya girmişler Şefik Hoca gelir-gelmez, gelir-gelmez, gelirse demiş etler benden. Etler ona kalınca beni yanılttın diyor bize. Sonra Çatalca'da o gece daha farklı şeyler yaşadık, geri dönecektik arabanın anahtarını sakladılar bunlar. Baştan Erol Hoca'yla Abdurrahman Hocam sakladı, gitmeyeceğiz dediler, kaldık neyse saat 12 oldu. Bizim Murat Karabulut da vardı, Erol Hoca'yla bunlar duygusala bağladılar gidelim diye, daha bunlar da anahtarını falan vermediler, arabalara el koydular. Tabii bu telefon etti Erol Hocam rahmetli; ya hanım, bizi esir aldılar, biz gelemiyoruz, bu gece burada kaldık dedi. Sonra telefonu kapattıktan sonra da dedi ki; "ya bak", Bayburt'un o şivesiyle güzel bir şive de konuşuyordu ara sıra, "Hocam, bak İstanbul'un ışıkları görünüyor, bak o ışıkların altında benim çocuklar var." Anladım çocuklardan bir gece

ayrı kalması bile onu duygusala bağlayacak kadar duygusal bir arkadaşımızdı. Allah gani gani rahmet eylesin.

Erol Hocamla ilgili anlatacak çok şeyim var, çünkü çok uzun beraberliğimiz oldu Erol Hocamla. Allah taksiratını affetsin, mekânı cennet olsun. Allah geride kalanlara sabır versin. Aranacak bir insandı. Görevini yaptı gitti, Allah razı olsun.

CAFER VAYNİ- Teşekkür ediyoruz.

AHMET BABAR- Bağcılar ekibinde bir de Acem Hocam vardı, Acem Hocam da bir şeyler söylesin.

CAFER VAYNİ- Acem, hala seni Bağcılar ekibinden görüyorlar, Bakırköy'den olduğunu görmüyor arkadaşlar...

AHMET BABAR- O zamanlar Bağcılar ekibiydi, sonra...

CAFER VAYNİ- Bakırköy'de...

ACEM YILDIRIM- Hala Bağcılar'dayım. Cafer abi, çok teşekkür ediyorum, Allah razı olsun. Böyle güzel bir insan için böyle güzel program tertipledeğin için Allah senden razı olsun.

Şimdi Erol Battal; düşüncesini beyinde taşıyan, kalbinde sevgiyle besleyen, hareketlerinde mesnet olarak kullanan bir ağabeyimizdi. Erol Battal bizim sendikacılığımızın öğretmeni idi. Baktığımız zaman kendisi Ankara'dayken biz onun yazılarını çok büyük heyecanla, çok büyük sevinçle beklerdik. Olan bütün olaylarda acaba Erol abi nasıl yazar, ne der diye beklerdik. Yazıları geldiği zaman hepimiz, ben zannediyordum ki sadece bazıları heyecanla bekliyor, meğerse Türkiye'deki bütün arkadaşlar Erol abinin yazılarını heyecanla beklerler-

miş. Biz sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, kederlerimizi, beklentilerimizi hep Erol abinin yazılarında gördük, hep onun yazılarında yaşadık.

Teşkilat olarak kazandığımız başarıları Erol abiyle paylaşma gereği hissettik. Hatırlıyorum. Evren İlköğretim'e gitmiştim. Arkadaşlar buradan bundan sonra üye çıkmaz demişlerdi, çünkü okul teşkilatı çok sağlamdı. Okul temsilcisi çok sağlam bir arkadaşımızdı. O okulda Abdullah abiyle -aynı zamanda Erol Abinin hemşerisi olur Bayburtlu olması sebebiyle- hiçbir sendikaya üye olmayan 10 öğretmen tespit etmiştik. Abdullah abi vasıtasıyla 10'una da form göndermiştik, 8'i dolu gelmişti, hemen aramıştık kendisini; Erol abi, bak işte bu okulda 8 üye çıktı diye, çok sevinmişti, çocuklar gibi sevinmişti 8 üye. Ankara'daydı o dönemde.

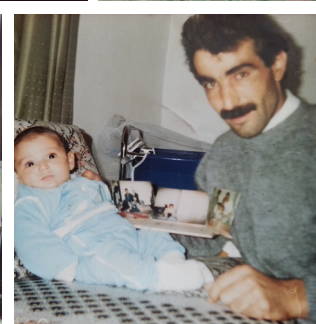
Yine herkes Erol abinin ne kadar sert olduğunu söylerdi. Ama ben o zaman ilçe yönetimindeydim, yani birçok konuda telefon açtım, belki söylememem gereken lafları söyledim, ama bana hiç kızmadı. Çünkü telefon edişimin sebebi dava olduğunu çok iyi biliyordum.

Yine o dönemde aklımda kalan yine bir mezheple ilgili bir siyasi partide ağza alınmayacak laflar söylenmişti ve bir de İslam'ın önde gelenleriyle ilgili bir şeyler söylenmişti. Ankara toplantısında işte bu mezhebin mensupları sokaklara dökülüp gösteriler yaparlarken, biz neden çıkıp da o İslam önderine, o İslam büyüğüne sahip çıkmadığımıza serzenişte bulunmuştu.

Erol Battal cesur bir adamdı. Cesur bir adam ayağa kalktığı zaman etrafındaki insanların da omurgaları sertleşir, onlar da ayağa kalkmak gereği hissederekler.

O bizim sendikacılığımızın öğretmeni idi, bizim için bir idoldü. Abdurrahman abi sendikacılığı bıraktığı zaman başkanlığı Tahsin almıştı. Bana sen hangi sekretaryayı alacaksın dediklerinde, ben tereddütsüz Erol Battal Teşkilatlanma Sekreteri Ankara'da, ben de Bağcılar'da Teşkilatlanma Sekreteri olacağım demiştim. O bizim için bir örnekti. Allah kendisinden razı olsun, Allah mekânını cennet eylesin.

CAFER VAYNİ- İftar zamanı yaklaştı. Acem kardeşimizin sözleriyle toplantımızı sonlandıralım derim. Erol Battal dostumuza Allah'tan tekrar tekrar rahmet dileriz. Toprağın bol, mekânın cennet olsun Erol Battal. Bu güzel toplantıya katıldığınız ve katkılarınızı da sunduğunuz için sizlere de ayrı ayrı teşekkür ediyoruz.

2. Üniversite Temsilcileri Toplantısı

HOŞ GELDİNİZ

29-31 Ocak 2010 / ANTALYA

www.egitim-bir-sen.org.tr

BIRIKIM
VERİMLİLERİ

İSTANBUL 5 NO'LU ŞUBE

MEMUR-SEN KONFERANSI
EGİTİM-BİR-SEN
EĞİTİMCİLER BİRLİĞİ

EGİTİM-BİR-SEN
KURULUŞMASI ve M
ARA YARIŞMASI

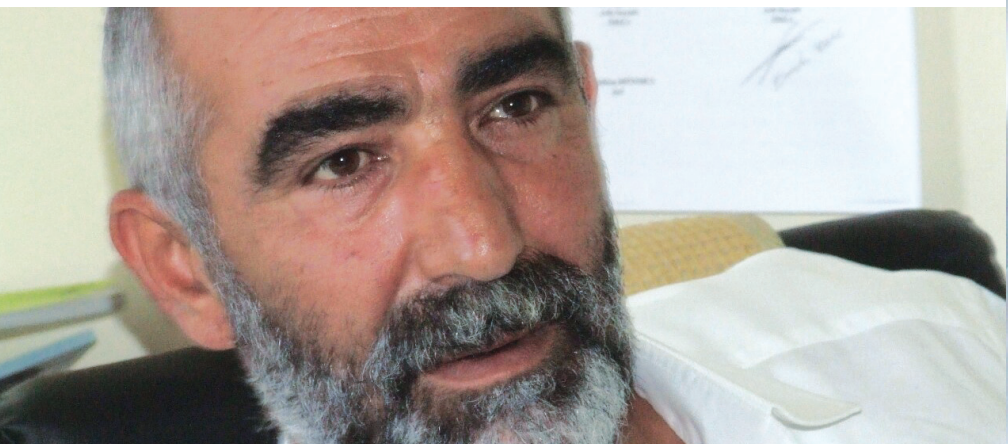
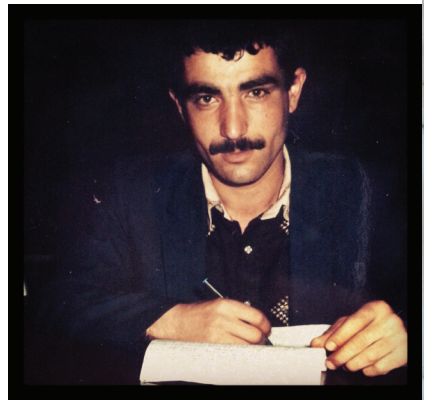
17-19 Şubat 2012 Kızılcık

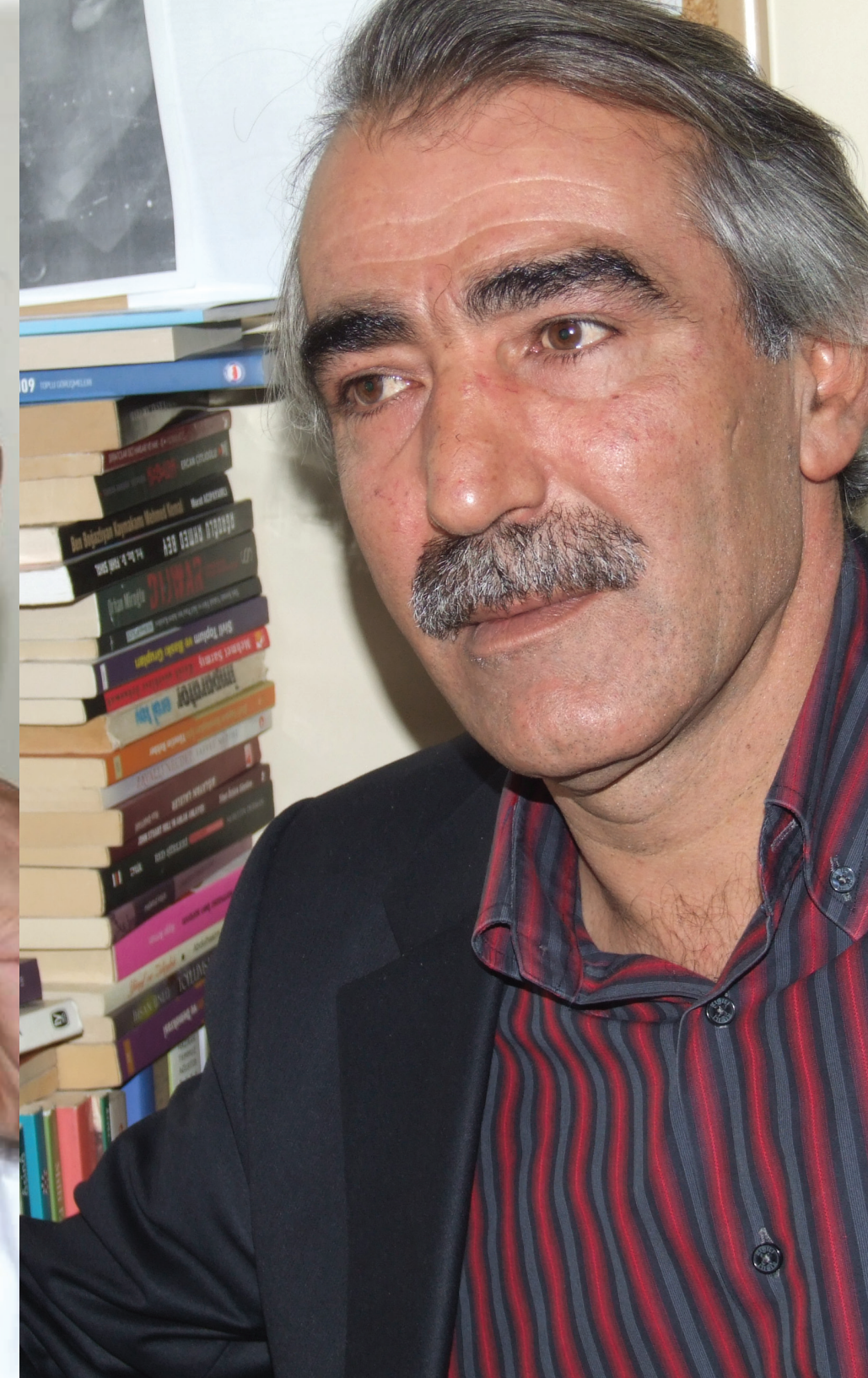

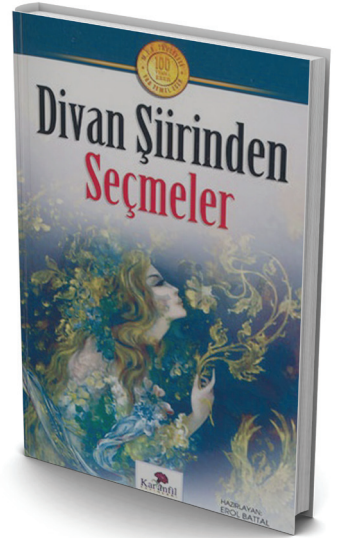

*“İkisi de hayatıma anlam katan uğraşlardı.
İkisini de çok zevk alarak yaptım.
Tek biriyle değil, ikisiyle birden anılmak isterim:
Öğretmen Sendikacı Erol Battal.”*

Erol Battal

EĞİTİM-BİR-SEN GENEL MERKEZİ
Oğuzlar Mahallesi Av. Özdemir Özok Sokak No: 5 Balgat/ANKARA
Tel: (0312) 231 23 06 - Faks: (0312) 230 65 28
www.egitimbirsen.org.tr
e-posta: egitimbirsen@egitimbirsen.org.tr